

Surprinzătoare, originală și inteligentă. O avântă de rebeliune și romantism
STEPHANIE GARBLER, autoarea seriei *Caroai*

Loveboat, Taipei

ABIGAIL HING WEN

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Vara lui Ever Wong ia o turnură neașteptată atunci când este trimis de părinți în Taiwan, să învețe mandarina alături de adolescenți din toată America. Printre aceștia se află și Rick Woo, fostul copil-minune deja intrat la Yale, etalonul după care Ever a fost judecată toată viața de către părinții ei.

În locul unui program educațional strict, așa cum se aștepta să fie tabăra din Taiwan, Ever găsește acolo Loveboat – locul în care adolescenții preferă să danseze în club în loc să studieze caligrafia și să bea sake îndoit cu sânge de șarpe, în loc să facă turul templelor sfinte.

Libera pentru prima dată în viață, Ever își pune în cap să încalce toate regulile superstricte ale părinților ei. Dar până unde va merge până să i se frângă inima?

Loveboat, Taipei este o radiografie sinceră și explicită a primei iubiri, a obligațiilor familiale și a acelui limbo straniu dintre liceu și facultate. În care nu prea știi cine suntem și deci ni se poate întâmpla orice. O poveste unică, spusă de o voce încântătoare și autentică.

SABAA TAHIR, autoarea seriei *Elias și spioana Cărturarilor*

Loveboat, Taipei este o combinație savuroasă dintre *Crazy Rich Asians* și un roman de Jane Austen, o comedie de moravuri proaspătă, amuzantă, emoționantă și care dă dependență. Este o poveste despre găsirea locului potrivit și a oamenilor alături de care ți-e bine, când te aștepți cel mai puțin.

KELLY LOY BILBERT, autoarea finalistei Morris Award *Conviction*

Debutul lui Abigail Hing Wen este la fel de proaspăt ca primul său.
STACEY LEE, autoare premiată a romanului *Outrun the Moon*

storiabooks.ro

STORIA
BOOKS

 COLECȚIA
YOUNG
ADULT

14+

Foto: Olga Pichkova de la IOPhotoStudio

ABIGAIL HING WEN

este licențiată Harvard, are o diplomă în Drept de la Columbia Law School și a absolvit un masterat la Vermont School of Fine Arts. Când nu scrie sau nu ascultă coloanele sonore favorite, lucrează ca avocat specializat în capital speculativ și inteligență artificială. Locuiește în Silicon Valley, împreună cu soțul ei și cu cei doi fii ai lor. *Loveboat, Taipei* este primul ei roman.

www.abigailhingwen.com

De la ouă în ceai la sake cu sânge de șarpe, energia Taipei-ului pe timp de vară este un fundal de milioane pentru acest debut entuziast despre o tânără dansatoare americană care găsește iubirea și libertatea explorându-și originile taiwaneze.

Publishers Weekly

Loveboat, Taipei este o lectură superbă, iar eu simt că încă păstrez ecurile ei în suflet. Are multe de spus despre ce înseamnă să fii copil de imigranți, despre gen și sexualitate și despre identitate, dar și despre locul în care te simți acasă. Căutarea de sine a lui Ever, cu identitățile ei care se intersectează într-o lume care dorește să o definească, este superb construită.

KIRKUS REVIEWS | *Intourea THE East Day, atala pe lista Jurnal pentru National Book Award*

Un debut amuzant și plin de emoție, care poartă cititorii într-un montagne russe de romantism și auto-explorare.

Kirkus Reviews

Vara lui Ever devine o vară de iubire, năzbâtii și conștientizare, pe care nu o va uita curând... Dar dezvoltarea lui Ever, sub presiunea așteptărilor familiei și în ciuda inimii frântă, este cea cu care vor rezona cititorii de pretutindeni.

5 stars

Proaspătă și încântătoare! Cititorii de YA vor adora amestecul de romantism, sfidare, aventură, cultură și prietenie.

School Library Journal

ABIGAIL HING WEN

Loveboat, Taipei

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *Loveboat, Taipei*
Autor: Abigail Hing Wen

© 2020 by Abigail Hing Wen

© Storia Books, 2020, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEN, ABIGAIL HING

Loveboat, Taipei / Abigail Hing Wen ; trad. din engleză de Iulia Dromereschi - București : Storia Books, 2020

ISBN 978-606-9072-20-2

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Maria Manolescu

CORECTORI: Rodica Crețu, Cristina Munteanu

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Dragă cititorule,

Loveboat, Taipei este o poveste inspirată de taberele de vară la care participă mii de adolescenți asiatico-americani din anii '60. Soțul meu și cu mine am participat amândoi la programul din Taiwan, în veri diferite, și ne-am întâlnit prin prieteni comuni. Coreea de Sud găzduiește o tabără similară, pentru adolescenți de origine coreeană.

De-a lungul anilor, programul a evoluat. Ador să discut cu persoane care au beneficiat de el, în ani diferiți. Cei care au fost pe Loveboat vor recunoaște, fără îndoială, multe dintre locurile menționate, și vor remarca și licențele poetice pe care mi le-am permis, de dragul poveștii. Atât întâmplările, cât și personajele sunt fictive, și orice asemănare cu persoane reale este doar o coincidență.

Pentru o privire de ansamblu asupra istoriei acestei tabere, vizionați documentarul din 2019 realizat de Valerie Soe, *Love Boat: Taiwan* (loveboat-taiwan.com).

Mulțumesc că mă citiți!

Abigail Hing Wen

邢立美 (Xing Li Mei) (Xing Li Mei)

Pentru Andy

31 martie

UNIVERSITATEA BROWN Biroul Admitere

Dragă Ever,

Îți mulțumim pentru interesul față de programul nostru Educație pentru Medicină. Anul acesta am avut parte de un lot de candidați excepțional de talentați. Cu regret, te informăm că nu îți putem oferi un loc la cursul nostru...

---

31 martie

UNIVERSITATEA BOSTON Facultatea de Arte și Științe

Dragă Ever,

În fiecare an ne confruntăm cu decizia dificilă de a respinge candidați foarte bine pregătiți...

31 martie

UNIVERSITATEA WASHINGTON – FACULTATEA DE MEDICINĂ

Programul de Medicină Teoretică Universitară

Stimată domnișoară Wong,

Deși recomandările dvs. sunt impresionante, din păcate putem primi doar...

---

1 aprilie

CENTRUL MEDICAL AL UNIVERSITĂȚII DIN ROCHESTER

Dragă Everett,

Având doar zece locuri disponibile în programul nostru, regretăm...

---

1 aprilie

UNIVERSITATEA RICE Facultatea de Medicină Baylor

Dragă Ever,

Îți mulțumim pentru interesul tău față de programul nostru de Medicină Rice/Baylor. Din păcate...

---

3 aprilie

FACULTATEA DE MEDICINĂ CWRU

Dragă domnișoară Wong,

Cu regret...

---

3 aprilie

UNIVERSITATEA NORTHWESTERN Facultatea de Medicină
Feinberg

Dragă Ever,

Felicitări! Suntem încântați să îți oferim un loc în programul nostru de studii de Educație Medicală. Din 1961 oferim o experiență educațională unică, de șapte ani, pentru studenți motivați, care aspiră la cariere medicale...

---

4 aprilie

UNIVERSITATEA NEW YORK Școala de Arte Tisch

Dragă Ever,

Catedra noastră de Dans nu te poate accepta de data aceasta, însă ne-am bucura să îți oferim un loc pe lista de așteptare...

1 mai

*Stimată Universitate Northwestern/Facultate de Medicină Fein-
berg,*

*x ACCEPT oferta de admitere și am plătit avansul de 500 \$
REFUZ oferta*

Ever A. Wong

CHAGRIN FALLS, OHIO – 5 IUNIE

Plicul se strecoară prin fanta pentru corespondență ca o scrisoare de dragoste.

Emblema cunoscută – o flacără din patru petale, care se deschide ca un evantai de dansatoare – mă face să plonjez pe covorul decolorat de pe scări. Îi trimit un mesaj lui Megan:

întârzii vin în 5.

Apoi înșfac scrisoarea, chiar înainte să depună un sărut pe covoraș.

Mângâi numele școlii cu degetul mare. Nu poate fi adevărat. Ultima dată când am primit un plic identic, cu colțuri pronunțate, cu miros de hârtie nouă, de cerneală și de amprente, a fost acum două luni. Era un vis multicolor care invadea o realitate cenușie, un vis despre foșnetul în nuanțe de lavandă al fustelor de tul, al panglicilor din satin roz care se dezleagă – despre ușurătatea salturilor către un cer de safir.

Școala de Arte Tisch de la NYU.

Să fie oare...?

— Ever, aici erai.

— Mamă!

Mă întorc și mă zgârii la braț în raftul șubred, construit de tata pentru cărți. Ascund scrisoarea la spate. Mama năvălește

afară din bucătărie, fluturând o foaie imprimată. Bluza ei în nuanțe de jad este încheiată până la gât, ca de obicei. Mă cuprinde panica.

— Mama, am crezut că nu ești acasă.

— Azi sunt destui voluntari la biserică. Am vești bune.

Flutură foaia acoperită de caractere chinezești. Alt preparat străvechi pe bază de ierburi care ar trebui să-mi amelioreze circulația? Nu vreau să știu. Oricum mă va obliga să-l beau curând.

— Am aplicat noi pentru tine și... ești machiată?

La naiba! Chiar am crezut că nu e acasă. Aș fi așteptat să ajung la capătul străzii înainte să-mi aplic glossul rozaliu, cu vârful degetului mic.

— Doar puțin, recunosc, dar ea a apucat deja un șervețel.

La spate, plicul îmi pătrunde în bătăturile din palmă.

— Mamă, întârzii la întâlnirea cu Megan, îi spun și încerc să mă strecor pe lângă ea spre scări, dar holul, aglomerat de la podea până la tavan cu portrete ale lui Pearl și ale mele, la toate vârstele, este strâmt ca un interior de valiză. Ea a ajuns deja.

Mama îmi aranjează maioul peste breteaua sutienului, cu buzele strânse. Așa face ori de câte ori o pomenesc pe Megan. Ar prefera să mă pregătesc pentru Northwestern, fiindcă mintea mea și ciclul lui Krebs* nu prea se înțeleg. Abia dacă am reușit să iau un 8 la finalul cursului avansat de biologie, iar tumoarea de pe carnetul meu de note s-ar putea să fie malignă.

Șervețelul se apropie periculos. Nici nu-i trece prin minte că-mi invadează spațiul personal.

— Da, însă trebuie să-ți spun...

Din bucătărie se aude un zgomot surd, urmat de vaietul lui Pearl.

---

* Ciclul acidului citric sau ciclul lui Krebs este un ciclu de reacții chimice folosite de organismele aerobe pentru a genera energie prin oxidarea acetatului provenit din carbohidrați, grăsimi și proteine în dioxid de carbon și electroni (n. tr.)

— Îmi pare rău! Mi-a alunecat mâna!

O clipă mai târziu, capul surorii mele mai mici apare pe ușa din spatele mamei. Îmi ascund zâmbetul când mușcă dintr-un grepfrut descojit. La 11 ani, e copia mea miniaturală: același păr negru, lung până la umeri, și aceeași față ascuțită, dar cu ochi căprui ca ai tatei, care îi reflectă firea infinit mai blândă. Când mă privește, sclipesc a șotie.

— Mamă, ajută-mă! Am vărsat zahărul brun!

— Te-ai lovit? o întreabă pornind deja spre ea.

— Nu, n-am nimic.

Apare și tata în capul scărilor.

— E totul OK?

Scările scârțâie sub pașii lui, iar tricoul preferat cu Cleveland Indians i se întinde peste burtă. Sub braț are *World Journal*, ziarul nord-american în limbă chineză care scrie despre orice, de la politică globală și campionul mondial la șah în vârstă de 10 ani, de origine chineză, până la fostul copil-minune cu destinația Yale care îmi distruge viața.

— Iei o mătură, te rog? îmi spune mama.

— Nu e nevoie, spune Pearl. Uite, zahărul e pe șervețel.

Niciun bănuț irosit. Cinci ani de când ne acoperim una pe cealaltă și Pearl este as. Îi arunc un *mulțumesc* pe ascuns și trec pe lângă tata, cu brațul în jurul stomacului și scrisoarea bine camuflată.

— Scuze, trebuie să fug.

Picioarele mele abia ating mormanul de covoare când gonesc pe scări în sus. Un umăr atinge portretul de familie și-l face să se clatine, dar îl apuc și îl stabilizez.

— Ever, trebuie să-ți spun ceva.

Mama nu renunță niciodată – eu și Pearl știm asta mai bine decât oricine.

— Vara asta...

— Scuze, mama, dar sunt în *mare* întârziere!

Trântesc ușa și testele de pe biroul meu se împrăstie în toate direcțiile, iar balerinii roz, agățați de panglici, pendulează pe lângă stâlpul patului. În camera mea se află un pat dublu, un dulap și câteva zeci de accesorii pentru dans: pantofi de jazz pe podea, steagul trupei de dans într-un colț, costume, colanți și fuste.

Mă sprijin de ușă și strâng plicul la piept.

Să fie oare...?

Am aplicat la Tisch în secret. Părinții mei au suportat ideea că dansez doar pentru că au fost asigurați de consilierul meu de orientare că aveam nevoie de interese diverse pentru candidatura la facultate. Îngropată sub munți de aplicații la secții de medicină, Tisch avea zero șanse. Când a venit scrisoarea despre lista de așteptare, m-am gândit că asta le spuneau tuturor candidaților: *Mulțumim, dar mergi mai departe fără noi.*

Jos, vocea nerăbdătoare a mamei se unește cu trilurile lui Pearl. Mi se strânge stomacul. Am un minut înainte ca mama să năvălească pe ușă.

Desfac plicul cu un deget tremurător.

Zece minute mai târziu, străbat în fugă terenul din spatele liceului. Pe cer se adună nori pufoși de furtună, rămășițele unui taifun originar din Asia, s-a spus la meteo. Simt iarba umedă sub picioare. Un meci al băieților e-n plină desfășurare: trico-uri portocalii de la Chagrin Falls prinse într-o înfruntare cu liceul rival, Solon, în echipament albastru. M-aș opri să privesc, dar acum nu vreau decât să vorbesc cu Megan, cea mai bună prietenă a mea de la grădiniță, când ne-am înscris amândouă la studioul de balet Zeigler. Am trecut prin liceu dansând amândouă, împreună cu trupa noastră.

O văd lângă Camry, scoțând din portbagaj steagurile noastre auriu cu negru, deja îmbrăcată în costumul de dans. Body negru cu mâneci de dantelă, în care se reflectă lumina, și fustă asortată, care îi alunecă peste picioarele lungi și subțiri. Are corp de dansatoare – e ca o sculptură a lui Degas care a prins viață. În timp ce mă îndrept spre ea, simt ghimpele familiar al invidiei. Mai degrabă aș învăța la biologie toată vara, decât să-mi expun astfel coapsele. Dar acesta e prețul dansului, iar eu mi-l asum.

— Megan!

— Ever, ai reușit să scapi!

Îmi face cu mâna, apoi își ridică traista de culoarea toporașilor pe umărul subțire. Părul castaniu-roșcat i se rostogolește peste degete.

— Salut, Megan, icnesc.

— Schimbă-te repede.

Îmi azvârle traista, pe care am lăsat-o în mașina ei, ferită de mama. Megan aruncă o privire îngrijorată peste umăr. Stikeman are nevoie de teren pentru o treabă administrativă. Avem doar o oră.

— Megan, îi spun în timp ce strâng traista în brațe ca pe un colac de salvare. Am intrat la Tisch.

Betele steagurilor se împrăstie pe asfalt și Megan strigă atât de tare, că se aude până în Manhattan. Mă îngroapă într-o furtună de bucle și de parfum de rozmarin.

— Cum? Când?

— Acum.

Tremur de parcă n-aș fi mâncat de zile bune. Am ascuns scrisoarea sub pernă, dar rândurile acelea negre mi s-au întipărit în minte: „Ne bucurăm să vă informăm că ați fost admisă la specializarea Dans...”

— Au trimis un e-mail, se pare, dar de la absolvire nu am mai verificat. Acum trebuie să le răspund până vineri. Nu știu ce să fac.

— Nu le-ai spus alor tăi, nu?

— Am coborât pe burlan înainte să poată vorbi cu mine.

Megan mă ia de braț și mă târăște spre școală.

— *Ever*, trebuie să încetezi. Dacă-ți rupi piciorul, cum mai dansezi? Dacă te accidentezi permanent?

— N-o să-mi rup nimic.

— Deci, Tisch - se încruntă ea -, vrei să mergi, nu?

— Chiar dacă pare ridicol? Sunt cu un picior la Facultatea de Medicină. Știi ce crede mama despre dans - că e vorba doar despre corp, și nu despre creier. Că înseamnă prostituție. Și, oricum, nu ne putem permite să merg la Tisch. Dacă ar ști că am aplicat... că am *intrat*, cred că s-ar gândi să mă dezmoștenească.

- Și ajutorul financiar?
  - N-ar fi suficient. În scrisoare se vorbea despre o bursă.
  - De la Tisch?
  - Nu, de la o asociație care sprijină artele. Ar trebui să merg la o audiere în Cleveland, imediat după ce dansăm la parada de sâmbăta viitoare. La 13:30.
  - Balet sau jazz?
  - La alegere.
  - Ce zici de coregrafia asta? Tu ai creat-o. Ar trebui să conteze. Ești de acord cu un duet?
  - N-am altceva!
- Se gândește intens.
- Ar trebui să luăm un Uber din Piața Publică. La naiba! zice Megan și mă împinge spre baie. Acum chiar că *trebuie* să exersăm. Schimbă-te!

Cinci minute mai târziu șed cu Megan pe iarbă, spate în spate. Ridic capătul de jos al bățului de steag din fibră de sticlă și formez un acoperiș cu bățul ei, pentru poziția din deschidere. O căldură cunoscută mi se răspândește ca mierea prin trup: anticipez ritmul și măsura.

Note joase. Instrumente de suflat.

Ca niște boboci de floare care se deschid, ne îndreptăm coloanele. Ne răsucim picioarele. Steagurile noastre negre, tăiate în curmeziș de un fulger auriu, se contopesc într-un răsărit de soare. Ne aliniem și întoarcem steagurile – „La naiba, e invers!”, se scuza Megan – în direcții opuse, salutăm în fiecare parte, ne întoarcem, ne răsucim lent, apoi mai repede și parcă ne trezim din vis.

Muzica explodează – la fel și noi.

Mă răsucesc pe jumătate. Aerul împins de mișcările în oglindă ale lui Megan îmi ciufulește părul. Vinilul negru cu auriu îmi plesnește în ureche, când îmi arunc steagul spre cer

și mă lansez într-o piruetă dublă, smulgând iarba, cu părul negru izbindu-mă peste față. Mirosul de iarbă umple aerul și sunt *atât* de vie! Doar când dansez simt că trăiesc.

Megan se lovește de mine, bețele ni se ciocnesc.

— Scuze! strigă ea. Ce urmează?

Mereu se gândește la ce urmează. Eu n-am nevoie. Corpul meu cunoaște modelele și felul în care se modifică în spațiu odată cu energia și cu măsura.

— Roata mare, icnesc și mâna îmi alunecă spre capătul bățului.

În timp ce muzica aleargă spre final, facem piruete și ne separăm, cu șoldurile unduindu-se în mișcări sexy interzise de părinți. Steagurile ni se rotesc prin aer în tandem, o dată, de două ori, apoi ne apropiem iar de centru, unde eu aterizez în genunchi și îmi azvârl brațele spre cer.

— Scuze! Am stricat tranziția, mârâie Megan și închide camera pe care o folosim pentru a înregistra.

— Nu-i nimic, refacem.

Gâfâind, cad pe spate. Mă ustură bătăturile, pedeapsa pentru orele petrecute strângând bețele steagurilor în palme. Dar, cât iarba îmi gâdilă obrazii, inima îmi ricoșează din coaste într-un ritm care-mi dă curaj.

Să fie asta viitorul meu? O viață în pași de dans, această binecuvântare de mișcări unduitoare, în locul coridoarelor care miros a dezinfectant?

— Ești o coregrafă dată naibii, zice Megan în timp ce îmi ia sticla de apă și trage o dușcă, apoi mi-o pasează iar. După ce perfecționăm exercițiul pentru Piața Publică, ne bate Broadway-ul la ușă.

— Ha!

Sunt obsedată de musicaluri. Să dansez pe Broadway ar fi un vis devenit realitate. Bineînțeles că Megan vorbește ca să se afle-n treabă, dar ameteșc numai gândindu-mă la posibilitatea asta.

— Serios. Cum îți vin ideile astea? Suntem supertari!

— Am putea fi niște zgripturoaice cu păr verde și tot așa ai spune. Pur și simplu totul se leagă. Tatăl tău primește medalia fiindcă ne-a făcut rost de loc la paradă.

— Păi, firma lui sponsorizează parada de zece ani. Era cazul.

Megan smulge panglica aurie de pe o cutie de bomboane Maley's, recompensa clasică când ne tragem sufletul.

— Păcat că nu ai apucat să dansezi la spectacolul de primăvară cu trupa. Numărul ăla a fost cel mai bun. Și tu ai făcut jumătate din coregrafie, spune vârându-și o trufă printre buze. Tot nu-mi vine să cred că mama ta te-a scos de la repetiții.

— Mie da. Partea în care a făcut-o în fața tuturor încă mă ucide.

Mușc o zmeură întunecată și mă cutremur când îmi amintesc.

— Sărmanul Ethan. S-a purtat cu el de parcă avea lepră – și numai fiindcă era partenerul meu.

— N-o înțeleg. Ai 18 ani.

— Așa stau lucrurile.

Este o binecuvântare amară să o am pe Megan aproape; îi e greu să înțeleagă, când are o familie atât de relaxată.

— De vină sunt rădăcinile ei chinezo-baptiste. Să știi că încă n-am avut discuția despre sex. Ce-am priceput de la ea...

— Este că sexul trebuie îndurat ca parte a căsniciei, de preferință printr-o gaură în cearșaf. Mi-ai zis, râde Megan, eu aproape zâmbesc... apoi devine serioasă. Le spui despre Tisch?

— Nu știu, îi spun și simt că mă strânge ceva în piept. Medicina este ce au decis pentru mine dinainte să pot merge.

Ar fi tot ce și-au dorit părinții mei de la viață. Stabilitate. Respect.

— Au plătit deja avansul. Detestă oricum că petrec atât timp dansând. S-au așteptat mereu să renunț după liceu, când intru în „lumea reală”.

Știu și ei că fac parte din paradă, însă am diminuat suficient importanța evenimentului astfel încât să nu vină. Nu pot risca să se crizeze pe tema timpului pierdut, ca să nu mai spun de costum.

Pieptul mă strânge tot mai tare și mă sprijin în coate.

— Nu mă pot gândi la asta acum. Vreau să-mi iasă dansul perfect.

Repetăm și ne uităm pe înregistrare de vreo șase ori, până când Megan se prăbușește, își smulge pantofii și își masează degetele de la picioare.

— Am nevoie de o pauză.

Mă trântesc lângă ea, pe spate, și îmi apăs palmele cu degetele mari. Câteva bătăături sângerează. Le șterg de iarbă, să nu le văd. Și să-mi văd propriul sânge mă face să-mi vină rău. Cum o să mă descurc cu o carieră marcată de hemoragii și răni prin înjunghiere?

Deasupra noastră, norii cenușii astupă ultimele petice de cer albastru.

Un tunet face pământul de sub mine să vibreze.

Mă agăț de problemele mici, însă o evit pe cea mai mare.

Nu pot să nu mă gândesc... dacă tata primește bonusul acela la care speră mama. Dacă îi prind în dispoziția potrivită...

— Ora trei, șoptește Megan. Nu te uita acum, dar văd un tip simpatic care te privește.

Spre deosebire de mama, Megan știe când nu sunt pregătită să vorbesc.

— Fotbalist?

— Da.

Îmi flutur steagul prin fața ochilor, ca pe o elice. Nu pot să neg că îmi plac sportivii, poate pentru că și eu dansez. Nu-mi plac pentru că sunt populari, ci pentru că e nevoie de disciplină ca să faci ce fac ei. Îmi place și cum se *mișcă*: sunt încrezători, par să aibă mereu un scop, își asumă spațiul ocupat.

Mă ridic în capul oaselor și arunc o privire discretă spre poartă. Echipa de la Solon, în tricouri albastre, s-a strâns în cerc și lovesc o minge. Un puști asiatic îmi găsește privirea, apoi ne uităm amândoi în altă parte. Parcă ar fi un cod nerostit. Când crești ca unul dintre cei trei copii asiatico-americani din școala ta cu mai puțin de 500 de elevi, nu vrei să faci nimic care să atragă atenția asupra provenienței tale.

— Nu mă interesează.

— Eu aș ieși cu el.

— Nu se uită la *mine*, doar a observat că sunt chinezoaică, spun și îmi iau telefonul. Ceea ce, să fiu sinceră, am remarcat și eu la el.

Într-adevăr, tipul se îndepărtează, alături de coechipieri, iar eu deschid site-ul pentru bursa de dans, să mă înregistrez.

— Na, a plecat.

Megan oftează.

— Asta fiindcă fiecare tip ca el primește mesajul „când o îngheta iadul”. Doar fiindcă e asiatico-american...

— Pe baza statisticilor din statul Ohio, e mai probabil să ajung cu un tip de 59 de ani, divorțat de două ori, decât cu un asiatico-american ca mine. Țsta e viitorul meu.

O spun ca și când aș glumi, dar adevărul este că băieții nu mă văd potrivită pentru întâlniri. De aceea am sărutat un singur tip până acum, iar la final nu m-a ales pe mine.

— Hai că ești ridicolă. Și roșcatul? N-are 50 de ani.

— Ha! Renunță...

Mă opresc, pentru că o decapotabilă albastră frânează cu scrâșnet de asfalt. La fix.

— Dan! strigă Megan, sărind în picioare.

Hocheistul masiv iese din mașină și o sărută flămând. Au stat la distanță șase luni, de la ultima lui vizită. Este în primul an la Rice. Sărutul durează doar trei secunde, dar mie mi se pare o eternitate. Scurm în pământ cu piciorul, iar panglicile invidiei îmi strâng inima ca niște chingi.

— Salut, Ever.

Părul blond-căpșună al lui Dan este mai lung ca la petrecerea lui de rămas-bun, dar zâmbetul care dezvăluie un dinte ciobit nu s-a schimbat. Am senzația că port un costum transparent. Când ochii lui căprui îi întâlnesc pe ai mei și se încrețesc într-un zâmbet, după-amiaza din spatele hambarului îmi revine brusc în minte.

Măinile lui mari pe șoldurile mele. Limba lui, despărțindu-mi buzele. Mă învățase tot ce știu despre săruturi, lucruri pe care nu le puteam deprinde când exersam pe portocale, cu Megan, în gimnaziu.

Apoi părinții mei l-au alungat.

— Dan vrea să dăm o tură.

Megan mă cuprinde cu un braț; în ciuda antrenamentului extenuant, părul ei tot miroase a rozmarin. Îi simt vinovăția fiindcă e fericită cu prețul nefericirii mele, întrebarea nerostită, *ești în regulă, da?* Megan știe despre sărut și că e de domeniul trecutului. *Suntem încă prietene fiindcă ai cea mai mare inimă de pe malul ăsta de Mississippi*, mi-a spus. Adevărul este că, de obicei, încerc să nu mă gândesc la ei. Împreună. Mă strânge mai tare.

— Reluăm mâine? Luăm bursa aia pentru tine.

— Mersi.

O strâng și eu în brațe, fiindcă nu vreau să se îngrijoreze. Apoi, pentru că ea e chiar acolo, îndrăznesc să îl îmbrățișez și pe Dan. Pentru că e doar un prieten...

— Everett!

Sar în sus. Piciorul mi se încurcă între ale lui Dan. Urechea mea se freacă de obrazul lui neras, când mă întorc spre un public pe care nu știam că îl am.

Mama. Năvălește din mașina noastră, cu bluza în nuanțe de jad fluturând ca o parașută. În spatele ei, tata își trage peste ochi șapca Cleveland Indians, de parcă ar vrea să se facă mai

mic. Şchiopătează – are sechele după ce a căzut când curăţa ceva la muncă.

Îmi încrucişez braţele peste costum, un gest inutil. Dan se dă înapoi, în timp ce mama avansează, numai furie. Picături durdulii de ploaie îmi ating capul şi umerii în timp ce mama mă trage de gulerul de dantelă şi mă face să mă dezechilibrez, deşi este cu cinci centimetri mai scundă.

— Porţi *aşa ceva*? În public?

Încerc să mă desprind. Am un costum cu mâneci lungi! Megan îl trage pe Dan din bătaia focului, dar nu era cazul să se deranjeze: ochii lui sunt ca ai unui cal sălbatic aflat în faţa unei vâlvătai care l-a ars deja o dată.

— De ce sunteţi aici? Îngaim.

Mama îmi aruncă o foaie în faţă. Împăturită în trei, are o nuanţă crem. Preţiosul simbol mov, în formă de flacără, i se mototoleşte între degete.

Scrisoarea mea de la Tisch.

— Ce înseamnă asta? întreabă mama. Ce ne mai ascunzi?

— De ce nu ne-ai spus? zice tata cu ochii mari în spatele ochelarilor cu rame de baga.

— De aceea ai intrat la o singură facultate de medicină? întreabă mama.

— Nu, bineînțeles că nu!

Dumnezeu mi-e martor că am pus tot sufletul în aplicații și interviuri, știind cât de important este pentru familia mea. Dar, chiar dacă secția de la Northwestern este mai bine cotată decât cea de la Brown, părinții mei au dat vina pe notele de 8 la biologie când nu am intrat în alte câteva locuri.

— De unde aveți asta?

— A sunat o femeie să întrebe dacă accepti, spune mama, printre dinți.

Îmi imaginez explozia de la telefon, apoi căutarea disperată prin camera mea. Mama scutură scrisoarea de parcă ar fi infestată cu furnici roșii.

— Dansul nu-ți oferă niciun viitor! Vrei să trăiești ca Agatha când vei fi mai în vârstă? Vrei să trăim *cu toții* așa?

Agatha. Este subiectul preferat al mamei, pentru că vine la biserică să ia prânzurile gratuite pentru seniori, cu rujul aplicat strâmb, ca de mâini de copil, și bălmăjește despre zilele când făcea parte din corpul de balet din Cleveland.

Fața tatei este împietrită. Parcă l-aș fi împușcat în piept.

— Le-ai spus celor de la Northwestern?

— Firește că nu, răspund eu, iar umerii tatei se relaxează.

N-am spus nimănui nimic!

Dar parcă văd textul din balonul imaginar care plutește peste capul lui Megan: *Spune-le ce vrei. Nu te pot trata ca pe un copil la nesfârșit.*

— Crezi că tatăl tău a vrut să împingă un căruț cu ustensile de menaj în toți anii ăștia? Întreabă mama. A făcut-o ca să avem ce mânca.

Pentru că cei care acordă licențele la nivel de stat nu au vrut să-i recunoască diploma chineză decât dacă urma un program de rezidențiat, pe care însă nu și l-a putut permite, cu o soție și un copil pe drum. Pentru că lumea asta ne zdrobește toate visurile. Știu. Doamne, știu. De data asta nu spune și: *Dar merită. Ai putut să crești în America. Ai șanse la care noi nici nu visam.*

Da, am crescut știind că eu, cea mai mare, va trebui să câștig înapoi ce au sacrificat ei.

Dar de ce m-ați lăsat să dansez când eram mică? vreau să strig. De ce mi-ați dat miere, dacă știați că viitorul meu este diabetic? De ce ați permis ca dansul să-mi fuzioneze cu mușchii și să mi se strecoare sub fiecare centimetru pătrat de piele?

— Ai muncit din greu, spune tata, încet.

Se referă la facultate. Dar eu îmi ating bătăturile din palme. Pe cer, norii de furtună au transformat cerul în cenușă.

— Tisch... conturez eu cu greu cuvintele. Am candidat așa, să fie. Nici măcar nu am intrat din prima. N-a fost ceva serios...

— Atunci *nu ai* – mama face hârtia cocoloș – *nevoie* de asta.

Ce aruncare demnă de liga profesionistă! Scrisoarea mea de acceptare aterizează în tomberon.

— E a mea! strig.

Mă arunc și apuc marginea ruginită. Bătăturile îmi plesc când mă ridic, însă pantofii îmi alunecă, e prea înalt și

prea sufocat de gunoi în putrefacție ca să-mi salvez inima, care acum bate dincolo de acest perete metalic. Mama mă prinde de spatele costumului și mă trage înapoi, trântind capacul și lansând un iz de mucegai în aer.

— Ce se întâmplă cu tine? strigă ea.

Îmi tremură umerii. Mi-e frig. Mi-e foarte frig, chiar dacă este iunie. Dan s-a retras spre mașină. Megan strânge spasmodic steagurile. Mi-aș dori să fie oriunde altundeva. Ochii căprui ai lui Megan mă imploră: *zi-le zi-le zi-le...*

Mă lupt să îmi calmez vocea.

— Vreau să dansez weekendul viitor, la paradă.

N-are rost să le spun despre audite - nu dacă nu iau bursa.

— O să studiez la biologie între antrenamente. Mă pregătesc de Medicină, promit.

— Ever..., începe Megan, dar eu clatin din cap.

Nu ne putem permite să merg la Tisch. Bursa aceea e singura mea șansă și până nu o iau n-are sens să le spun nimic alor mei.

Mama și tata schimbă o privire care nu-mi place.

— Nu doar biologie, spune mama, rigidă. Și mandarină.

— Mandarină?

Cred că despre asta o fi fost foaia aceea în chineză, dar sincer? Școala de sâmbătă dimineața de limba chineză a fost o adevărată tortură: un drum cu mașina de 30 de minute până la cursuri pe care să ni le permitem în Cleveland, caractere copiate cu sutele pe fișe, poeme străvechi recitate fără să pricep o silabă.

— Am renunțat la Școala Chineză în clasa a doua.

După ce profesoara mea s-a plâns că sunt la fel de fluentă ca un copil de doi ani, iar rușinea a fost prea copleșitoare pentru ai mei. În niciun caz nu am timp pentru mandarină vara asta.

Dar undeva în străfundurile minții începe să sune un clopoțel de alarmă.

— Încercam să-ți spun.

Mama scoate altă foaie din buzunar. Împăturită în patru. Se uită la prietenii mei. Mai târziu va regreta că a avut ieșirea asta în fața lor, dar acum e tardiv.

— Tatăl tău și cu mine credem că e timpul să înveți despre cultura ta, așa că te-am înscris la un program. În Taiwan.

— Taiwan?

Părinții mei au vorbit mereu despre o vizită în Fujian, provincia din partea de sud-est a Chinei în care s-au născut și unde s-au cunoscut, când erau la facultate. Au plecat după ce tata a absolvit Medicina. Dar n-am avut niciodată bani să plecăm. Nici o familie acolo. Părinții mamei au murit înainte să mă nasc eu, iar ai tatei, la patru ani după aceea.

Tot ce știu despre Taiwan este că e o insulă de pe coasta Fujianului și că unchiul meu, Johnny, care este căsătorit cu sora mamei din Vancouver, s-a născut acolo. E ca și cum m-ar anunța că mergem pe Lună. Nu ne putem permite excursia, nu cu școlarizarea mea și curând cu a lui Pearl.

— Este o șansă minunată, spune tata înflăcărat brusc și își scoate șapca. Vei învăța *fanti* ~ *zi* - caracterele tradiționale.

Abia dacă-mi dau seama ce spune.

— Nu pot pleca o săptămână.

— Opt săptămâni, spune mama. Începe în weekendul ăsta.

— Weekendul... ăsta?

— Duminică.

— Nu merg! urlu. Am intrat la Northwestern! Am făcut tot ce-ați vrut. N-am *greșit* cu nimic!

— Dar nu e o pedeapsă, spune mama, care, spre uimirea mea, aproape că plânge. Tuși Lilian spune că este un curs foarte bun. Multor tineri le place. Iar biletul este atât de scump și nu se rambursează!

— Stai, strig eu. Ați *luat* deja bilet?

— Mi-am vândut colierul de perle negre!

Colierul de perle negre.

Cadoul de la tatăl ei, care a murit când avea 15 ani – mai tânără decât mine acum. De câte ori am văzut-o scoțând șiragul în ziua comemorării morții lui, lustruind perlele cu o bucată de mătase? A spus povestea de atâtea ori, cum Gong-Gong i l-a adus dintr-o călătorie de afaceri ratată la Hong Kong.

Colierul mamei este ecoul fiecărui sacrificiu pe care l-au făcut: papucii ei, târșâind pe podea, în timp ce împăturește lenjerii ca să-mi facă treaba în timp ce eu îmi petrec noaptea studiind; cicatricea din urma unei tăieturi la deget, pe când tăia găini să mă hrănească în timpul examenelor; tata, care mă ducea cu mașina la programul pentru interni de la clinică. Toate grijile lor pentru aplicațiile la facultățile de medicină.

Megan îl strânge pe Dan de mână.

Spune-le spune-le spune-le...

În inima mea se duce un război. Vina pe care o simt de fiecare dată de Ziua Mamei, când nu pot simți recunoștința pe care ar trebui să o simt. Nici pe departe.

Una e să dansez în jurul micilor răbufniri de control ale mamei din viața noastră zilnică și alta să calc în picioare un viitor pentru care s-a luptat din greu, un viitor al siguranței financiare și al respectului pentru familia noastră. Părinții mei și-ar tăia gâturile să fiu eu fericită și, în schimb, viitorul meu e viitorul lor.

Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine când m-am lăsat dusă de val.

Umerii mi se prăbușesc. Nu o pot privi pe Megan în ochi.

— Trebuie să-mi găsesc pașaportul, spun și mă îndrept spre mașină, lăsându-mi inima în tomberon, dând din buze ca un pește muribund.

Tata bate la ușă când mă arunc pe capacul valizei lui ecosez, încercând să conving fermoarul încăpățânat, cu ciucuri, să se închidă în jurul ultimului colț, ca să pot prinde zborul de după-amiază. Știu că este el, fiindcă e singurul care bate.

— Intră, mormăi.

Are în mână o husă neagră, moale. Părul lui cărunt este pieptănat peste capul care chelește. Are 55 de ani, iar fața lui îngustă este obosită și ridată ca o hartă a Munților Stâncoși. Arată foarte diferit de tatăl avocat al lui Megan, care ar putea trece drept fratele ei mai mare.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc.

Se apleacă intrând, de parcă cadrul ușii nu ar fi suficient de înalt. Camera mea e doar camera mea, de obicei, însă acum că plec spațiul ăsta mi se pare singurul meu sanctuar, cu posterele după Degas, cu săculețul de lavandă, cu stocul secret de unt de arahide.

— Nu poți lua asta cu tine în Taiwan. Dar mi-am dorit să ajungă la tine.

N-am nicio șansă cu fermoarul. Iau husa și mă trezesc cu un stetoscop în mână.

— Îndrumătorul meu din facultate mi l-a dăruit când am absolvit. Îl păstram pentru tine. Îți... îți place?

Alama este încă strălucitoare. Nu l-a folosit niciodată: for-

ma moale a literei Y, piesa rotundă care captează bătaile inimii. Îl țin în mâini ca pe un bebeluș, simbolul unei profesii respectate pe care familia mea nu a putut decât să o privească de pe margine.

Este mai degrabă pe mărimea mea decât a lui și m-a așteptat până acum.

Scândurile trosnesc sub greutatea tatei.

Acum câțiva ani, Pearl și cu mine ne-am uitat pe Netflix la *Mulan*, filmul despre fata din China străveche care fură armura tatălui ei ca să îl salveze, se întoarce acasă ca eroină și încearcă să îi câștige iertarea cu onorurile câștigate. Dar el îi spune că să o aibă ca fiică este cea mai mare onoare.

Amândouă am plâns pe rupte. Apoi am aflat că tata se uitase și el la film, în timpul unui zbor din Singapore, cu ani în urmă.

— Și tu ai plâns? a avut Pearl tupeul să întrebe, în timp ce eu așteptam răspunsul, în spatele lor.

Tata și-a strâmbat fața, cum făcea doar pentru ea.

— Da.

— Serios? m-am trezit întrebând.

Oare chiar existau miracole? Chiar pricepuse?

— La care parte, tată?

Ah, Pearl, cum îndrăznești?

— Când au invadat hunii China, a răspuns el sincer.

Acum s-au inversat rolurile. El vrea să îmi placă stetoscul, darul lui, iar eu...

Mă ia de braț – un gest rar.

— Taiwan nu este o pedeapsă, murmură el. N-a ieșit sincronizarea. S-ar putea să vin și eu în ultimele zile, dacă îmi pot aranja o călătorie de afaceri.

Vorbește despre un spital unde face consultații ilegale. Câștigă niște dolari în plus și ei îi plătesc biletul de avion, de două ori pe an. Poate că așa voi fi și eu, într-o bună zi. Mă voi strecura

din spital, în halat alb, să danseze pe niște picioare care vor fi uitat cum să se miște.

Mama năvălește înăuntru, dându-l pe tata la o parte.

— Ever, ți-am găsit o pernă de călătorie, spune, apoi mi-o aruncă și îmi deschide valiza. Ești gata?

Inspectează conținutul, apoi trage afară traista de culoarea toporașilor și îmi varsă costumul și poantele pe pat.

— N-o să ai nevoie de astea în Taiwan, spune ea și dispare. Tata deschide gura.

— Ever...

— Nu pot să-mi fac bagajul dacă mă tot întrerupeți.

Las perna jos, pun stetoscopul pe costumul de dans interzis și mă arunc iar asupra fermoarului malefic. Sunt ca un robot. Mi se pare că mâinile lor sunt cele care le conduc pe ale mele.

Nu ridic privirea nici măcar după ce ușa se închide în urma lui.

Către: tisch.admissions@nyu.edu

De la: ever.a.wong@chagrinfallshigh.edu

Către Biroul Admiteri –

Cu regret, mă văd nevoită să refuz oferta dvs.

Ever Wong

*

După douăzeci și una de ore de zboruri de legătură, îmi arunc geanta de cabină pe umăr și mă împleticesc, cu ochii lipiți, după omul care a stat lângă mine. Cobor pe o rampă metalică spre Aeroportul Internațional Taoyuan din Taipei. Capul încă îmi vâjâie de zgomotul avioanelor cu reacție. Am gust de talc

în gură și îmi pare rău că am mâncat pui teriyaki, pentru că amenință să-și croiască drum înapoi.

Aeroportul sclipește. Dalele albe ale podelei reflectă îmbulzeala pasagerilor. Un amestec de parfumuri și de miros de trupuri îmi îneacă plămânii și sunt purtată cu o viteză amețitoare pe lângă magazine cu ceasuri Swatch și ochelari de soare Dior, pe lângă vitrine în care văd cutii de prăjitură cu ananas, pe lângă o tejghea de fast-food la care se servesc cutii bento* lăcuite cu negru.

— *Kuài diǎn, kuài diǎn***! mă depășește cineva din spate.

Mă văd pentru o secundă în oglinda unui magazin. Păr negru, mică și cu o față îngrozită, înconjurată de străini. Încercând să nu intru în panică, îmi scot pachetul de bun venit din rucsac. Persoana mea de contact se numește Chen Li-Han. Ar trebui să mă aștepte după zona de ridicare a bagajelor.

Asta dacă ajung la el întreagă.

Cobor cu liftul, trec pe lângă panouri enorme cu modele asiatice la care nu mă pot abține să nu mă holbez și, în sfârșit, o scot la liman într-o cameră dreptunghiulară, separată de benzi care șerpuiesc către un rând de ghișee. Caracterele chinezești se amestecă peste tot cu literele englezești, iar anunțurile în mandarină îmi sparg urechile. Acasă vorbim doar engleză, mai puțin când părinții mei folosesc mandarina ca să ne ascundă lucruri. Am prins câteva expresii de bază la Biserica Chineză, unde slujba este tradusă cuvânt cu cuvânt: „Să ne rugăm” și „Luați loc”. Și mai știu ce să aleg din oferta de dim sum*** (*har*

---

* Bento este un pachet cu mâncare, pregătit în casă ori disponibil spre vânzare, conținând o singură porție, frecvent întâlnit în gastronomia japoneză, taiwaneză și coreeană, precum și în alte culturi asiatice în care orezul este un fel de bază (n. tr.).

** Grăbește-te! (n. tr., lb. chineză în orig.)

*** Dim sum este un fel de mâncare servit la micul dejun sau la prânz, în coșulețe la abur sau pe farfurioare, constând în diverse delicatese la abur, prăjite sau coapte, cum ar fi găluște, cornulețele, varietăți de carne friptă etc. (n. tr.)

gow", *shu mai*", *chang fen*"), iar asta, am crezut, e tot ce am nevoie. Sper să fie în continuare adevărat. Chiar sper.

Când eram încă pe aeroportul din Cleveland, tata mă lua-se de braț și șoptise *Mergi cu bine*. Este un ritual transmis din generație în generație: străunchiul care a plecat în Germania și nu s-a mai întors, nepoata pierdută pe mare. Ca și cum ai arunca niște sare peste umăr. Dacă uităm, s-ar putea produce o nenorocire. Întotdeauna îi spuneam noi tatei asta, când îl lăsam la aeroport.

Dar eu îmi trăsesem brațul înapoi. Trecusem prin controlul de securitate, ignorând paranoia care supurează din poveștile imigranților. *Dacă moare înainte să mă întorc acasă?*

Dacă mă pierd și nu mă mai pot întoarce?

Dacă sunt răpită?

Ce spun oamenii ăștia?

Ce am făcut?

Respir tot mai repede.

Nu te panica.

Trebuie doar să scap din aeroport. Apoi mă pot îngropa în fișele de caractere, fără să mă gândesc la Pearl, care e la 12 275 de kilometri distanță sau la Megan, care dansează în Piața Publică alături de Cindy Sanders, cea care mi-a luat locul la paradă, sau la Dan, mai ales nu la el. Cu puțin noroc, o să mă pot furișa într-un colț și nu va trebui să vorbesc cu nimeni timp de opt săptămâni.

La unul dintre ghișee, un ofițer din spatele sticlei strigă la mine în mandarină.

— Scuze.

---

* Găluște cu creveți, preparate la abur, aseasonate cu usturoi și susan (n. tr.)

** De formă cilindrică, constau din carne tocată de porc înfășurată în aluat subțire și decorată cu crab sau cu ciuperci shiitake (n. tr.).

*** Foi de tăiței de orez umplute cu diverse garnituri, cea mai comună fiind carnea de porc prăjită, carnea de vită, creveții sau legumele. Se servește cu sos de soia (n. tr.).

Îi întind pașaportul meu american. Nu vorbesc. Încruntându-se, îmi face o poză, îmi scanează degetele arătătoare, îmi înapoiază pașaportul și îmi face semn să trec.

Reușesc cumva să ajung la banda pentru bagaje, unde valiza cât o balenă a tatei se învâрте într-o buclă. Mă strecor printre două persoane care se ceartă în mandarină și îmi iau valiza. E mai grea decât îmi aminteam. Apoi mă îndrept spre Sosiri, împreună cu o altă turmă de călători. Mă las purtată de un fluviu mai asiatic decât am văzut vreodată.

Panică!

O mare de fețe se revarsă în direcția mea, agitând cartoane cu nume în engleză sau caractere pătrătoase. Cineva strigă de bucurie și mă împinge din spate. Cad, dar mă prind de o balustradă care mă separă de mulțime: femei cu bluze elegante, bărbați cu pantaloni bej – deși este suficient de cald să poți prăji ochiuri pe podea. Și umed. Părul și tricoul mi s-au lipit deja de corp.

Îmi croiesc drum printre oameni și ies în plin soare. Claxoanele zbiară. Mașini ciudat de pătrate se grăbesc să treacă, iar răcnetul lor îmi despică fruntea în patru.

— Chien Tan? întreb o femeie cu o pancartă. Caut...

O mână ca o gheară mă apucă de umăr. Este atașată unui bărbat chel, cu față de cal. Duhoarea de țigări și coriandru mă sufocă.

— Nǐ yào qù nǎlǐ?

— P-poftim?

— Nǐ yào qù nǎlǐ?

Strânsoarea devine mai dură. Sunt cuprinsă de o panică absolută.

— Nu! țip, mă smulg din strânsoare și mă răsucesc, hotărâtă să mă întorc de unde am venit.

Dar intrarea este păzită de doi polițiști.

---

* Unde mergi? (n. tr., lb. chineză în orig.)

Apoi bagajul meu, îngreunat de inerție, mă tot învârte. Îmi cedează glezna și trotuarul se grăbește să mă întâmpine, iar de data asta nu există balustradă să mă împiedice să mă împrăștii total lipsită de grație pe caldarâm.

Din gât îmi iese un chițăit.

Valiza îmi scapă din mână.

Apoi o atingere fermă pe braț mă oprește la câțiva centimetri de podea. Mă uit lung la o pereche de picioare îmbrăcate în blugi albaștri. Nike negri.

— Stai așa, spune el, iar eu mă uit în sus la cel mai chipeș tip pe care l-am văzut.

Tipul mă ridică în picioare, de parcă aş cântări cât o maimuță. Mă și *simt* ca o maimuță: neîndemânatică, disperată după un duș, după un pieptene și după niște bombonele de împrosptă-tarea respirației.

— Ești bine? mă întreabă. Simți imediat diferența de fus orar după zborurile astea. La noi este patru dimineața.

Îmi găsește scuze pentru starea emoțională, pentru că arăt de parcă m-ar fi scuipat un motor cu reacție. Iar amabilitatea acestui străin îmi pune capac. Când îmi dă drumul brațului, îmi acopăr ochii umezi.

Părul lui negru ca noaptea este ciufulit în țepi neglijenți, de parcă nu i-ar păsa de prima impresie. A combinat un tricou verde-oliv cu blugi strâmți pe șolduri. Ori are un gust desăvârșit, ori știe pe cineva care are. E înalt, cu o constituție athletică. Nu cred că am văzut până acum un tip real cu atâta agoniseală în mușchii brațelor.

— Sal... Salut, mă bâlbâi eu, elocventă. Ăăă, salut!

Își scoate o cască. Din ea se aude o melodie de la Beatles, care-mi amintește de ora de închidere la Patio Grill, unde am lucrat vara trecută. Doar că acolo nu am văzut niciodată un tip ca el.

— Ești cumva Ever Wong? mă întreabă în timp ce îmi ridică geanta de voiaj și se încruntă. Ai întârziat o oră. Te așteptam.

După cinci minute de drum spre Chien Tan, îmi dau seama că Rick Woo Brațe-Puternice are ceva cunoscut. Să fie numele? Să fie fața? Poate sunt confuză din cauza diferenței de fus orar, dar cu siguranță mi-aș fi amintit un tip asiatic cu un astfel de corp. Ocupă jumătate din banchetă, care a scârțâit și s-a lăsat sub el când s-a așezat lângă mine. Mișcările lui emană o putere controlată, aproape grațioasă – parcă nu ar fi călcat vreodată pe alături. Între timp, brațul meu se învinețește după modelul amprenteii lui și îmi amintesc că aproape am leșinat în fața lui și a tuturor ocupanților celor 15 locuri din microbuz.

— Ne cunoaștem de undeva? încerc.

— Nu.

Rick se afundă într-o tăcere care nu încurajează continuarea discuției. Amabilitatea de la început s-a evaporat. Răsușește în mâini telefonul care nu are semnal. Îl scapă, înjură și îl ridică de jos, scoțând și vârând la loc cartela SIM minusculă. Vai, am uitat să cumpăr una din aeroport, așa cum mi-a spus tata! Nu am fost niciodată dependentă de telefon, cum sunt colegii mei, dar acum nu pot nici măcar să o sun pe Megan, la disperare.

Partea bună este că nu trebuie să le răspund nici părinților mei.

Rick își repornește telefonul. Îi tresare genunchiul și își sprijină brațul cu încheietură groasă de el, trecându-și degetul mare de-a lungul celorlalte degete, cu un gest straniu. Zidul lui de tăcere ar fi mai puțin apăsător dacă alți puști n-ar turui cu doi kilometri la minut în jurul nostru, de când m-am așezat.

Să fie chiar atât de iritat pentru că a trebuit să mă aștepte?

Li-Han, șoferul nostru, care pare să fie și consilierul-șef, mă privește în oglinda retrovizoare. Cred că e cu vreo zece ani mai în vârstă ca noi. Slab ca un băț sub tricoul lui galben fluores-

cent, poartă ochelari cu rame negre și are părul des și negru și un maxilar de bulldog. Vorbește în mandarină. Tresar când îmi aud numele chinezesc – *Ai-Mei* – pe care l-a folosit când m-a bifat pe listă. *Ai* înseamnă iubire, iar *Mei*, frumusețe. Combinația sună mai puțin pretențios în chineză. Numai bunicul meu, care mi-a dat numele, l-a folosit vreodată, iar el a murit când aveam patru ani.

De partea cealaltă a lui Rick, lângă portieră, o frumusețe cu păr negru, perfect drept, care i se revarsă peste umerii albi ca frișca, este în plin flirt cu un tip cu nas ca un cioc de șoim, pe nume Mark. Lângă el stă un tip care albește înainte de vreme, Spencer Hsu. Se pare că și-a luat un an de pauză în care să lucreze la o campanie pentru Senat. N-am prins încă numele fetei. Simt un junghi, pentru că mi-aș dori să fie Megan aici, unde toată lumea pare să cunoască deja pe toată lumea.

Microbuzul tresaltă peste o groapă, iar fata se sprijină de Rick. Chipul ei în formă de inimă se îngustează într-o bărbie cu gropiță. Ochii căprui i se lasă doar vag în jos, încadrându-i nasul. Rochia de culoarea minolei i se lipește de curbele generoase și pare luată direct de pe podium. Prin comparație, bluza mea liliachie, peste pantaloni scurți de blugi, pare lălâie. Chiar dacă m-aș fi schimbat înainte de aterizare, n-am nimic la fel de drăguț.

— Hei! Li-Han vrea să spargem gheața. În fine. Eu sunt Sophie Ha (da, ca în *ha-ha*). Numele e coreean, pentru că bunicul a fost coreean. Sunt din Manhattan, dar acum locuiesc în New Jersey. Părinții mei s-au despărțit și m-au trimis aici peste vară, însă aș fi venit oricum. De unde ești?

— Ă, Ohio.

N-ar trebui să fie mai rezervați asiaticii? E atât de deschisă! Și sclipește. Lumina soarelui se reflectă în cei trei cercei din lobul stâng – în contrast cu cerceii mei simpli. Mă face să mă gândesc la un amestec de Megan și Pearl.

— Cool!

Se sprijină în cot de umărul lui Rick, de parcă ar fi o pernă mare. Fruntea lui lată și arcuită și nasul blând îmi amintesc de vărul meu, deși irișii lui sunt în nuanța ambrei, și nu căprui, mai apropiați de nuanța pielii. De ce mi se pare cunoscut? Câști, păr ciufulit, constituție athletică... și seamănă cu Sophie. Forma ochilor, buzele pline.

— Sunteți rude?

— Verișori, confirmă ea, și o invidiez pentru toate avantajele care cred că vin la pachet cu un verișor *hot* de vârsta noastră: o rețea integrată de prieteni băieți și o placă de rezonanță pentru pasiunile neîmpărtășite.

— Am fost la același liceu, unde eu am fost majoretă. Merg la Dartmouth.

— Fain. Eu dansez. Adică sunt în echipa de dans. Fac balet.

— Cool! Rick se duce la Yale – își răsucesce capul, fermecătoare – să joace *fotbal*.

Îi strânge umărul și scandează în joacă:

— *Ra, ra, sis, bum, ba!*

— Termină, Sophie, îi spune el și se uită pe geam, tot mai încruntat. E oră de vârf.

— Renunț, oftează ea. Nici măcar *eu* nu pot să mai suport atitudinea ta.

Stai puțin...

Yale.

Fotbal.

Woo.

— *Tu!* izbucnesc.

— Ce? se încruntă Rick.

Când aveam nouă ani, tata mi-a arătat o poză în *World Journal*. Era un băiețel chinez a cărui zi de naștere era la doar cinci zile după a mea, cu sprâncene de urs – care, între timp, se așezaseră proporțional pe fruntea tipului de lângă mine. Woo Guang-Ming (Lumină Strălucitoare, cu numele de familie an-

tepus) din New Jersey câștigase concursul național de rostit pe litere, când eu nici nu știam că exista un alt nivel deasupra victoriei mele înregistrate în clasa a patra, când luasem medalia de argint. *Poate ar trebui să te strădui mai mult*, îmi sugerase mama.

Când am făcut amândoi 12 ani, Woo Guang-Ming a debutat la pian la Lincoln Center. *Ar trebui să exersezi mai mult și mai serios!*

La 14 ani a câștigat Târgul de Științe Google pentru un algoritm de învățare automatizată. *Cum o să intri la Facultatea de Medicină dacă ai media 8 la biologie?* Trăisem același număr de ani pe Pământ, iar el avea de patru ori mai multe reușite decât mine.

Mi-am spus că băiatul ăsta nu avea suflet. Că scuipa la comandă formule algebrice. Că degetele lui erau umflate ca niște cârnăciori din cauză că mama lui îl lovea cu bețișoarele peste ele, când greșea o notă la pian.

Singura dată când nu mi-am dorit ca Băiatul-Minune să fie lovit de fulger a fost când a renunțat la pian ca să stea pe banca de rezerve a echipei de fotbal, în clasa a noua. *World Journal* își manifestase îngrijorarea, iar părinții mei au fost distruși. *Cine se crede, Tom Brady? N-o să meargă la facultate?*

M-am bucurat. Pentru prima dată, Guang-Ming făcuse ceva nepotrivit (pentru un puști asiatico-american imigrant). Să stea pe banca de rezerve era o pierdere de vreme, după standardele *World Journal*. Era sfârșitul dinastiei Guang-Ming și nu aveam să mai găsesc niciodată un articol despre el pe pernă.

Dar Băiatul-Minune a fost apoi recrutat ca fundaș la Yale. Nu era cea mai bună echipă de fotbal, dar cărui cititor *World Journal* îi păsa? A recâștigat stima părinților mei și a pierdut-o complet pe a mea. Celălalt copil-minune pomenit mereu de *World Journal* se sinucisese. Părinții îndurerați l-au comemorat publicându-i CV-ul pe o pagină întreagă.

— Ce? repetă Băiatu-Minune.

Iată-l. Ștacheta mereu ridicată prea sus pentru puterile mele, în carne și oase.

— Nimic, spun, iar el se încruntă mai adânc.

— N-am mai întâlnit o Ever până acum, intervine Sophie. E o poreclă?

— De la Everett.

Mi-aș dori ca Băiatul-Minune să nu fie între noi, cu brațul și piciorul zgâlțâindu-se.

Sophie se încruntă.

— Dar Everett nu e...?

— Vrei să facem schimb de locuri? o întrerupe Băiatul-Minune, îndepărtându-se.

Sophie ridică o sprânceană. Mă înroșesc. Oare put?

— Ajungem în campus în cinci minute. Calmează-te! Săraca Ever o să creadă că așa ești mereu.

Băiatul-Minune bagă telefonul în buzunar și strânge pumnul. Venele îi ies în evidență pe brațul bronzat. De ce naiba se grăbește așa?

Oftând, Sophie se întoarce spre mine.

— Deci Everett este...

— Nume de băiat, da.

Mă înroșesc mai tare. Stânjeneala mea obișnuită se intensifică de patru ori. Nu vreau să continui să vorbesc peste Băiatul-Minune și să-l enervez.

— Părinții mei nu și-au dat seama.

De obicei, cei mai mulți spun *Păi cum nu?*

Băiatul-Minune se uită la mine.

— Everett sună ca Bernadette sau Juliette. O eroare ușor de făcut.

Sunt uimită. A înțeles. Uneori, lucruri care ar trebui să fie clare, gen ce nume sunt de băieți sau de fete ori de ce stima de sine nu ar trebui să fie în joc dacă îți dezamăgești părinții, nu sunt. Dacă n-ai crescut ca mine.

— Exact, spun.

Nu că asta l-ar absolvi că mi-a distrus viața.

— Ce înseamnă? întreabă el.

De ce mă fascinează într-atât începutul lui de barbă?

— Curajoasă ca un bizon. Ține minte că nu l-am ales eu.

— Ever, Bizonul cel Brav. Îmi place, spune el.

Pufnesc. Doar nu vorbește serios.

— Serios. E mai OK decât numele meu, care-i inspirat din *Sunetul muzicii*. Friedrich. Sora mea mai mică este Liesl.

Strâng din buze și recunosc:

— E amuzant.

— Nu, nu e, mârâie. A trebuit să ne uităm la film de o sută de ori și, de fiecare dată, părinții mei spuneau – face un semn din mână, în stil jazz – *De aici v-am pus numele!* Sora mea s-a săturat și și-a schimbat numele în Shelly, anul trecut, în clasa a cincea.

— Sună a ceva ce ar face sora mea.

Și o familie care alege numele copiilor dintr-un film muzical vechi, dar super-OK... nu mă așteptam de la Băiatul-Minune.

Se uită prin parbriz, încă mișcând genunchiul, cu degetul mare mișcându-se sub celelalte – din nou plictisit de discuția de simpli muritori.

Bine. Mă uit și eu pe geam, cu obrajii în flăcări. Lumea pare ciudată, de parcă aș fi căzut cu capul înainte într-un univers paralel, aglomerat de mașini ciudate, pătrătoase, de semne de circulație alungite, cu limite de viteză exprimate în kilometri și caractere chinezești. Autostrada supratărană urcă spre munții acoperiți de păduri. Printre copaci țâșnesc acoperișuri de pagode în nuanțe de oranj și mentă: pătrate, terasate, se ascut pe măsură ce se înalță. Ca o cutie de bijuterii care-mi este tare dragă și pe care mi-a adus-o tata de la Singapore, mărită la dimensiunile unei case.

Toto, nu mai sunt în Ohio... și nu știu cum mă face asta să mă simt. Dezorientată, încă supărată, dar și curioasă.

— *Ai-Mei, nu xùyào tíng xiàlái zuò shénme ma?* spune Li-Han.

— Scuze, nu înțeleg...

— Te întreabă dacă vrei să ne oprim la vreun magazin, să-ți cumperi ceva, spune Băiatul-Minune.

Mă înroșesc iar. N-am nevoie de ajutorul lui.

— Ah, nu. Nu am nevoie. Și mă numesc Ever. Nimeni nu-mi spune Ai-Mei.

Băiatul-Minune răspunde într-o mandarină fluentă, transmițând răspunsul meu și încă pe deasupra. Folosește chiar și tonul recomandat pentru adresarea către persoanele mai în vârstă, mai respectuos.

Bineînțeles.

Poate că asta e ideea universului despre o glumă plină de cruzime: în excursia în care părinții m-au obligat să merg să dau chiar peste ștacheta impusă tot de ei.

— Dacă vorbești deja mandarină, de ce te-au obligat părinții să vii? întreb, fără să-mi pot controla acrima din voce.

— Ah, dar nu m-au obligat, îmi spune și ochii lui în nuanțe de ambră se îndreaptă spre mine. Am venit de bunăvoie. Sophie și cu mine avem rude aici. Îi vizităm în fiecare vară.

Băiatul-Minune merge la școala de vară pentru limba chineză pentru că *vrea*. Asta spune tot.

— Când ești la Chien Tan, este diferit, bineînțeles, spune Sophie. Și tu? Cum ai decis să vii?

— Nu am decis eu. M-au obligat părinții.

Sophie râde.

— Ei, aici nu te *obligă* nimeni la nimic.

— Adică?

— Verșorii noștri au fost la școala asta, șoptește Sophie. Secretul cel mai bine păstrat e că *supravegherea este zero*.

Serios?!

— Atunci ce...

Băiatul-Minune arată cu degetul spre Li-Han, care probabil înțelege mai multă engleză decât lasă să pară.

— Îți zic mai târziu, șoptește Sophie.

Aș vrea să aflu mai multe, dar microbuzul trage pe o alee, dincolo de o bucată de beton marcată cu două caractere chinezești. La stânga se află o pagodă cu acoperiș roșu, cea mai mare din câte am văzut. La dreapta, un paznic salută din ghereta lui și o barieră de lemn ne permite trecerea.

— Chien Tan, anunță Li-Han.

Mă uit îngrijorată pe geam, în timp ce el povestește în mandarină. Văd un iaz cu nuferi gigantici, presărat cu fântâni. Microbuzul cotește spre un campus mic, format din clădiri de cărămidă roșie, cu șiruri de ferestre duble. Mai mulți puști asiatico-americieni de vârsta mea bat o minge de volei într-o curte cu iarbă, înconjurată de arbuști luxurianți, iar lângă o stâncă în care sunt cioplite caracterele Chien Tan se sărută o mireasă îmbrăcată în qipao^{*} roșu și mirele ei în frac. Fotografii le face poze.

— E un obiectiv turistic? întreb.

Trebuie să existe locuri mai elegante unde să faci fotografii de nuntă în Taipei.

Microbuzul se oprește. Băiatul-Minune iese după Sophie și îmi întinde o mână.

— Li-Han spune că s-au cunoscut aici, acum patru ani.

O parte din mine, o parte trădătoare, vrea să-l ia de mână ca să vadă dacă este fierbinte sau rece, însă în rest sunt iritată, de el, de mine. Doar mă pot descurca și singură să cobor! Sar pe cont propriu, ignorându-l.

— Grozav. Care erau șansele?

— Care erau șansele? râde Sophie, aruncându-și părul negru peste umăr. E Loveboat!(nota de subsol)

---

* Qipao sau cheongsam este o rochie mulată pe corp, cu caracteristici tipice, de origine Manchu. Are guler înalt, închis, este lungă până la gleznă, se fixează cu nasturi sau pe umăr și are un șliț în lateral (n. tr.).

— Pardon? Nu-mi amintesc să fi citit despre așa ceva în prezentare.

— Așa i se spune – ca serialul ăla vechi. Adaugă și asta pe lista de lucruri pe care trebuie să ți le spun mai târziu. Rick, hai mai întâi la piețe.

— Du-te tu, spune el. Eu trebuie să găsesc un telefon cu cartelă. Am promis că o sun pe Jenna imediat ce aterizez și deja am întârziat.

— Jenna, pufnește Sophie. Ar trebui să ieși cu Ever, spune ea, spre groaza mea. E perfectă pentru tine: tu joci fotbal, ea dansează.

Băiatul-Minune își dă ochii peste cap.

— Jenna este iubita mea, mă informează.

Ah!

Deci are o iubită.

Cred că îmi imaginasem că Băiatul-Minune funcționează mereu solo. Așa ca mine.

Ceilalți se adună în jurul portierei. Când Li-Han bagă cheia în încuietoare, Băiatul-Minune își scoate telefonul din buzunar și mi-l îndeasă sub nas.

— Jenna Chu, spune el.

Iubita lui zâmbește de pe ecran: o fotografie profesionistă, pe care nu mi-aș fi putut-o permite nici dacă lucram un an la Patio Grill. E chiar mai frumoasă decât el – părul negru-cărbune îi încadrează fața îngustă, nasul delicat și buzele rozalii. Poartă la gât un inel cu safir, pe un lăntișor de aur. Când eram mai mică, lumea îmi mai spunea că par o păpușă de porțelan; îmi cam plăcea și nu prea. Dar Jenna se potrivește perfect descrierii, până în vârfurile degetelor cu manichiură *French*. Sunt curioasă cum de Băiatul-Minune n-a spart-o până acum, din greșeală.

Brațul lui îl atinge pe al meu. Stă prea aproape. Fac un pas în spate și îi surprind expresia stranie. Surpriză! Mă trag de coadă și îmi dau seama prea târziu că îmi stă strâmb.

— E frumoasă, îi spun.

— E mult mai mult de atât. E foarte deșteaptă.

Glasul Băiatului-Minune se înăsprește, iar fața mi se înroșește de rușine. N-am vrut să sugerez că nu ar fi. Acum crede, probabil, că sunt superficială.

— Anul viitor va merge la Williams.

Mi se pare mie sau îmi spune cam multe despre ea?

— Vrei să spui că e plicticoasă rău, cască Sophie. *Ricky, ce-o să fac toată vara de una singură, după ce pleci?* se pisicește ea.

Li-Han deschide ușile din spate ale microbuzului.

— Termină, Sophie. Are destule de făcut.

Băiatul-Minune scoate afară bagajele noastre, vădit iritat. Le așază pe trotuar până ajunge la un geamantan negru și o ia pe scări.

— Rick, ți-ai uitat rucsacul, strigă Sophie.

— La naiba, zice și se întoarce după el, apoi mă privește în ochi și se strâmbă. Uită-te pe unde calci, bine? Data viitoare n-o să fiu pe aproape, să te prind.

Ce-a fost asta?

Cu remarca aceea condescendentă, își aruncă rucsacul pe umăr și țâșnește înapoi pe scări de parcă viitorul lui ar depinde de apelul către Jenna. Lângă ușile batante, aproape că răstoarnă o consilieră micuță.

— Rick, *ai grijă*, îl muștră Sophie.

Dar el a dispărut deja. Drum bun! Mușchii nu-i pot rezolva problema, oricare ar fi ea.

— *Zhè shì Pan Mei-Hwa*, o prezintă Li-Han pe consilieră, care ni se alătură netezindu-și bluza galbenă de la Chien Tan deasupra unei fuste roșii cu dungii negre, galbene și verzi.

— *Huānyíng lái dào Chien Tan!*

Mei-Hwa Pan ne face semn cu ambele mâini. Vorbește mandarină ca o nativă, deși trăsăturile ei rotunjite nu sunt tocmai chinezești. Părul negru și lung e împletit strâns și legat cu o

panglică verde. Are o față deschisă, prietenoasă, iar când îmi zâmbește, aproape că o rog să îmi spună în ce m-am băgat venind aici.

Deodată, o fată din spatele microbuzului își trânteste geanta în brațele ei. Mei-Hwa clipește, dar o urmează pe scări, în aceeași direcție în care a dispărut și Băiatul-Minune.

Îmi iau și eu geanta pe roți. O pasăre neagră, cu gâtul lung, aterizează în tufișurile de lângă treptele de beton. Zidurile pe care se cațără iedera ne separă de restul Taipeiului, dar nu și de soarele care mă lovește puternic în cap.

Nu-mi dau seama unde intră Loveboat în schemă.

Dar, dacă voi fi între zidurile astea cu Băiatul-Minune toată vara... mai bine mă împușcați. Acum.

Să o întreb pe Sophie despre *Loveboat* între patru ochi? Nicio șansă.

Plante în ghivece împart holul mare și luminos în zone de relaxare, mobilate cu scaune sculptate din rădăcini de lemn în nuanța cireșului. Sophie și cu mine ne alăturăm unei cozi care s-a format în fața biroului de înregistrare. Pe un perete sunt șase ceasuri făcute din bucăți de plută lăcuită, care afișează orele din San Francisco, New York, Taipei, Beijing, Londra și Tokyo.

În jurul nostru, puștii își lasă bagajele jos și își spun unii altora: „Nu ne știm de la RSI?” Un tip cu tricoul Universității Berkeley face un salut cu pumnul cu un altul, cu jumătate de cap mai scund.

— Te-am văzut la Cal-Michigan! Poate data viitoare.

Trei fete în rochii pastelate, aproape identice, se iau în brațe, țipând:

— Ce mai *faaaaaaci*? Ai văzut că și Spencer e aici?

Chiar și Sophie are parte de o scurtă reuniune cu fete pe care le știe dintr-o tabără de vară numită Centrul pentru Tinere Talente.

— De unde vă cunoașteți cu toții? o întreb pe Sophie.

— Lumea e mică. În cazul nostru, microscopică.

Eu nu cunosc niciun suflet de pe-aici, dar, în clipa asta, singurătatea pe care o simt este depășită de cât de bizar mi se pare să mă confund cu peisajul. La mall, acasă, uneori se întorc ca-

pete când ies cu familia, dar acum originile mele sunt invizibile, șterse cu radiera. O ușurare neașteptată.

În timp ce avansăm, Li-Han se apropie de noi din cealaltă direcție, cu o tavă cu pahare de plastic. Sophie ia două și niște paie groase.

— Clasic, spune ea. Detest toate siropurile pe care le adaugă în ultima vreme.

În lichidul gen cafea cu frișcă se rotesc leneș bule maronii. Paharul e acoperit cu o folie de plastic.

— Ce este? întreb, uluită.

— Ceai cu bule! răspunde Sophie, apoi își vâra paiul prin folie și trage de bule. Chiar n-ai băut niciodată? E ceai cu lapte și perle de tapioca.

— Am auzit de el.

Sunt reticentă, n-am băut niciodată ceva plin de elemente solide. Dar o imit, vârand paiul cu mai multă forță decât intenționez, și o fac pe Sophie să râdă. Iau o gură plină de ceai dulce și rece, punctat de sferele masticabile.

— Ah! E bun.

— Ever, ești o *Twinkie*, spune Sophie râzând.

Mă încrunt. Desertul de la Hostess – alb la interior, galben la exterior? Grace Chin, din grupul meu de tineret, ar lua-o razna dacă i s-ar fi adresat cineva așa, dar eu nu mă supăr. Doar mă simt... învinsă. Chiar și în mijlocul unei hoarde de chino-americieni, nu sunt suficient de chino-americană. Dintr-odată, mi-e un dor cumplit de Pearl.

Apoi un grup de tipi se apropie de noi. Sunt înalți, scunzi, slabi, solizi, păroși – văd chiar o mustață și un barbișon de speriat. Ne întreabă cum ne cheamă și află că au două lucruri în comun: vor la facultăți de top (UCLA, Penn, Stanford, MIT) și transpiră la fel de rău ca mine. Aerul umed parcă m-ar linge. Atenția masculină, zâmbetele și strângerile de mână – toate mă copleșesc.

Două fete se opresc lângă mine și se prezintă.

— Salut. Sunt Debra Lee.

Are părul tuns scurt, vopsit albastru, ridicat cu pricepere. Îmi strânge mâna cu încredere.

— Iar eu sunt Laura Chen, spune prietena ei, care poartă o șapcă Yankees.

— Suntem bursiere selectate de președinte, spune Debra. Ne-am cunoscut la Washington.

— L-am cunoscut pe președintele Statelor Unite.

— Așa am fost invitate în excursia asta.

— Deb, hai să mergem, spune Laura, care își privește ceasul și îmi zâmbește, scuzându-se. Trebuie să ne întâlnim cu reprezentantul comisiei.

O iau la goană înainte ca eu sau Sophie să putem deschide gura.

— Oh, *ne scuzați*. Sunt așteptate în zona VIP, își dă Sophie ochii peste cap. Mamă, ce enervant!

— Teribil!

Îmi arunc ceaiul cu bule pe jumătate băut la gunoi. Mi-a pierit pofta. Acum înțeleg că părinții m-au trimis aici să fiu canonizată. Fierul modelează fierul, așa că un tocilar rodat mă poate modela pe mine; doar că ăștia nu-s tocilarii obișnuiți, ca mine, ci genii adolescente, ca Băiatul-Minune.

— Wong Ai-Mei, mi se adresează din spatele biroului de înregistrare o femeie de vreo 40 de ani, îndesată într-un qipao verde, cu un permanent pestriț ce i se încrețește ca un coif pe cap.

— Ever, o corectez eu.

— Ai-Mei, tună asupra mea, pe un ton autoritar.

E clar că nu decid eu cum mi se spune vara asta.

— *Huānyíng. Wǒ shì Gāo Lǎoshī*.

Bine ai venit. Sunt profesoara Gao. Gao – „înalt”. I se potrivește. Ce spune mai departe nu pricep. Scotocește într-o cutie din spatele ei, iar Sophie șoptește:

— Toți îi spunem Dragonul. Ce nasol să fie ea conducătoarea programului vara asta.

Porecla se potrivește cu maxilarul și cu nasul arogant.

Suntem puși în camere în ordinea sosirii. Dragonul ne dă mie și lui Sophie cheile de la camera 39, împreună cu o traistă de pânză cusută cu steagul Taiwanului, roșu, alb și albastru, cu un soare alb în loc de stele în pătratul albastru. Conține o agendă și o hartă împăturită a Taipeiului.

Dragonul trece la engleză. Vorbește cu accentul dialectului Hokkien al părinților mei și explică așteptările programului: mandarină, cultură chinezească, eforturi susținute de studiu.

— Ce opționale doriți? întreabă ea. Fiecare durează două săptămâni, apoi avem teren.

— Eu am ales deja un curs dublu de gătit, spune Sophie.

— Opțional? repet eu. N-am ales nimic.

Sophie primește un dosar cu rețete, în timp ce eu răsfoiesc ofertele: tăierea hârtiei, țiteră, yo-yo chinezesc, zmeie, mahjong, șah chinezesc, dans cu evantaie, dans cu panglici, sabie, dans cu lei, tobe-dragon, curse cu bărci-dragon, lupte cu bețe în stil Mulan, *wow...*

— Ai-Mei, văd acum că părinții tăi au trimis deja opționalele tale.

— Serios? ridic eu capul.

Dragonul îmi întinde o foaie cu numele meu chinezesc în antet.

Mandarină: Nivel I

Opțional 1: Introducere în medicina chinezească

Opțional 2: Caligrafie

— Hei, facem cursul de mandarină împreună, spune Sophie, însă eu nu o mai aud.

Au ales opționale pentru mine.

Așa cum le-au ales și la școală: franceză în loc de latină (o limbă moartă), biologie la nivel avansat în loc de dans.

— Pot schimba unul dintre ele cu dansul cu panglici?

— Îmi pare rău, toate locurile sunt ocupate.

— Dansul cu evantaie?

— Ocupat.

— Luptă cu bețe?

Dragonul clatină din cap.

— Părinții tăi au solicitat cursurile. Îi poți suna.

Îmi imaginez discuția fără viitor cu mama: *Medicina chinezească este pentru facultate. Caligrafia este o abilitate practică, bună pentru scris rețete.* De la 15 000 de kilometri distanță, mâinile lor invizibile încă îmi manevrează sforile.

— Bine, scrâșnesc eu din dinți.

— Vă rog să vă rezervați o oră pentru teme, în fiecare seară. Nu ieșiți niciodată singure. Stingerea este la 21:30. Nu sunt permise grupuri mixte într-o cameră cu ușa închisă.

— *Evident că nu*, spune Sophie, care n-ar fi putut să pară mai sinceră de atât. Nici nu ne gândim la așa ceva.

Eu zâmbesc. Până când Dragonul ne prezintă sistemul de muștrări.

Peretele din dreapta ei conține un tabel cu numele chinezești ale tuturor studenților de la Chien Tan – mai mulți decât pot eu număra. Primim muștrări dacă întârziem la cursuri, dacă nu ne facem temele, dacă folosim telefoanele mobile în timpul cursurilor, dacă nu suntem în pat la stingere sau dacă suntem surprinși afară după aceea. Prea multe muștrări înseamnă că suntem trimiși acasă. Douăzeci de bife și ratăm Turul în Sud, o excursie de două săptămâni cu un autocar închiriat, la finalul programului, care ne-ar purta pe toată insula.

— *Ce?* protestează Sophie.

Se pare că excursia chiar merită.

Mă încrunt. Sunt într-o tabără de tocilari cu reguli demne de familia Wong. Totul la Dragon, inclusiv accentul ei de Hok-

kien și părul scurt, făcut permanent, îmi amintește de mama. Învățatul e pe primul loc. *De ce trebuie să ieși cu Megan dacă o vezi în fiecare zi?* Vara mea capătă nuanțe amenințătoare.

Când Dragonul se întoarce să ne îndosarieze documentele, mă aplec spre Sophie.

— Am crezut c-ai zis fără supraveghere.

— Există reguli. Trebuie doar să nu te prindă. Au trimis doar unul sau doi oameni acasă, de când există tabăra.

— Încă un lucru, revine Dragonul. În fiecare an, copiii organizează un spectacol, în ultima seară.

Bineînțeles..

— Ați dori să participați?

Sigur, și să dansez solo un număr de echipă? Clatin din cap.

— Eu n-am niciun talent, spune Sophie veselă și îi împinge înapoi formularul.

Râd, pentru că Sophie este un pic copleșitoare, însă pare cu picioarele pe pământ și e amuzantă. Nu din vina ei e rudă cu Băiatul-Minune. Poate că vara va fi chiar suportabilă alături de ea.

Ne strângem bagajele și ne îndreptăm spre lifturi. Sophie le face din mână unor băieți pe care i-am cunoscut mai devreme.

— Ce *drăguț* e Benji Chiu! Ce zici? șoptește ea. Și David se duce la *Haaa-vard*, lungește ea cuvântul. Mi se pare megasimpatic, ție nu?

— Aha!

Nu mă pronunț. Benji și-a adus ursul de pluș, pe nume Dim Sum. Cam *prea* drăguț pentru gustul meu. Iar David „Barbi-son”? Nu, mulțumesc.

— Ia uite! zice Sophie și, înainte să se arunce în liftul gol, smulge un pliant mov de pe o placă de plută acoperită cu pagini lucioase care promit masaje, ajutor la teme și concerte. Să facem un plan! Cluburile! Am o listă cu cele mai bune restaurante. Ah, și sesiunile foto *glamour*!

— Sesiuni *glamour*? Așa ca vedetele de film?

Pentru fata care capsă postere cu „Lista de lecturi pentru vară” pe avizierul biroului de consiliere, săptămâna trecută?

— Eu nu-mi permit..., încep.

— Crede-mă că sunt *foarte* ieftine! O să-ți fac eu rezervare. Rick și cu mine mergem în vizită la mătușa noastră la finalul lunii. Ești invitată.

— Ah, păi... wow!

Câtă generozitate! Pare să-i placă de mine, iar eu nu vreau să o dezamălesc.

— Ești sigură?

— Colegele de cameră fac parte din familie. Mai ales dacă nu se grăbesc să întâlnească nu știu ce membru al *comisiei*.

Râdem împreună.

— Mi-ar plăcea să vin. Dar nu avem ore toată ziua și apoi o oră de teme în fiecare seară? Când să mai facem și altceva?

Liftul se oprește la etajul al treilea, iar eu îmi târăsc bagajul după mine într-un hol pe care sunt aranjate canapele tapițate cu mătase albastră, în jurul unei măsuțe negre, lăcuite. Ochii lui Sophie sclipesc năstrușnic.

— Două ore dimineata și două ore despre cultură, după-amiaza. Cine dă doi bani pe teme? În rest, timpul ne aparține, spune, apoi coboară vocea, conspirativ. Ce-o să facă dacă chiulim, o să ne trimită acasă? În niciun caz. Vor să ne facem o impresie bună despre Taiwan.

— Dar muștrările...

Liftul piuie în spatele nostru. Spre surprinderea mea, apare Dragonul, cu o rangă în mână și cu chipul încrâncenat, parcă gata să scuie foc. O urmează Mei-Hwa Pan, consiliera micuță de statură peste care a dat Băiatul-Minune mai devreme.

— Hopa! expiră Sophie. S-a întâmplat ceva.

Cele două mărșăluiesc pe lângă noi spre a treia ușa albă la stânga, pe care Dragonul o deschide folosind ranga. Vocea ei sonoră ceartă și pârjolește. Trecem pe lângă ușa chiar când

țâșnește afară o fată pe jumătate goală, care chicotește și își ține rochia rozalie peste sutien. În spatele ei, un tip în tricou negru se ridică de pe patul mototolit. Lumina i se reflectă în părul ondulat, negru ca noaptea, care îi cade peste față. Își găsește pantalonii scurți, nu înainte să îi văd.. echipamentul.

Dumnezeule mare!

Acasă n-am voie nici măcar să mă uit la scene cu oameni sărutându-se. Când se întâmplă, în timp ce ne uităm împreună la film, tata schimbă mereu canalul. Acum sunt prea uluită ca să închid ochii. Câteva secunde mai târziu, tipul e îmbrăcat și trece pe lângă Dragon. Brațul lui îl atinge pe al meu. Are ochi obraznici – întunecați, lichizi, opaci – care alunecă într-ai mei. Buzele i se curbează într-un zâmbet lupin, iar eu simt un *vibe* de interes, o invitație. O provocare.

Fata chicotește iar. S-a îmbrăcat cu rochița.

— Haide, Xavier!

Are și un nume sexy, care i se potrivește. Simt un mic șoc când legătura ni se întrerupe. Dragonul îi gonește pe hol, iar Sophie mă strânge de braț în stil Megan. Se zguduie de râs, în tăcere, și ne îndreptăm spre camera noastră.

Dacă era tata aici, l-ar fi lovit pe Xavier cu *World Journal* făcut sul până la ieșire și m-ar fi pus sub arest la domiciliu, „pentru binele meu”.

Poate că în tabăra de točilari nu-i chiar atât de rău.

— Deci *asta*..., încep eu.

Sophie s-a înroșit de la efortul de a-și reține hohotele.

— *Asta-i Loveboat*.

Cred că încep să înțeleg.

*

Ușa noastră este înțepenită. S-a umflat din cauza umidității. Răsucesc cheia și împing, apoi încearcă și Sophie.

— Știi ce, ține tu cheia întoarsă și împingem împreună, spune ea.

Sub greutatea noastră adunată, ușa se deschide brusc.

— Facem echipă bună, râde Sophie și se prăbușește pe salteaua cu dungi subțiri. Doamne, Ever! Xavier ăla e cel mai mișto tip pe care l-am văzut!

— E luat, îi amintesc eu.

Nu că fata în roz l-ar fi oprit să-mi arunce privirea aia.

— *Luat?* pufnește Sophie și se ridică în capul oaselor, aruncându-și părul lucios peste umăr. Una din patru relații se destramă din cauza Loveboat.

— Serious?

— Da. Verișoara mea se vedea cu un tip, dar a cunoscut pe cineva la biroul de înregistrări și sunt împreună de atunci.

Sophie continuă să povestească, în timp ce eu îmi pun poșeta pe comodă și mă apropii de fereastra dublă, să admir peisajul. Camera noastră e curată, dar simplă: două paturi, două birouri, două comode și un termos cu apă fierbinte. Trei etaje mai jos, peluza de un verde luxuriant ne desparte de un șir de clădiri din cărămidă. Un zid de beton, pe care se cațără plante, înconjoară zona rezidențială. Dincolo de el, în stânga, râul Keelung, albastru-verzui, iar mai departe, pe malul celălalt, o întindere de zgârie-nori dreptunghiulari. Un munte cenușiu, cu nuanțe de albastru, domină orizontul.

Ar fi fost o priveliște plăcută, dacă nu era țeava de un albastru-deschis, care se întinde peste întregul râu, susținută de doi stâlpi de ciment. O punte roșie pentru mentenanță se vede deasupra. Canalizare? Ce păcat!

— Ce muzică ascuți? întreabă Sophie răsucindu-și căștile în jurul unui iPod shuffle îngust.

— Păi... îmi plac musicalurile, recunosc, ușor stânjenită.

Mai toți colegii mei ascultă rock, hip-hop sau metal/gotic.

— Care-i preferatul?

— O groază. Orice de la Disney. *Les Mis*, *Fantoma de la operă*. Prietena mea cea mai bună și cu mine ne-am uitat la *Omul spectacol* de vreo șase ori.

— Ador spectacolul ăla! Când Phillip a alergat în clădirea în flăcări după Anne, am murit!

Își duce o mână la inimă, atât de dramatic, că trebuie să zămbesc.

— Ador dansul ei la trapez. Când îi spune că iubirea lor e imposibilă.

— Aceiași compozitori ca în *La La Land*, spune Sophie.

— Serious?

Ce tare că știe asta – știe multe lucruri pe care eu nu le știu.

Sophie conectează două miniboxe la telefon. Măsurile din deschidere îi fac biroul să vibreze, iar eu mă împotrivesc dorinței de a bate din picior în ritm, așa cum aș face acasă. Își întinde cearșaful peste saltea, turuind numele de musicaluri pe care le-a văzut live, pe Broadway. Eu am văzut doar *Regele Leu*, într-o excursie cu clasa în Manhattan. E grozavă Sophie, dar cred că avem vieți foarte diferite acasă.

— Deci ai un iubit? Întreabă Sophie.

Nu, dar cea mai bună prietenă a mea are. Doamne, mi-e atât de dor de ea!

— Părinții mei mi-au interzis să ies cu băieți până când termin facultatea. Mai întâi, cariera.

— Evident, rânjește Sophie. Fără băieți și apoi, dintr-odată, se așteaptă să te prezinți cu moștenitorul tronului și să turnați niște nepoți. Am avut patru iubiți, iar părinții mei nici n-au avut idee, spune și își dă ochii peste cap. În orice caz, ce cauți?

— Ce caut? Întreb, blocată la moștenitor și nepoți.

Sophie ia în brațe o pernă neînfățată.

— Eu am niște criterii. Să fie cool și cute, creativ, să aibă cash, charismă și să fie coerent. Le numesc Cele șase C-uri.

— Wow!

E o listă puternică. Nu sunt calități la care să sper.

— Orice fată are liste.

— Da, prietena mea cea mai bună avea o listă lunguță. Ochi albaștri, peste un metru optzeci, mușchi și un fund simpatic. Le-a primit pe toate la pachet.

— Norocul ei, râde Sophie. Și lista ta?

Îmi îndes perna în față. O fată cu un an mai mică decât mine avea o listă scurtă: să fie creștin și să fie chinez. A mea era și mai scurtă – *să nu fie Stanley Yee*, singurul băiat chino-american din clasa mea, cu care oamenii încercaseră să mă forțeze să mă întâlnesc de când eram la grădiniță.

— Cineva cu care să pot dansa. Complet nerealist.

Dar mintea mea încheie fraza pentru mine. Să fie cineva care să mă poată ridica sus, în aer, fără nicio dificultate, ca-n musicaluri. Asta dacă dansul cu partener nu ar fi încălcat regula privind contactul fizic inadecvat impusă de părinții mei.

— Pun pariu că-l vei găsi aici, spune Sophie și își netezește pătura.

— În opt săptămâni? râd, însă ea ridică din sprâncene.

— Suntem pe *Loveboat*. Unii părinți își trimit copiii aici sperând că-și vor găsi pe cineva.

— Serios? Sunt părinți care fac așa ceva?

Și eu care credeam că *ai mei* sunt băgăcioși.

— Părinții mei și ai lui Rick sunt de modă veche, deci, da, ridică Sophie din umeri. Dar am mai spus-o, aș fi venit oricum.

Ar trebui să fiu oripilată, dar simt o urmă de entuziasm. Dacă Megan ar fi fost aici, m-ar fi împins deja pe ușă cu un „Pe ei, Ever!”. Nu ca să îl găsesc. Ca să fac și altceva în afară de a sta pe tușă, dorindu-mi ca lucrurile să fi mers diferit cu Dan – și cu băieții, în general.

Îmi deschid valiza. Sunt surprinsă când găsesc traista pentru dans în mijloc, ca un ou pestriț în cuibul format din hainele mele.

Mi se pune un nod în gât și încerc să-l înghit. Să fie modul în care încearcă mama să își ceară scuze, chiar dacă e prea târziu?

O ridic, dar nu o simt ca de obicei. Este dreptunghiulară, grea, îndoită în jumătate, nicidecum moale, ca atunci când conține costumul și colanții – de aceea cântărea atât de mult valiza mea. Cu o senzație tot mai puternică de groază, o întorc invers și din ea cade... un manual albastru cu roșu.

Principiile biologiei moleculare.

Am citit cândva despre felinarul spărgătorului, creat pentru a te furișa pe întuneric. O casetă metalică prin care nu poate ieși nicio rază de lumină fără ca proprietarul să îi deschidă unul dintre obloanele înguste. Eu sunt flacăra dinăuntrul ei. Orice dorință am întâlnește doar pereți metalici, ca o supernovă ferecată într-o închisoare de titan.

— Ce este?

Mă întorc spre Sophie.

— Știi cum e viața mea?

Smulg o pagină și o mototolesc în pumn.

— Numai de 10. Fără dans. Stingerea la ore idioate. Să mă îmbrac ca o călugăriță...

— Să nu faci sex până mori?

— Asta e regula de bază! și arunc cartea cât colo.

— Vara asta, gata cu regulile, zice Sophie și îmi întinde pliantul mov. Joia asta ne strecurăm afară.

Mă uit la pliant.

CLUBUL „KISS”

PRIMA BĂUTURĂ, GRATUITĂ!

Un tip îmbrăcat în piele neagră, cu lanțuri și tot tacâmul – chitarist. Părul blond îi flutură ca un năvod. Cântă cu o trupă numită Three Screams*, din Manhattan, și arată a genul de tip despre existența căruia părinții mei nici măcar n-au auzit, iar dacă ar fi auzit, n-ar accepta niciodată să merg să-i ascult muzica.

---

* Trei strigăte (n. tr.).

— Clubbing toată noaptea, spune Sophie. Bei ce vrei, dansezi, te îmbraci mortal, iar părinții tăi n-au decât să-nghită.

Câte invitații de la Megan și de la fete, la cină și film în Cleveland, am refuzat, pentru că aş fi stat în oraş după stingere sau fiindcă mergeau și băieți?

— E un paznic jos, remarc.

— Da, au mai întărit paza. Dar Rick spune că putem sări peste zid, zice și își împinge cu piciorul valiza goală sub pat. Suntem pe *Loveboat*. E o mare petrecere și ține toată vara. N-o să ne-o strice nimeni. Ever, n-o să întâlnești niciodată atât de mulți tipi disponibili la un loc. Admiterile sunt superselective. Eu aștept excursia asta *dintotdeauna*. M-am plictisit de băieții care pozează în vedete rock, cu care am crescut. Aici îmi găsesc omul.

Arată spre mine, cu o mișcare elegantă.

— Planul dumneavoastră, doamnă?

Dintr-o mișcare, manualul meu de 200 de dolari alunecă pe podea, de unde îi fac vânt cu piciorul sub pat. Iau pliantul de la clubul KISS și îmi notez lista pe spate.

REGULILE FAMILIEI WONG

Numai note de 10

Haine de călugăriță

Stingerea la ora 22

Fără alcool

Fără bani iroșiți

Nu dansezi cu băieți

Nu săruți băieți

Nu ai iubit

Am scris ultimele cuvinte într-un șuvoi de adrenalină, de parcă m-aș fi înscris să mă arunc de pe o stâncă, prinsă numai

într-o coardă. Dacă nu e să se întâmple acum, nu se întâmplă; dar dacă se întâmplă? Flutur lista în fața Sophiei: sunt toate motive pentru care, în comparație cu restul lumii, abia m-am născut, pentru că trebuie să merg la Facultatea de Medicină, pentru că sunt fiica părinților mei, pentru că sunt Ever Wong.

— Vara asta vreau să încalc toate Regulile Familiei Wong.

— Ai uitat-o pe cea mai importantă.

Îmi ia pixul și adaugă, la final: *Fără sex*

— Asta nu.

Îi smulg pixul și mă detest fiindcă m-am înroșit. Chiar dacă este cea mai sacră dintre Regulile Familiei Wong, mă păstrez pentru iubirea adevărată. Oi fi citit prea multe romane victoriene.

— Fie, râde Sophie și arată spre *Stingere*. Asta e prima. Trebuie doar să găsim o cale de ieșire.

Mă uit pe geam la zidul de beton care înconjoară campusul.

— Am putea sări zidul. Dacă am pune scaune unul peste altul. Dar de partea cealaltă ne așteaptă o cădere de la înălțime.

Zidul are peste cinci metri. Scanez curtea și privirea mi se oprește iar la țeava urâtă care traversează râul verzui. Dispare sub o pasarelă de autostradă. De partea noastră, începe de la un stâlp de beton de lângă clădirea de partea cealaltă a peluzei. O scară roșie, pentru mentenanță, duce la ea și, probabil, coboară de partea cealaltă. Cred că are vreo 30 de metri, toți expuși privirilor Chien Tan pe timp de zi.

Dar nu și pe timp de noapte.

— Pe acolo mergem, spun și îmi dau seama că am luat o decizie.

Dacă ar ști Megan, m-ar ucide.

Sophie se apropie de mine și se uită afară.

— Doar nu vorbești serios. Dacă am cădea...

— Există o punte.

Zâmbesc subțire către partenera mea de fărădelegi, ignorând junghiul de teamă din stomac și imaginea noastră rostogolindu-ne zeci de metri în apele întunecate.

— Joi seară. S-a decis.

Prima noastră misiune, decretează Sophie, este să găsim outfituri de club.

Dar jos, în holul umed, Mei-Hwa și alți consilieri strâng puștii într-un auditoriu slab luminat, pentru ceremonia de deschidere. Arunc o privire în interior. Sala pare să fi fost construită pentru o masă mai redusă de oameni, pentru că toate scaunele din fața scenei peste care este trasă o cortină roșie sunt ocupate, iar o parte dintre cursanți stau în picioare în spațe sau așezați pe trepte.

— Haide, șoptește Sophie, și ne strecurăm după un grup de tipi, îndepărtându-ne de Mei-Hwa.

— Câți suntem aici, de fapt?

— Cinci sute, spune Sophie și se oprește lângă o masă, pe care zeci de ouă plutesc într-un vas de bronz plin cu sos de soia, presărat cu frunze de ceai.

— *Cinci sute?*

Cu un polonic, Sophie pescuiește un ou, îl lasă să cadă într-un pahar de carton și mi-l pune în mână.

— Toată școala mea nu are atâția.

Din auditoriu răsună un ritm seducător, profund. Mă ridic pe vârfuri ca să văd scena, unde doi tipi în tricouri albe fără mâneci și pantaloni negri lovesc în ploaie tobele. Un leu chinezesc, care-și scutură capul supradimensionat, auriu, sare dintre ei.

Sophie mă apucă de braț.

— Hai să plecăm de aici!

Aproape că-i propun să rămânem, pentru că n-am văzut niciodată un dans al leilor atât de incredibil. Din ușă, un consilier cu o șapcă galben fluorescent ne strigă: *Lai, lai*.

Dar Sophie mă trage după colț și mă julesc la braț pe cărămidă. Ieșim pe ușile duble, în soarele orbitor. Doi grădinari stau în genunchi în țărână, plantând flori.

— Hai! mă îndeamnă Sophie, iar eu o iau la goană după ea, pe alee.

Înconjurăm iazul cu nuferi și trecem de ghereta paznicului, ieșind în stradă.

— N-or să vină după noi... au! țip și sar din calea unei cavalcade de motorete care scuipă fum negru.

Vârtejul de vânt creat de trecerea lor mă trage de păr și de fustă.

— Încă nu știe nimeni cine suntem, râde Sophie și mă trage pe trotuar, unde pornește într-un marș vioi. Nu-i lăsa să te calce, te rog. Aici, traficul încalcă drepturile omului.

*

Soarele îmi încinge creștetul capului. Descojesc oul și încerc să țin pasul cu Sophie. N-am mai mâncat un ou fiert în ceai de buni, de când mi-am deschis cutia cu prânzul și am generat țipete scârbite, gen „Ce sunt *alea*?”. Am implorat-o pe mama să nu-mi mai pună la pachet mâncare chinezească ciudată. Sophie își devorează oul, scoțând niște gemete de plăcere desprinse parcă dintr-o scenă la care nu aș avea voie să mă uit la TV. Mușc și simt arome calde de anason stelat și scortişoară.

— Miam! spun.

Aleea de la Chien Tan dă într-o stradă principală, spre un munte împădurit, în vârful căruia se află pagoda aceea enormă. Chiar vizavi de noi, o pictură murală cu țărani chinezi se

înaltă pe o coastă. Trecem pe lângă un templu mic, roșu, cu acoperișuri elegante, ca o carte deschisă și așezată cu fața în jos, cu laturile într-o pantă leneșă și colțurile întoarse în sus, asemeni provei unei nave. E pictat într-o explozie de culori, cu flori roșii și desene complexe. Învățăcei chinezi, îmbrăcați în robe albastre. Un dragon verde și lung, cu spatele scânteind de țepi galbeni, flutură în vârf.

— Autentic, zic. Îmi place.

— E plin de chestii din astea în Taiwan, zice Sophie în timp ce își aruncă paharul gol într-o pubelă. O să vezi.

Cotim printr-un parc, apoi o luăm pe străduțe înguste, străjuite de clădiri cu trei etaje, cu magazine cât niște garaje la parter. Trecem pe lângă saloane de hairstyling, o ceainărie, un magazin cu băuturi alcoolice – toate cu firme chinezești.

În sfârșit, intrăm într-o piață exterioară, plină de tarabe, prăvălioare și restaurante mici, cu doar câteva bănci pentru clienți. Un bărbat ține la abur un munte de verze chinezești. O femeie îndesată, cu părul legat cu o eșarfă mov, face din aluat bețe lungi de-un cot și le dă drumul într-un recipient de alamă plin cu ulei. Alta scutură un sul de mătase roșie. Peste tot scli-pesc bijuterii, ca niște libelule multicolore.

Pe urmele lui Sophie, mă aventurez tot mai adânc printre tarabele acoperite cu prelate. Vânzătorii strigă „*Xiaojie, lai!*” și ne fac semne spre fructe sau spre umerase cu haine. Energia lor mă atrage. Am pătruns într-o tradiție de sute, chiar mii de ani. Sophie își scoate portofelul la fiecare a doua tarabă. Cum-pără un tricou Hello Kitty, un penar din material textil cu ur-suleți, sticle cu apă.

— Tu nu vrei nimic? mă întreabă.

Mi se strânge stomacul. Familia mea numără fiecare bănuț și nu m-am simțit niciodată liberă să cumpăr ce am chef – spre deosebire de Sophie. Scopul nostru este să ne luăm haine, așa că păstrez banii pentru asta.

— Păi, da, cum să nu, zic eu. Dar caut încă.

Sophie răscolește printr-un teanc de blugi DKNY, încearcă o geacă galbenă North Face, cântărește genți Coach în palme.

— Toată lumea știe că sunt imitații, dar sunt atât de *reușite*, se bucură ea și ridică o rochie în dungulițe, cu etichetă Elle, în fața mea. Ce zici de asta? Are un croi perfect pentru tine. Ești subțire, dar solidă.

— Mersi, dar zic pas. Vreau un outfit pentru care mama m-ar ucide.

— Îmi place cum gândești, râde ea.

— Hei, Sophie!

Spre nemulțumirea mea, de noi se apropie Băiatul-Minune, cu capul înclinat să facă loc sacului de rafie de 50 de kilograme pe care-l poartă pe umăr, ca pe un pui de balenă. Deci și el a sărit peste ceremonie. Umiditatea 100% mi se lipește de piele, dar el reușește să arate de parcă ar sta la umbra unui stejar. Tricoul lui verde intens este complet uscat. Mă strâmb.

— Orez? întreabă Sophie scandalizată și lovește sacul cu pumnul. Te transferi la opționalul meu de gătit?

— Am încercat să mă transfer, dar era complet.

Băiatul-Minune potrivește mai bine sacul.

— E pe post de haltere. Se pare că aici costă 50 de dolari kilogramul, așa că am cumpărat ăsta pentru 10 cenți kilogramul.

Rânjește, mândru de el. Ridic din sprânceană. Cât de creativ. Surprinzător de lipsit de pretenții.

Dar Sophie oftează.

— Suntem aici de mai puțin de trei ore și deja faci mișcare.

— Am stat în avion 15 ore, cu genunchii la gură. Îmi ajunge pentru toată vara.

Sunt de acord. Nu mă simt derutată de diferența de fus orar, ci plină de energie și gata să dansez o buclă în jurul întregului oraș. Băiatul-Minune cumpănește sacul pe celălalt umăr. Tricoul i se ridică, oferind un flash de mușchi bronzăți, pe un

abdomen plat, iar eu îmi iau repede ochii – dar tot mă observă. La naiba cu sincronizarea proastă!

— Măcar ești mai binedispus, spune Sophie. A fost OK apelul?

— Da. Cartela funcționează. Am și telefon fix în cameră.

— Serios? Noi nu.

— Stau în cameră cu un puști VIP. Xavier. Nu l-am cunoscut încă.

— Firește că ți-au dat un VIP drept coleg.

Sophie îmi surprinde privirea și ridică o sprânceană. *Xavier.*

— Mă rog. Jenna te salută. Am găsit asta pentru ea.

Atinge capul unei păsări sculptate, legată cu o fundă roșie, care-i iese din buzunar.

Deci Băiatul-Minune este și Iubitul-Minune. Bineînțeles. Tot nu pot să cred că Sophie a sugerat c-ar trebui să se vadă cu *mine* – n-aș aduce eu o ploaie de binecuvântări părintești asupra mea. De ce Domnul Rezultate Perfecte nu poate avea modestia să *arate* a toțilar: să fie slăbănog, cu ochelari cu rame groase și cu acnee. Sophie are dreptate, e mult mai binedispus.

— Joi ne ducem la Clubul KISS, îl informează Sophie. Ideea lui Ever.

— Nu pierdeți vremea, spune, ridicând o sprânceană.

— Carpe diem!

Ridic din umeri. Latină, și nu chineză, pe străzile din Taipei. Ca să vezi.

— Carpe noctem! răspunde el.

Trăiește noaptea!

Deodamnatus*! Băiatul-Minune iar m-a luat! Câte limbi vorbește? Mă las cuprinsă de o fantezie în care-i folosesc corpul mare și dur drept sac de box.

— Ne vedem în fața camerei noastre la unșpe, continuă Sophie. *Te rog să nu porți galben. Te face...*

---

* La naiba! (Blestemat să fie – n. tr., lb. lat. în original)

— Să par că am hepatită. Ai mai spus-o.

Băiatul-Minune își dă ochii peste cap, în direcția mea. Sunt nemulțumită că inima îmi ratează o bătaie.

— Tuși Claire va fi încântată să audă că m-ai implorat să te însoțesc și că m-ai mituit cu sfaturile tale excelente în materie de *fashion*. Voi fi acolo. Nu vreau inimi frânte.

— Iată-l pe adevăratul Rick Woo. Bine ai revenit! Spune-mi că nu e rezultatul sexului la telefon cu Jenna.

— Să ne ferim de mințile perverse.

— Nu te preocupa pentru noi, spune Sophie și mă ia de braț, cât încerc să mă lupt cu imaginile nedorite. Nouă nu ne frânge nimeni inima.

— Ah, nu-s îngrijorat pentru voi.

Cu un rânjel, Băiatul-Minune pleacă, bălângănind sacul pe umăr.

— Nu avem nevoie de însoțitor! strig după el, dar a dispărut.

*

O oră mai târziu, privesc nesigură în oglinda unei cabine de probă. Fusta de șifon negru se oprește la cinci centimetri deasupra genunchilor. Mă întorc și privesc spatele tip corset al topului negru: șireturi de satin, ochiuri largi, care dezvăluie diamante de piele. Imploră un dans cu ridicări și piruete, cu brațe puternice în jurul taliei mele. Nu-mi pasă dacă sunt demodate corsetele; mie îmi plac.

Dar între talia fustei și top se vede o panglică lată și palidă de piele.

Cât de rușinos!, îmi răsună în cap vocea mamei. *Vrei să creadă băieții că ești o fată rea?*

Reflexia mea tresare. Am renunțat la regula *Haine de călугăriță* vara asta, dar poate nu cu outfitul ăsta. În plus, ce-o să creadă *Rick Însoțitorul?*, mă întreb. Apoi îmi amintesc că nu-mi pasă.

Îmi scot încetișor fusta și topul și le returnez vânzătoarei, care protestează. Oricum erau peste bugetul meu. Dar asta-mi dă o idee. Poate găsesc în Taipei un studio de dans unde să pot exersa. Gândul mă umple de speranță.

Ies dintre umerășele cu rochii din magazin și intru în altul, unde Sophie se fâțăie expert în fața oglinzii. Trage de tivul unei rochii din lamé auriu, brodată cu flori delicate. Mătasea i se lipește de trupul plin, iar ea își ridică un mănunchi de lanțuri de aur deasupra capului. Îi alunecă în decolteul adânc, în V. Este atât de sexy și nu se teme s-o afișeze!

— *Duōshǎo qián?* întreabă Sophie. *Cât costă?* Ce?! explodează ea, când aude prețul. *Tài guì! Prea scump!*

Privesc cu gura căscată prestația lui Sophie, demnă de Oscar: se târguiește, gesticulează, este aproape să-și schimbe părerea, până când obține rochia la o treime din preț, iar vânzătorul își freacă mâinile, bucuros.

— Wow! șoptesc eu, în timp ce el împachetează rochia.

— A făcut un târg bun, îmi răspunde ea încet, apoi sprintează spre un magazin cu haine Burberry.

Iau de pe umerăș o rochie neagră de cocktail și o lipesc de mine. Reflexia mea se încruntă. Arăt de parc-aș merge la înmormântare. Chiar și de la 15 000 de kilometri, mama m-a transformat înapoi într-o fetiță, în timp ce Sophie va arăta exact ca o fată de 18 ani pregătită pentru o noapte de dans.

De pe strada care se intersectează cu aleea noastră se aude un claxon. Ies din zona magazinelor și văd un BMW argintiu, cu geamuri fumurii, care-și croiește drum printre pietoni și oprește lângă trotuar. Spre surprinderea mea, un tip care-mi pare cunoscut scoate un picior de pe bancheta din spate. Părul negru, ondulat, i se rostogolește pe față. În lobul urechii îi lucește un cercl cu opal.

Băiatul care se giugiulea cu fata în roz. Xavier. Colegul de cameră VIP al lui Rick.

Mă fac pierdută, intrând într-un spațiu dintre două perdele de vinil, printre care mă uit cum Xavier se oprește brusc, pe jumătate ieșit din mașină. În interior, un bărbat care seamănă cu el îl ia de braț. Tatăl lui? Locuiește aici?

Schimbă un torent impresionant de cuvinte în mandarină, cu voci ridicate, furioase, care fac câțiva gură-cască să se adune în jurul lor. Recunosc un cuvânt pronunțat de tatăl lui, doar pentru că verii mei îl foloseau între ei, când eram mici: *báichī*. *Idiot*. Xavier îi arată degetul mijlociu, sare afară și trăneste portiera. Mașina argintie dispare în scârțâit de frâne.

Mă dau înapoi, încă șocată de valul lor de furie. Trupul lui Xavier este numai linii dure, furioase, iar el se uită după mașină, cu brațele încordate și pumnii strânși. O pată roșiatică îi lucește pe obraz – o vânătaie? Tatăl lui l-a *lovit*? Indiferent ce vrea tatăl lui, că sunt note mai bune, să nu treacă de linia trasată nici cu un vârf de deget sau să se plece până la pământ, cuprins de pietate filială, Xavier nu se *supune*, așa cum face Ever Wong.

Se împotrivește. Oare funcționează? Este posibil?

Îmi amintesc de Dan, prima mea pasiune de adolescentă. Stătea în spatele meu la chimie, în clasa a XI-a. Era singurul băiat mai mare, iar Will Matthews îl numea idiot. Mi-a împrumutat un creion, apoi i-am întors gestul și am început să fim parteneri în laborator, ajutându-ne reciproc să descifram mângălelile profesorului pe tablă. Dan nu se descurca la calcularea solubilității și mi-a cerut ajutorul. „Sigur!” Cuprinsă de entuziasm, aproape că dansasem în fața chiuvetei. „Vrei să vii la mine?” Cât de naivă eram!

Când tata a deschis ușa unui Dan pistruiat, cu ochi albaștri, cu o jumătate de cap mai înalt decât el, care întreba de mine, i-a picat fața. Lucram pe măsuța de cafea, iar el stătea aproape lipit de noi, răsfoind zgomotos ziarul și suflându-și nasul ca o trompetă.

Dan a mai venit în două marți. Nu era idiot. Se descurca de minune la istorie universală. Dar creierul lui nu era făcut

pentru calcule. Poate că i-am zâmbit prea mult. Poate că am râs prea tare cât îmi folosea pixul ca să-și unească pistruii de pe braț într-un model. Pentru că, atunci când ne-am strecurat afară, în spatele magaziei din curte, și m-a prins de talie, n-au trecut cinci minute înainte ca mama să se năpustească asupra noastră, ca un taur înțepat de o viespe, lovindu-ne pe amândoi. *N-aveți pic de rușine?* Strigătele ei, care au durat mult după ce Dan o luase la goană pe alee, îmi răsună încă în urechi.

Am alergat să-l găsesc la școală, a doua zi, disperată să îi ofer o explicație. Dar, când am ajuns, elibera banca din spatele meu. „Scuze, Ever”, a murmurat, „dar nu mă pot băga în așa ceva.” Înainte să pot spune ceva, se strecurase pe un loc din spate. Înainte să pot ajunge la el după oră, a dispărut. Zilele s-au făcut săptămâni, iar mie mi-a pierit curajul. Când îl rugam, îmi împrumuta creionul, însă de la mine n-a mai luat nimic, și dacă nu ar fi început să se vadă cu Megan n-aș fi ajuns să-l cunosc suficient de bine ca să-l felicit la absolvire.

Revin în prezent. Pe drum, umerii lui Xavier au căzut. Are ceva vulnerabil, aproape de băiețel pierdut, lăsat într-o trombă de praf de mașina tatălui său. Își bagă mâinile în buzunare și se aventurează în mulțime, evitând o familie care bea cu paiul din nuci de cocos proaspete. Oamenii se strâng în urma lui ca o cortină.

Înainte să-mi pierd iar curajul, mă întorc la magazinul de vizavi și îl bat pe vânzător pe umăr.

— Vreau să iau fusta și corsetul, zic.

— Joi, după stingere.

— Joi. Joi seară.

Dimineața, holurile umede se umplu de zumzet de șoapte, amuțind de fiecare dată când trece un consilier. Toată lumea este invitată. Îmi fac telefonul să funcționeze parțial la magazinul din hol, dar poate că am un abonament prea ieftin, pentru că nu mi se încarcă internetul și nici apeluri sau mesaje nu pot primi. Femeia optimistă din spatele tejghelei îmi arată cum să descarc WeChat, aplicația chinezească pentru mesagerie. Asta înseamnă că pot da de Pearl și de Megan în secret, iar mama și tata nu pot da de mine. Mă agăț de orice pai.

Îi trimit lui Pearl o invitație să se înscrie în WeChat. *Mi-e dor de tine, scriu. Ce faci? Aici e bine. Colega mea de cameră pare cool, dar cheltuie banii fără să clipească. Câțiva ne strecurăm joi să mergem în club.*

Salut, îi scriu lui Megan, invitând-o pe chat. *Cum merge cu Dan? Aici lucrurile par în regulă, deși mulți par să se cunoască deja între ei. Sunt veri sau se știu deja din alte tabere. Cursurile sunt meh, dar caut un studio de dans. Mă strecur joi seară în club. Sper să nu fim prinși.*

Mă uit la ecran, sperând să primesc răspuns. Dar în capătul celălalt al lumii toată lumea doarme.

Ajung în sala 103, un cub alb, aerisit, împărțit în cinci rânduri de birouri albe și scaune portocalii, curbate. Dragonul, îmbrăcată într-un trening verde, stă lângă tablă, se pare că

se ocupă chiar ea de cei care trebuie să ajungă la nivelul cerut. Scrie simboluri: alfabetul chinezesc, pe care abia dacă mi-l mai amintesc de la Școala Chineză. Nu va fi greu să pic materia – măcar una dintre Regulile Familiei Wong va fi clar încălcată.

Un corp, apoi altul se lovesc în mine din spate, aproape răsturnându-mă. Debra, cea cu părul albastru, și Laura, cu o șapcă Yankees, se grăbesc spre primul rând.

— Scuze, Ever! spun ele, în cor.

David, cel cu barbișon, un alt bursier prezidențial, aleargă pe urmele lor. Apa lui de toaletă face aerul înecăcios și îmi înțepă nările.

— Crezi că ne permit să ajungem mai repede la Nivelul doi dacă repetăm testul la finalul săptămânii? întrebă el. Rick Woo e la Nivelul zece, ticălosul.

Pare plin de admirație. Sincer, de ce le pasă la ce nivel sunt? Eu nu sunt pasionată de drumeții montane, cu atât mai puțin de una care chiar nu contează. Mă duc ață în direcția opusă, în spatele clasei, departe de profesoară. Mă bucur că nu trebuie să îl suport pe Băiatul-Minune.

Când mă așez, pe ușa intră Xavier, cu părul ondulat în ochi și cu o atitudine relaxată sub cămașa albastră, bine croită. Ochii lui întunecați se opresc asupra mea, reci și sarcastici. Mă prefac că răsfoiesc manualul, sperând că a intrat în sala greșită. Cu două rânduri în față, un trio de fete gânguresc uitându-se la albume cu ele în outfituri sexy – sunt de la ședințele foto profesioniste, care par într-adevăr o experiență esențială pe *Loveboat*. Toate fetele fac rezervări.

Cineva trage scaunul de lângă mine.

— Eu sunt Xavier.

Vocea lui este netedă și joasă, ciocolată neagră cu iz de cireșe. Dacă își amintește cum ne-am uitat la el, Sophie și cu mine, când a fost surprins de Dragon, nu dă niciun semn.

— Eu sunt Ever.

— De unde ești?

Xavier cel vulnerabil a dispărut. A fost înlocuit de tipul ăsta artsy și foarte sexy, cu surâsul lui batjocoritor. Chiar și pata de pe obraz a dispărut.

— Ohio.

— Există asiatici în Ohio?

Are o perspectivă nerealistă asupra statului din care vin, dar nu foarte. Râd ușor.

— Tu?

— Manhattan.

Nicio surpriză: băiat de oraș.

— Ești colegul de cameră al lui Rick?

— Da, m-am făcut cu Dietă Integrală toată vara. N-o să-l vedem prin zonă, fiindcă nu rămâne niciodată în urmă.

— Așa am auzit și eu.

Nici măcar nu trebuie să întreb ce vrea să spună cu „Dietă Integrală”. Rick reprezintă însuși conceptul de viață sănătoasă.

— Băiatul-Minune lovește din nou, mormăi eu.

Colțul gurii lui Xavier se ridică, iar eu îi întorc zâmbetul. Ne înțelegem de minune.

— Salut! Ce faceți?

Matteo Deng, jucător de rugby, se așază în fața noastră. Familia lui din Italia este bogată și deține magazine de haine. Are accent italian. Și-a periat părul pe spate și îi stă în vârful capului ca un platou.

Dau să răspund, dar simt o mână pe braț. O eșarfă albastru pal îmi gădilă obrazul.

— Ever, trebuie să se întreb ceva, îmi șoptește Sophie la ureche. Xavier, Matteo, scuzați-ne un minut.

O urmez. Rochia ei albastră foșnește, iar eșarfa îi flutură la spate, ca o coadă de zmeu.

— S-a întâmplat ceva?

Holul este pustiu, dar ea vorbește cu glas scăzut.

— Matteo mi-a cumpărat ceai cu bule de dimineață, iar Xavier a flirtat cu mine la micul dejun. Acum sunt amândoi în clasa noastră de mandarină. Să îi încurajez? Să îi invit la club?

Serios? Asta era urgența?

— Ești topită după băieți, râd eu, iar ea ridică din umeri.

— Suntem...

— Știu, pe *Loveboat*. Îți place de ei?

— Matteo e *adorabil*. L-ai auzit vorbind? Deși am auzit că a țipat la Mei-Hwa când i-a scăpat geanta pentru laptop, dar cred că suferea din cauza diferenței de fus orar. Și-a cerut scuze. Cât despre *Xavier*, zice și se prinde dramatic de burtă. Doamne, Ever! Mă agită îngrozitor.

— Ai uitat de fata în roz?

— Ah, Mindy! S-au întâlnit la aeroport, acum o săptămână, și s-a aruncat pe el. A fost la micul dejun. Nici măcar nu au stat împreună.

Nu suntem aici nici de 24 de ore și Sophie știe deja totul despre toată lumea.

— Invită-i pe amândoi, spun.

— Bine. După oră. Mă ajuți dacă îmi pierd curajul?

Îmi ascund zâmbetul și îi așez o șuviță după ureche. Aca-să, mă înțeleg bine cu fetele din trupa de dans, însă Megan e singura mea prietenă. Cu Sophie, prietenia pare să nu ceară eforturi mari.

— Sigur.

Surâde larg și intrăm în clasă.

— *Ai-Mei. Bao-Feng, nǐ n wǎnle*, spune Dragonul. Duăncu.

— Serios? mormăie Sophie, apoi mă apucă de cot și mă trage după ea spre spatele clasei.

— Ce este? șușotesc alarmată.

O să mă plictisesc repede de faptul că nu pricep un cuvânt.

— Am primit fiecare câte o mustrare. Fiindcă am întârziat.

— Ce? Dar eram aici...

— *Zhūyǐnfu hào. Gēn wǒ cháng.*

Dragonul atinge alfabetul de pe tablă. Cu o voce profundă, începe să cânte acordurile din *Strălucești micuță stea*:

— *Bo po mo fo de te ne, le...*

Ajungem în spate. Matteo îi aruncă lui Sophie un rânjel, iar ea chicotește agitată. În spatele lui, Xavier încă zace pe scaun, cu picioarele încrucișate la glezne.

Sophie îmi trage scaunul de lângă Xavier și se aruncă pe el. Sunt surprinsă, pentru că poșeta mea atârnă de spătar. Poate nu a observat-o? Trag de baretă și o așez pe spătarul locului de lângă. Xavier îmi aruncă o privire. El a observat. Mă întorc spre Dragon și mă prefac că fredonez.

În fine, nu contează. E vorba de Xavier. Mă simt aiurea pentru ce-a pățit cu tatăl lui, dar nu înseamnă că nu e un playboy. Trebuie abordat cu mare grijă.

Cântăm alfabetul de două ori. *Bo pom o fo de te ne, le...* Este mai chinuitor decât la Școala Chineză, pentru că atunci aveam șase ani. Din fericire, sau poate nu, točilarii din față cântă suficient de tare să ne acopere pe toți.

În următoarea oră învățăm cele patru tonuri principale și pe cel neutru. Vocile noastre urcă și coboară, de parcă încă ar cânta. Combinăm două litere cu un ton, ca să pronunțăm caractere integrale. Apoi Dragonul dă la o parte o tablă și ne arată cinci propoziții scrise în alfabetul chinezesc și cu litere latinizate. Mă bucur că traducерile în engleză sunt disponibile dedesubt.

Matteo se răsucesе în scârțâit de picioare de scaun.

— Fii partenera mea, toarce el către Sophie, cu accentul lui italian atrăgător.

Nu e de mirare că e leșinată după el.

Trăgând cu coada ochiului la Xavier, îi zâmbeste lui Matteo.

— Credeam că nu mai spui asta, și alunecă de pe scaun, mutându-se pe locul gol de lângă el.

— Cred că trebuie să mă suporti, Wong, zice Xavier și trece pe locul lui Sophie. Tu prima.

— Ce facem? Nu înțeleg nimic, mă plâng.

— Citim și răspundem la întrebări, pe rând.

— Atunci tu primul. Tu ai înțeles cerința.

— Nu, tu, spune și își încrucișează brațele la piept.

— Bine. *Nǐ hǎo. Wǒ de míngzi shì Ai-Mei. Nǐ ne?*, citesc eu fonetic, cu un accent american care mă face să mă crispez.

Bună. Sunt Ai-Mei. Tu? Ai crede că să crești auzind-o pe mama vorbind cu sora ei la telefon ajută. Se pare că nu.

— Xiang-Ping, răspunde el.

Citesc și restul, încheind cu: *Care e filmul tău preferat?*

— *Fong Sai-Yuk.*

— În engleză?

— *Fong Sai-Yuk.* Unul dintre cele mai mișto filme de kung fu din istorie.

— Kung fu? mă strâmb. Ha!

— Ce-i așa amuzant?

— Tata se uită la alea.

— Cred că ar trebui să te uiți și tu. Nu mai vezi așa scene de bătaie. Coregrafia e de vis.

— Coregrafia?

Nu m-am gândit niciodată la kung fu ca la un produs coregrafic, dar acum vorbește pe limba mea, așa că nu-s în măsură să-i judec gusturile.

— Poate ar trebui să mă uit. Am prejudecăți, îmi pare rău.

— Așa și trebuie.

Zâmbesc. E foarte rece și rezervat, dar și amuzant, într-un

fel sec și întunecat care mă face să las și eu garda jos. Poate că m-am grăbit să îl judec.

Sophie scapă un creion și se întinde să îl ridice, zâmbindu-ne cu gropițe.

— *Fără engleză*, ne muștră ea, imitând-o teribil de bine pe Dragon, apoi se întoarce la Matteo.

Xavier se întoarce spre birou și îmi pune prima întrebare într-o mandarină fluentă. Abia dacă se uită la tablă. Cu tonurile potrivite, vocea lui pare să cânte. E chiar mai bun decât Băia-tul-Minune.

— Ai crescut aici?

— M-am născut aici și m-am mutat în Manhattan, ridică el din umeri.

— Ar trebui să fii la o clasă mai avansată.

— Doar vorbesc. Nu știu să scriu și să citesc.

— Am înțeles. Majoritatea copiilor de la Școala Chineză erau așa. De aceea nu am putut ține pasul.

Sophie își lasă pe spate coama de păr negru și îl privește pe Xavier de jos în sus.

— Ți-a zis Ever că ieșim în club?

Simt un junghi în stomac. N-am nici măcar o zi de când sunt aici și deja am primit o muștrare. Chiar vreau să merg mai departe? Dacă știu atâtea oameni, cum n-o să afle Dragonul ce punem la cale?

Ochii lui Xavier sclipesc spre mine.

— Încă nu.

— Matteo vine. Ar trebui să vii și tu, insistă Sophie.

Apoi Dragonul ne pune să cântăm *Liǎng Zhī Lǎo Hu*, despre doi tigrișori, pe care mama ni-l cânta mie și lui Pearl cu ani în urmă. Pe melodia de la Frate Petru, cântăm o dată, de două ori, de trei ori, apoi iar și iar. Scrie un 10 mare și roșu în partea de sus a tablei.

— *Hěn hǎo*. Foarte bine. *Hěn cōngmíng, xiǎo pengyǒu*. Sunteți atât de isteți, micii mei prieteni.

— Vreau să mor acum, mormăie Sophie.

— Pe bune, mă strâmb, înjunghiindu-mi manualul cu creionul.

N-oi fi eu bursieră prezidențială și nici la Nivelul 10, dar oricât de mult m-aș strădui să nu fac asta, o să termin în top cursul ăsta.

După prânz, mă opresc la calculatorul din hol. Caut studiouri de dans în Taipei și găsesc balet, jazz, dans modern sau dans chinezesc. Dacă părinții mei ar trebui să aleagă, opțiunea lor ar fi baletul, pentru disciplină și concentrare. Doisprezece ani de antrenament la bară mi-au oferit o bază și m-au trimis la Tisch, dar în ultimii ani am tot explorat: numere cu steaguri sau jazz cu trupa de dans. Nu sunt puristă, ador toate stilurile, ador să deprind mișcări noi. M-aș înscrie la toate studiourile, dacă aș putea.

Dar, zece minute mai târziu, nimic. Toate studiourile sunt mult prea scumpe pentru mine și nu îmi pot ruga părinții să plătească. Mi-ar cere să mă concentrez la Chien Tan. Dar este ultimul meu număr, cel de *adio, dans*. Trebuie să găsesc un studio mai mic, cum ar fi Zeigler's, poate mai spre periferie. Ceva atât de mic, încât nici site nu are...

— Ai terminat? mă bate Mindy pe umăr.

Are brațele rotunde dezvelite sub topul roz, iar ochii îi sunt luminați de nuanțe de fard albastru, dar e îmbufnată.

— Încep opționalele și trebuie să intru pe net.

— Sigur, scuze.

Eliberez locul și mă îndrept spre ușile din față, unde mă izbește un val de umiditate. Am cursul de Introducere în medicina chineză. Sper să nu fie cu acupunctură. Cât cobor scările, mă rog: *fără ace*.

Afară, puștii se adună în trei grupuri. Medicina chineză are loc în cortul mare și alb de vizavi. Lângă iaz, câțiva copii lovesc cu bețe niște tobe cât butoaiele. Dincolo de plasa de volei, un șir de fete primesc evantaie albastre, din mătase, dintr-un coș de ratan pe care-l duce Chen Laoshi – profesoara Chen. Mă duc lângă Debra și îmi întind mușchii pulelor, răsând, în timp ce Laura își ascunde în joacă fața în spatele mătăsii brodate cu auriu, lovindu-și șapca Yankees. În mintea mea prinde contur un dans.

Când ajung la Chen Laoshi, îmi întinde un evantai. Îl deschid cu un pocnet, îmi răsucesc încheietura și îl flutur în exteriorul șirului, ca o pasăre a paradisului în zbor.

— Ce mișcare cool, zice Debra.

Cineva îmi smulge evantaiul din mână.

Chen Laoshi se încruntă.

— *Zhèxiē jīn shìyòng yú shànzi wú xuānxiū kè.*

— Pardon?

— Numai pentru opționalul de dans.

— Ah, mă bâlbâi, nu mi-am dat seama.

Fata care urmează bate din picior, așteptând, însă parcă mi s-au lipit tălpile de iarbă.

— Nu pot schimba opționalul? întreb. Eu dansez. Acasă. Vă rog, mi se frânge vocea. Chiar îmi doresc să urmez un opțional de dans.

Mă strânge ușor de umăr.

— *Yòng guóyǔ*, mă muștră ea. Folosește chineza. *Bàoqiàn, zhè mén kè yīng mǎn le.*

Mă împinge ușor, iar blândețea ei mi se pare mai rea decât dacă m-ar fi lovit cu sandala în față. Universul a conspirat să-mi smulgă dansul încă înainte să calc în campusul de la Northwestern. Dacă Tisch...

Dar nu am voie să mă gândesc la Tisch.

Trebuie să găsesc un studio de dans.

Arunc o privire lungă în direcția opționalului de tobe. Ritmurile adânci îmi pătrund în suflet, dar picioarele mă duc departe de ambele opționale, către Introducere în medicina chineză. Sub cortul alb, aerul umed este gros ca o pătură. Xavier și niște tipi pe care i-am văzut în naveta aeroportului și la cină, seara trecută, trec o sticlă de oțel din mână în mână. Xavier i-o dă lui Marc Bell-Leong, care își dă din ochi bretonul ciocolatiu și ia un gât.

— Este..., încep eu.

— Poți consuma alcool de la 18 ani în Taiwan, zice Xavier, cu mâinile în buzunare.

— Serios?

— Da, și îmi trage un scaun de lângă el. Ia loc.

Mă așez, parcă mai puțin stresată după ora de mandarină. Sticla trece de la Marc la Spencer, politicianul, apoi la David-care-merge-la-Harvard. Ocolește masa. Se pare că am șansa de a încălca o regulă în plină zi. Dar eu nu am *încercat* niciodată să beau alcool. La nunta lui Amy Cook de luna trecută, mama, care a crescut cu practici baptiste, ne-a luat paharele de șampanie de sub sticla ținută de chelner. Nici măcar n-am protestat.

— Maxilarul puternic.

Marc își trece degetul mare și arătătorul peste maxilarul propriu. Discută ceva cu băieții.

— Mușchii brațului? zice David, ia o dușcă și mârâie: Ah, ce tare e!

Scărpinându-și barbișonul, îi trece sticla lui Sam Brown, un pianist cu degete groase din Detroit, a cărui mamă s-a născut în Taipei. David se sprijină în pumni pe iarbă și începe o serie de flotări, icnind la fiecare ridicare. Sam îi trece sticla înapoi lui Marc și se aruncă lângă el. Fac flotări la unison, *macho* din creștet până-n tălpi. Cred că funcționează, pentru că niște dansatoare cu evantai se opresc să caște gura.

— Vă dați mari, își dă Marc ochii peste cap.

— Nu poți tu ține pasul, mormăie David.

— Ba da.

Marc se aruncă și el la pământ și se iau la întrecere. Trupurile lor se ridică și coboară ca niște clape de pian, până când Sam se prăbușește cu fața în iarbă, iar Marc și David continuă. Ceva din energia lor mă atrage, însă mișcarea repetitivă este iritantă.

Umărul lui Xavier îl atinge pe al meu. Se apleacă mai aproape. Nu participă la concursul de machism, ceea ce mă surprinde, dar îmi și place.

— Are un dulap unde ține toate chestiile în plus, face el un semn din cap spre Chen Laoshi. Dacă vrei, îți fac rost de un evantai mai târziu.

Deci remarcase scena.

— Păi, nu vreau să ai probleme.

— Va fi plăcerea mea.

Sticla a ajuns la un tip pe nume Peter. E tot mai aproape. O voce cunoscută îmi ajunge la urechi și ridic privirea. Băiatul-Minune, cu șapca NY Giants trasă peste ochi, vorbește cu Chen Laoshi, în timp ce dansatoarele își flutură evantaiele de mătase albastră, deschizându-le și închizându-le ca pe un câmp de flori. Chen Laoshi *râde, ținând în brațe coșul cu evantaie.*

Băiatul-Minune nici măcar nu e înscris la opțional.

Ce pu-pin-cu-rist!

Mă întorc cu spatele, cu tot cu scaun.

— E înalt, spune Spencer. Și mai are și păr pe piept. Ca o carpetă.

— Tot cred că despre maxilar e vorba, spune Marc.

Apare Sophie, aruncându-și eșarfa cu flori peste umăr.

— Despre ce bucățică vorbiți? Vreau să știu.

Își trage un scaun neocupat și se așază lângă Xavier, cu o privire de care numai ea e în stare.

— Scuze, Sophie, spune Marc, dar e vorba despre vârul tău, așa c-ar fi scârbos. Dezbatem ce îl face pe Rick cel mai masculin chino-american pe care l-am cunoscut, obiectiv vorbind.

— Ce risipă de oxigen, zic, și Xavier pufnește.

Sophie râde.

— Îmi pare rău să vă sparg balonul, dar e hetero. Și luat.

— Nu ne interesează. Doar evaluăm.

— În plus, este taiwanezo-american, spune Spencer. Așa ca mine și ca Xavier.

— Ceea ce intră în „chino-american”, observă Marc.

— Nu sunt de acord.

— Eu sunt *asiatico*-americană, îi întrerupe Sophie. Sunt pe jumătate coreeană. Ever?

— Nu știu, recunosc eu. Nu prea m-am gândit la asta.

Sunt americană. Nu am vrut niciodată să mă implic prea mult în partea mea asiatică... înainte.

— Deci, dacă Rick este masculin, noi cum suntem? mârâie David. Asiatici efeminați care nu au prietene? *Detest* stereotipul ăla.

Marc îl măsoară din priviri.

— Tu cântărești mai puțin decât Ever.

David se încruntă. Decid să îl salvez și îmi lovesc coapsa.

— Picioare de balerină. Am mai mulți mușchi în zona asta decât voi toți la un loc.

Sophie râde din inimă. David mormăie.

— Nu aș vrea să încasez vreodată un picior de balerină, spune Marc în timp ce pretinde că verifică, îngrijorat, sub masă.

Rânjesc, surprinsă de îndrăzneala mea. Nu am prieteni băieți acasă. Cât de ciudat e că, după doar o zi la Chien Tan, simt că îi cunosc de o viață. Pentru că e o tabără? Pentru că acasă eram mai timidă și acum mă simt mai în largul meu printre oameni care nu cunosc istoricul jenant al adolescenței mele?

Să fie unul dintre ei cel pe care-l voi săruta?

Sticla ajunge de la Xavier la Sophie și îmi dau seama că, în ciuda spiritului camaraderesc, nimeni nu a încercat măcar să o facă să ajungă la mine.

— Veniți cu toții joi, nu? întreabă ea.

— Arestat într-o țară străină n-o să dea tocmai bine în viitoarea mea cariera politică, spune Spencer.

— Trăiește și tu puțin, zice Marc și apoi se uită la Sophie. Sigur avem pe unde ieși după ce traversăm țeava?

— Ever și cu mine o să cercetăm, îi răspunde Sophie și îi dă sticla peste masă.

— Hei, Marc, zic întinzându-mă după sticlă, în timp ce Sophie spune:

— La unșpe, ne vedem la...

Li-Han, instructorul nostru, ne lasă un teanc de manuale cu foi veline în mijlocul mesei. Sticla dispare în buzunarul pantalonilor scurți ai lui Marc. David înșfacă un manual și îl răsfoiește, în timp ce Li-Han își ridică spre rădăcina nasului ochelarii cu rame negre și se îndreaptă spre celelalte mese.

Iau un manual și îmi doresc să mă fi abținut. Un porc ghimpos uman pozează pe copertă: un bărbat gol, cu fiecare centimetru de spate, de la gât la călcâie, înțepat. Mi se strânge stomacul și întorc cartea invers.

Lângă dansatoare, Chen Laoshi îi întinde Băiatului-Minune un evantai albastru din coș, zâmbindu-i a flirt. De ce nu? Nu e cu mult mai în vârstă, iar Băiatul-Minune probabil că a spus „Yale” și „fotbal” de zece ori. Într-o mandarină fără cusur.

În timp ce Chen Laoshi își strânge dansatoarele în jurul ei, Băiatul-Minune se îndreaptă spre noi, cu evantaiul foarte mic în mână lui mare.

— Vorbeam de lup, spune Marc.

— Mai bine nu, mormăi eu.

— Ce-i cu mine? ridică întrebător o sprânceană Băiatul-Minune și toată lumea începe să râdă. Mă bucur că vă amuz, spune el, leneș.

— Ești la opționalul de medicină cu noi? întreabă Marc.

— Sunt la tobe.

Arată cu capul peste umăr. Apoi ochii lui îi găsesc pe ai mei.

— Poftim, și-mi aruncă evantaiul, iar eu, prea speriată să nu ratez, îl prind.

— Păi...

Înainte să pot bâigui un cuvânt de mulțumire, telefonul lui sună cu un ton de apel de la Taylor Swift, iar el îl duce la ureche cu o mișcare ce îi zboară șapca pe spate, pe care o prinde cu mâna liberă.

— Jenna! În sfârșit!

— Nu poate aștepta? Acum nu sunt permise apelurile, îl muștră Sophie.

Însă Rick aleargă cu tricoul în vânt spre tobele-dragon.

Deschid evantaiul. Simt parfumul de palisandru. Firele aurii sclipesc pe mătasea albastră. Aș putea dansa un amalgam de tumbe ale spiridușilor pădurii sau rolul unei doamne într-o curte de castel cu asta.

Li-Han întoarce o pungă cu gura în jos. O grămadă de rădăcini noduroase cad pe masă, iar praful iscat mă face să tușesc.

— Cool! Ce-i asta? zice David și ia una.

Vorbește serios. Li-Han îi răspunde în mandarină și nu înțeleg. Nici nu îmi pasă. Orice opțional ar fi mai bun decât Introducere în medicina chineză. Lângă toboșari, Băiatul-Minune se plimbă cu telefonul la ureche, zâmbind, iar nenorocitul lui de maxilar puternic se profilează în soare. Un șir de puști cu vâsle pe umeri trec în marș pe lângă el. Fac parte din opționalul de curse cu barca. În trecere, Benji și un alt tip încearcă să ridice capul supradimensionat al leului chinezesc pe capul Băiatului-Minune, dar el se ferește, cu o viteză supraomenească, și se răsucesce complet, să fie sigur.

— Ce rapid ești!

Băieții sunt uimiți. Rick râde, cu telefonul lipit de ureche. După o singură zi la Chien Tan, nu doar că nu primește mustrări pentru că folosește ilegal telefonul, ci are deja un fan club.

Dar eu nu mă număr printre membri.

Arunc evantaiul spre Sophie, care s-a ridicat să meargă la opționalul de gătit.

— Ia-l tu, îi spun. Se asortează cu eșarfa.

Nu pot purta așa ceva.

E joi seară și mă privesc în oglinda cumpărată de Sophie cu un dolar și lipită de ușă. De altfel, în generozitatea ei, m-a machiat ca pe o regină. *Smokey eyes* și buze bosumflate – după standardele mele puritane, de Ohio, m-aș putea trezi arestată.

Dar outfitul este cel care mă sperie cel mai tare. Banda de piele palidă îmi sclipește între talia fustei și corsetul negru, care îmi expune spatele cu model în romburi. M-am îndrăgostit de el la piață și eram hotărâtă să încalc regula privind modestia vestimentației, dar nu pot să ies purtând ceva atât de... *revelator*.

— Să mergem odată. E aproape unșpe.

Sophie schițează un pupic către imaginea din oglindă și aplică un al doilea strat de ruj. Rochia ei din lamé auriu strălucește. Ne vedem cu Xavier și Matteo lângă bucătărie. S-a creat un pătrat al flirtului în mandarină, de la Xavier spre mine, din-spre Sophie spre Xavier și Matteo, iar vorba s-a răspândit peste tot, pe *Loveboat*. Radio-șanț zumzăie fără încetare despre cine-i topit după cine, iar seara asta, am senzația, va alimenta zvonurile și mai mult.

— Un minut.

Îmi scot din dulap cămașa neagră, dintr-un material moale, cu mâneci trei sferturi. O pun pe mine și îmi acopăr umerii goi, talia și șnururile corsetului. Îmi aud telefonul.

Pearl: mama și tata mă înnebunesc cu lista de lecturi mai sunt 2 luni de vacanță vreau să fii aici ai găsit un studio de dans

Absența semnelor de punctuație îmi spune că își dictează textul și că laptopul i-l citește. Face asta ca să o ajute cu dislexia.

Eu: Rezistă. Le citești acum și n-o să te mai bată la cap. Am găsit studio. Prea scump, mai caut

Pearl: o să găsească ei ceva

Eu: Da, știu. Rezistă. Te iubesc!

— Gata? întreabă Sophie cu mâna pe clanță, apoi se încrunță în direcția mea. Mergem la club. O să-ți fie prea cald.

Îmi pun telefonul lângă două bilețele de la Mei-Hwa, care mă anunță să îmi sun părinții. Le ignor în continuare. Picioarele mi se reflectă în oglindă, sub fusta de șifon negru – o întindere nebanuită de piele. Trag în jos de fustă.

— Nu mi-e cald niciodată, mint eu.

— Ești sigură...

Se aude o bătaie în ușă. Sophie trage de ușa încăpățânată.

— Ce mama..., pufnește ea, apoi trage cu ambele mâini și smulge ușa.

Băiatul-Minune, cu părul ciufulit neglijent, pășește înăuntru. Poartă un tricou galben-canar peste pantaloni negri.

Sophie își ridică disperată mâinile în aer.

— Galben, Rick. Renunți!

El rânjește, întruchiparea inocenței suferind de hepatită. Are dreptate: galbenul nu este *deloc* culoarea Băiatului-Minune. Dacă în seara asta ne îmbrăcăm să impresionăm, el n-a intrat în jocul ăsta. Dacă ar fi fost orice alt tip, aș fi impresionată.

— Eu merg cu voi în calitate de însoțitor, dacă vă amintiți. În plus, arăți tu suficient de bine pentru amândoi. Ever!

Cască ochii. Sunt conștientă, dintr-odată, de ochii și de buzele mele supradimensionate, de felul în care cămașa neagră mi se lipește de torsul alungit și în care fusta îmi dezvăluie picioarele. Sprâncenele i se unesc într-o încruntare.

— Ți s-a desfăcut panglica.

— Ah! zic și mă întind după nodul pe care l-a legat Sophie mai devreme.

— Haide!

Băiatul-Minune se apropie, cu o voce nerăbdătoare. Corsetul mi se strânge în jurul coastelor când îmi leagă șnurul pe sub tivul cămășii – o dată, de două ori, să fie supersigur. De parcă aş avea doisprezece ani, iar el ar fi *tatăl* meu. Ce umilință!

Nici măcar nu remarcă. *Într-o clipă*, e deja la ușă.

— E liber. Să mergem.

*

O așchie de lună atârână pe cer, când ieșim din dormitor în spațiul îngust din spatele bucătăriei. *În fața noastră se ridică* zidul acoperit cu iederă, iar mirosul acru al gunoiului îmi încrețește nasul. Trec pe lângă o mătură de nuiiele, pe lângă teancuri de navete din plastic și pe lângă un coș de gunoi imens, luând cât mai multă distanță față de Băiatul-Minune.

Dar ceilalți sunt foarte aproape. Când ajung lângă clădire, Xavier alunecă lângă mine, în lumina lunii. Are mâna în buzunar, iar pe cămașa neagră, de firmă, sclipesc fire argintii. Ochiul lui întunecat se întorc spre mine, iar un zâmbet îi curbează în sus colțul gurii.

— Îmi place fusta, Ever.

Spre deosebire de Băiatul-Minune, el e îmbrăcat pentru club. Cercelul cu opal îi sclipește în ureche – părinții mei ar fi oripilați doar pentru că mă aflu *în apropierea lui*. *Mâna mea se mișcă* subconștient spre spatele corsetului, deși nu poate să-

mi vadă pielea pe sub cămașă. Mă forțez să-i întorc același gen de privire.

— Îmi place atitudinea.

— Domnule Yeh! zice Sophie și îl ia de braț. Ce frumos din partea ta să ni te alături.

Zâmbetul din colțul gurii lui se adâncește, de parcă nu ar vrea să se deranjeze cu unul întreg. Brațul lui *îl atinge pe al meu, când avansează.*

Adulmec parfumul de mosc al apei lui de toaletă și simt un gol în stomac. Seara asta mi se pare deja periculoasă.

— Sauvage, de la Dior, șoptește Sophie. Nu ți se pare delicios?

— Ever, nu vrei să-mi faci o favoare?

Vocea Băiatului-Minune, suficient de aproape să-mi gădile lobul urechii, mă face să tresar.

— Ce?

Am vocea gătuită. Miroase a exterior, a iarbă, a libertate.

— Stai departe de Xavier.

— Ce? mă întorc spre el, însă ni se lovesc nasurile, iar eu fac un salt în spate, scâncind.

Nu apucă să răspundă. O grămadă de puști se interpun – mai întâi zece, apoi cincisprezece, apoi câteva duzini – sexy în rochii cu paiete, cu bretoane, cu tenul lor palid în lumina lunii. Mai mulți decât mă așteptam. Cineva chicotește și i se face semn să tacă. Chiar în față, Xavier se sprijină de zidul acoperit de iederă, cu degetul mare într-o gaică de la curea. Vorbește cu Laura, care nu poartă șapca Yankees, și cu Debra, ambele tare simpatice în rochiile lor negre.

Toată lumea e gata de distracție, mai puțin Rick Supraveghetorul.

Cu cât mă gândesc mai mult la avertismentul lui, cu atât mă enervează mai tare. Este *exact* ce ar fi spus părinții mei. Da, Xavier o fi el jucător, însă asta îl poate face și tipul perfect cu care să încalc niște reguli la noapte.

— Unde mergem? Își scutură Debra părul albastru.

Mi-l scot din minte pe Băiatul-Minune, Supraveghetorul.

— Spre punte. Există o scară acolo, am verificat-o cu Sophie.
După ce trecem râul, căutăm taxiuri.

— Și faceți liniște, adaugă Sophie.

Ne strecurăm de-a lungul zidului, spre stâlpul de beton, cu scara lui care duce spre cerul noptatic. Planul nostru are o hibă: lumina lunii strălucește pe țeava albastră ca un far. Asta înseamnă că, timp de două minute cât ne va lua să traversăm puntea, vom fi expuși oricărei ferestre de la Chien Tan care dă spre râu.

— Ce bine că suntem atât de mulți, șoptesc eu, când Sophie începe să urce, cu tocurile cui care atârnă pe fiecare treaptă. Nu ne pot trimite pe toți acasă.

Dar am un ghem în stomac.

Scara urcă spre un tunel metalic, format din șine curbate. Miroase a rugină. Urc și o *adiere îmi lipește fusta de șifon de coapse. O apuc strâns, grăbind-o în tăcere pe Sophie, conștientă că Băiatul-Minune mă urmează chiar dedesubt. De ce nu l-am lăsat pe el să urce primul?*

În cele din urmă, reușesc să mă cațăr peste partea de sus a stâlpului, la o înălțime de trei etaje. Vântul îmi suflă părul în ochi.

— Rezistați, strig.

Vântul îmi smulge vorbele de pe buze și îmi aduce miros de pământ și de pește dinspre râu. Apuc balustrada vopsită și privesc apele întunecate de sub mine. Apoi îmi doresc să n-o fi făcut. Mă apucă amețeala și îmi îndrept ochii din nou spre luminile care mă cheamă dinspre Taipei. Ținutul promis. Un șir de siluete pășesc deja pe punte.

— Mai repede, murmură Sophie.

Țin strâns balustrada și mă concentrez să fac un pas după altul pe grilajul metalic. Mă furnică spatele din cauza ochilor imaginari de la ferestrele Chien Tan.

— Au ajuns de partea cealaltă.

Vocea straniu de aproape a Băiatului-Minune mă face să tresar din nou. Trebuie să încetez cu reacțiile exagerate la fiecare mărunțiș pe care-l face. Serios.

— Cool, zic eu, cu răceală.

Mai fac un pas precaut spre Sophie. Altul. Și altul. Încă unul.

Apoi puntea mi se zgâlțâie sub picioare. Forța mișcării mă împinge în spatele transpirat al lui Sophie. Ea scoate un icnet și eu mă lupt să-mi păstrez echilibrul. Picioarul îmi alunecă pe margine. Coastele mi se lovesc de oțel, iar pantoful îmi zboară în apele întunecate. Încercând să mă apuc de ceva, prind în mână doar aer, apoi Băiatul-Minune *mă prinde cu brațul de talie și îmi oprește traiectoria, ca o centură de siguranță.*

Dedesubt, întunericul îmi înghite pantoful, ca un zeu tăcut al râului.

— Ești bine?

Gura lui, lipită de urechea mea, îmi trimite un fior pe șira spinării.

— Pantoful tău e pierdut. Poate ar trebui să ne întoarcem.

— În niciun caz.

Mă desprind și îmi scot și celălalt pantof. Îmi bate inima cu putere. El îmi blochează drumul.

— O să te tai..., se încruntă la mine.

— Doamne, chiar n-am nevoie de paznic.

O rază de lumină străbate puntea.

Sophie înjură.

— Cineva s-a trezit.

Privesc peste umăr. Raza mă izbește în plină față.

— Fugiți! Repede, repede!

Văd puncte negre și scap și de celălalt pantof. Mă împing pe lângă Băiatul-Minune, o apuc pe Sophie de umeri și mă împletesc ultimii câțiva metri, tresărind la fiecare zgomot. Puntea se zgâlțâie de graba elevilor din spatele nostru.

Ajungem într-o parcare pustie, înconjurată de un zid de beton și luminată de un șir de cinci felinare. O pisică țâșnește pe lângă noi, cu un mieunat care-ți sparge timpanele. Scapă pe o poartă flancată de doi stâlpi de piatră, care se deschide spre o stradă.

Ar trebui să mă simt cuprinsă de panică, dar, în schimb, îmi vine să râd.

— Suntem nebuni! zice Sophie lângă mine, încercând să respire.

— Haide!

O apuc de mână și o trag după mine. Pietrișul e dur și rece sub tălpile mele.

— Găsesc un taxi, spune Băiatul-Minune trecând pe lângă mine. Ai grijă la sticlă.

Reușesc să evit sticla spartă chiar la țanc.

La trei metri de poartă se înșiră taxiuri galbene. Farurile strălucesc de pe bare cromate și motoarele torc în plină umezeală.

— Nu se poate, mă opresc eu brusc.

Sophie chiuie.

— Taipeiul ne cunoaște mai bine decât ne știm noi înșine!

— *Xiǎo péngyǒu, tíng, tíng. Huí lái!*

Voci distante, din stânga, străbat noaptea. Raza unei lanterne se apropie tot mai tare și, la 500 de metri în josul străzii, apar din umbră doi gardieni în negru, însoțiți de Li-Han.

— *Rahat*, zice Sophie mă trage spre unul din taxiuri. Să nu te vadă!

Un efluviu de elevi se revarsă pe poarta din spatele nostru, ca o cireadă de bizoni bine îmbrăcați.

— Să mergem, îmi face semn Băiatul-Minune și deschide portiera din față. Hai odată!

— Lasă cavalerismul! Du-te tu! și îl împing de umeri, făcându-le semn Laurei și lui Xavier să intre în spate. Grăbiți-vă!

Intră toți după Xavier. O fată se strecoară în poala Băiatului-Minune. Taxiurile o iau la sănătoasa, până când mai rămânem doar Sophie și cu mine. Li-Han și paznicii se apropie rapid. Văd dungile albastre ale pijamalei lui când o împing pe Sophie pe bancheta ultimului taxi.

— *Wong Ai-Mei, lái la!* bubuie o voce.

Numele meu chinezesc mă face să încremenesc pe trotuar.

Cea care aleargă spre noi e chiar Dragonul. În spatele ei li cărește o luminiță dinăuntru unei mașini negre. Cămașa de noapte de culoarea limetei îi flutură în jurul corpului ca niște aripi solzoase.

— Ai-Mei, nǐ yào qù nǎlǐ?

— Ever, *intră!* strigă Sophie deschide larg portiera.

Sar înăuntru, însă mâna Dragonului mă prinde de braț. Mă strânge ca într-o menghină de oțel.

Din umbra banchetei, ochii lui Sophie îi întâlnesc pe ai mei. Nu știm ce să facem. Nu are sens să fim prinși cu toții.

— Du-te! strig, dar taxiul nu se mișcă.

Strânsoarea Drăgonului se întetește.

— Ai-Mei...

Dintr-odată, lângă mașina ei izbucnește o explozie ca de artificii, aruncând scântei albe în toate direcțiile.

Profit de diversiune ca să mă smulg din strânsoarea ei și să plonjez după Sophie. Un miros de parfum îmi umple nările, iar ușa mi se trăneste în picior. Cineva icnește.

— Hai! strig.

— *Kuài diǎn!* strigă și Sophie. Grăbește-te!

Taxiul nostru se smulge în față, iar eu mă dau într-o parte, izbindu-mă de un zid de piepturi. Încerc să mă ridic, însă genunchii mi se încurcă în pantalonii unui băiat. Îmi dau părul la o parte, dar Xavier mă prinde de talie și mă așază în poala lui.

— Ce s-a întâmplat? icnesc, prefăcând că nu îi remarc căldura mâinilor.

— *Rick* s-a întâmplat, râde *Sophie*.

În față, Băiatul-Minune ține un disc mititel între degetul mare și arătător.

— Pocnitori.

O mișcare pe care ar fi făcut-o *Pearl*.

— I-ai distrus mașina?

— Mașina e OK. Nu pot spune la fel despre *tine*.

Îmi șterg sudoarea de pe frunte.

— Sunt terminată, mă plâng.

Mă pregătesc pentru un Ți-am spus eu superior.

Dinții Băiatului-Minune sclipesc într-un rânjel. Spune, în schimb:

— Atunci, hai să facem seara asta memorabilă.

Clubul KISS e la fel de oribil ca numele lui. Prima sală geme de bărbați între două vârste, care privesc fetele de pe ringul de dans prin fumul dens. Un glob stroboscopic aruncă raze de lumină în fiecare direcție, iar un spot luminează o scenă improvizată din cutii negre, plină de microfoane și de fire ca un arici de țepi. Fete în topuri minuscule se înghesuie în jurul ei, ținând și fluturând din mâini la o trupă de mâna a treia, care-i de fapt din *Minnesota*, nu din Manhattan. Basul face să-mi vibreze tot corpul.

— Sunt groaznici! strig eu.

Dar nu sunt o snoabă. Dacă are ritm, dansez, așa că Sophie și cu mine dăm din cap la unison cu Laura, Debra și niște fete care stau pe același coridor. Șosetele mele, donate de Spencer, care poartă un număr mic, alunecă pe podea.

Când dansez, se întâmplă ceva. Dacă m-ar întâlni cineva pe străzile din Chagrin Falls, ar bănuia că sunt genul tăcut, studios și muncitor. Este latura pe care o afișez pentru majoritate.

Dar când dansez devin muzică în mișcare. O zeiță. Eu însămi.

Sophie își aruncă și ea pantofii. Mă apucă de mână, mă învârt pe sub braț, iar eu îmi unduiesc șoldurile și chiui. Îmi imaginez cum îi pică fața mamei, cum își scoate tata ochelarii, de parcă ar ști totul despre *cultura* pe care o adopt deja. Am ucis Prima Regulă a Familiei Wong – ora de culcare – și m-am dat și cu gloss.

Trag de cămașă, strângând-o pe lângă corsetul al cărui spate îl ascunde. Aerul condiționat e pornit la maximum, dar voi îndrăzni să o scot mai târziu? La un moment dat, în noaptea asta, voi călca în picioare o altă Regulă a Familiei Wong. Cu stil.

Debra își ridică telefonul să facă un selfie. Laura se înghesuie în poză, însă eu mă dau la o parte. Mama și tata nu trebuie să dea peste vreo dovadă în social media. Vizavi, Sophie dansează în cerc, scanând, scanând, scanând mulțimea. Globul stroboscopic aruncă stele pe buza ei bosumflată și pe genele false enorme, pe care doar ea le poate purta cu grație.

— Pe cine cauți? strig eu.

— Mă uit doar!

Apoi Băiatul-Minune își croiește drum printre dansatori și o prinde de umăr. Partea de sus a tricoului său galben-canar e leoarcă. Părul lui umed sclipește ca onixul.

— Au adus un tip de pe Aleea Șerpilor. Trebuie să încerci, e cel mai bun din Taipei.

Sophie se smulge, iar părul i se desface ca o parașută mă-tăsoasă.

— Aleea Șerpilor! În niciun caz!

— Ce e Aleea Șerpilor? întreb.

— O capcană dezgustătoare pentru turiști, spune Sophie. Una dintre piețele de noapte din sud.

Urmăresc privirea Băiatului-Minune până la o masă din spate, unde un tip în șorț de piele scoate un șarpe verde-dragon dintr-o cușcă de lemn.

E un șarpe lucios. Adevărat.

Ia te uită! Băiatul-Minune are hobby-uri exotice.

— Ce-i aia? întreb, când un val de dansatori ne dă la o parte.

— Hai să vezi, rânjește Băiatul-Minune și mă apucă de mână, trăgându-mă în mulțime.

Are mâna aspră, bătătorită. Mână de băiat. Dar nu înseamnă nimic; dacă nu am rămâne împreună, mulțimea ne-ar des-

părți. Când ajungem la un tocător gros de pe o masă, îmi dă drumul.

Îmi doresc să nu o fi făcut.

La câțiva centimetri distanță, trei șerpi se zbat într-o masă solzoasă: roșii cu negru, cu un model diamant, verde-dragon. Sânge stacojiu pătează tocătorul, acoperit pe alocuri de pete proaspete, umede. În spatele șerpilor, îmblânzitorul își șterge mâinile cu unghii boante de șorț.

— Ca însoțitor neoficial, trebuie să te descurajez.

Băiatul-Minune îmi servește un rânjet superior.

— Cum zici tu.

Dar mi se strânge stomacul. Deci vom mânca șarpe. Am mâncat țipar la grătar, dar nu mi-am mai privit mâncarea în ochi până acum. Nici n-am văzut-o șerpuind prin balta formată de sângele tovarășilor săi. Mirosul metalic mă amețește, ca de obicei – aproape am leșinat când am fost la clinica din Cleveland și a trebuit să asist când un doctor aplica niște copci pe o tăietură la genunchi.

— Să ghicesc. Ne punem pe grătar propriile kebaburi de șarpe.

— Măcar de-ar fi așa.

Băiatul-Minune îi face semn îmblânzitorului.

— Ce vrei să spui? Întreb, dar el se îndreaptă deja spre barman.

— Cumpăr bilete.

— Pot să plătesc și eu..., protestez, dar a plecat deja.

Bine.

Orice provocare o fi plănuit, pot să-i fac față.

Un șarpe maroniu se dă înapoi, sâsâind. Mă forțez să îl privesc, încercând să îmi înfrunt soarta fără să vomit. Sau să leșin.

— Vrei să ții unul?

Tresar când Xavier apare lângă mine. Nu l-am mai văzut

din taxi, când i-am sărit din poală și am ieșit. Firele argintii îi sclipesc pe cămașă. Când își întinde antebratul gol spre șerp, mirosul lui mă copleșește – un parfum de mosc și încă ceva neidentificat. Parcă e o pisică la vânătoare. Nu mi se pare un lucru rău.

Apoi șarpele-dragon i se răsucește ca o frânghie în jurul brațului.

Inima mi se oprește.

Colțul buzei lui Xavier se ridică într-un zâmbet care tachinează. Își răsucește brațul și lasă pielea șarpelui să reflecte lumina, ca niște bijuterii. Limba sa bifurcată îi atinge interiorul palid al antebratului.

Șarpele îi alunecă în sus pe braț și i se cuibărește în guler. Xavier mă ia de mână. A lui este caldă ca o cană de ceai. Un fior de teamă mi se îngroapă în stomac, când șarpele îi alunecă spre încheietură. Solzii grei de pe burtă îi sclipesc peste mâinile noastre unite, iar mie mi se face pielea de găină și îmi imaginez înțepătura colțișorilor lui.

— E clar că te place.

Xavier își schimbă poziția mâinii și îmi îndoaie degetele peste arătătorul lui.

— De unde știi?

— De unde?

Zâmbetul i se adâncește. Înainte să pot reacționa, îmi ridică mâna cu un gest pe care-l recunosc din romanele mele victoriene.

Și își apasă buzele pe degetele mele.

Mi se taie respirația.

Vocea lui Sophie răsună din spatele meu:

— Eu nu mănânc *nimic* provenit de la ăia!

Mă desprind. Băiatul-Minune și Sophie navighează prin mulțime spre noi, urmați de Marc și de Spencer. Din mâna lui Rick atârnă un șir de bilete albastre, ca pentru bălci.

— Ever, te-a mușcat?

— Evident că nu, mă bâlbâi, apoi îmi dau seama că Sophie se referă la șarpe, nu la Xavier.

Ochii Băiatului-Minune se lipesc de mâna mea, ca și cum acolo ar arde încă forma unor buze.

Xavier se întoarce spre tocător, lăsând șarpele să alunece de pe brațul lui, de parcă nu s-ar fi întrerupt nimic important. Sophie își lipește bărbia de umărul lui, iar Xavier o strânge în trecere de talie – *chiar* e un player.

— Ești gata? întreabă Băiatul-Minune și îi întinde biletele îmblânzitorului.

— Nu poate fi atât de rău, spun și întorc capul în stil Sophie. Șarpele are gust de pui, nu?

Băiatul-Minune rânjește când omul lasă să cadă un satâr pe tocătorul pătat de sânge, cu un bufnet rău-prevestitor.

— Stai așa! zic. Doar nu... *chiar* acum...?

Cu degete abile, bărbatul aranjează șase sticlute pe o tavă. Dintr-o sticlă fără etichetă, toarnă un shot de lichid alcoolic, limpede, în fiecare. E șansa mea să încalc Regula Familiei Wong #4. Dar de ce apucă șarpele maro?

Îl apucă la câțiva centimetri sub capul triunghiular, apoi își trânteste pumnul în care are șarpele în tocător.

Bang! face satârul.

Capul cu colți al șarpelui zboară spre Spencer, care strigă și îl lovește în stil kung fu. Prea uimită ca să țip, mă clatin pe picioare, acompaniată de un „SCÂRBOS!” al lui Sophie.

— O să fac ulcer, zice Spencer și își șterge sângele de pe braț. Scuze, Rick, dar eu nu beau chestia aia!

— S-o bem?

Alarmată, mă uit la șarpele fără viață. Capătul tăiat încă stropește cu sânge stacojiu. Crezusem că se îndreaptă spre ti-gaie.

— Adică nu-l gătește...?

Pe rând, în fiecare sticlură, bărbatul strânge capătul tăiat al șarpelui. Sângele stacojiu pulsează afară, colorând băutura în rozaliu.

Băiatul-Minune rânjește

— Sake cu sânge de șarpe.

— Stai așa!

Muchia mesei îmi mușcă din palme. Se pare că domnul Perfecțiune are un simț al aventurii întunecat și e la fel de hotărât ca mine să își facă de cap. Dar eu mă simt ca atunci, în clinica din Cleveland, cu genunchiul acela tăiat care înflorește ca un boboc stacojiu.

— Stai..., croncăn.

Mirosul rugini de sânge îmi ajunge în orbite. Șuvoiul stacojiu devine lent, iar bărbatul scutură șarpele peste a șasea sticlură. Sunt ultimele picături. Apoi vără șarpele în buzunarul șorțului și împinge tocătorul sub nasul nostru.

Băiatul-Minune, Marc și Xavier iau fiecare câte una.

Spencer refuză și rămân trei.

— Sophie? Ever?

Privirea Băiatului-Minune este o provocare.

Sânge.

Șarpe.

Sake.

— În niciun caz, spune Sophie care a comandat un pahar cu vin. Fetele nu beau sânge de șarpe.

— Vrea cineva un al doilea shot?

— Îmi ajunge unul, zice Marc și rotește sticlura însângărată între degete, privindu-l. Doamne! E *cald*.

Sub bretonul ciocolatiu, cu cărare la mijloc, e alb ca varul. Deasupra buzei superioare i s-au format broboane de sudoare.

Doar fața lui Xavier e fără expresie.

Mi se formează un scenariu în minte: eu, leșinată pe podea. Sânge revărsându-se dintr-un pahar care nici nu mi-a atins

buzele. Trebuie să existe și căi mai puțin exotice de a încălca regula *Fără alcool*. De exemplu, un cocktail drăguț pe bază de mango.

Întind mâna după o sticlută. Într-adevăr, e caldă. Încălzită de lampa care lumina sărmanul șarpe, în timp ce se zvârcolea.

Îmi tremură mâna când arunc o privire lichidului rozaliu.

Sprâncenele Băiatului-Minune se ridică.

Cei trei băieți mă privesc cu toții.

Luptându-mă cu greața, iau o sticlută.

— Mă bag.

— Pentru cea mai mișto vară din viața noastră, zice Sophie ciocnind în jur paharul de vin. *Ganbei!* Până la fund!

Dau capul pe spate. Amestecul cald de sânge sărat și sake îmi încinge gâtul. Are gust amarui. De metal. De medicament. Căldura îmi arde pieptul, croindu-și drum spre locuri pe care nu știam că le am. Strâng din ochi și mă lupt să înghit.

Nu vomita. Nu vomita. Nu vomita.

Simt că am capul umplut cu orez, care explodează într-un milion de direcții. Întepături caleidoscopice îmi dansează prin corp – și nu doar de la sake. Mi-am înfruntat teama de sânge. Încă sunt în picioare. Am mai încălcat una dintre Regulile Familiei Wong – dacă o țin tot așa, lista se termină înainte să apună soarele în Ohio.

Sophie își ține paharul cu grijă, clătinând din cap, scandalizată.

Însă zâmbeste. Marc vomită într-o scui pătoare. Xavier închide ochii.

Dar Băiatul-Minune mă privește, cu sticluta goală în mână. Când ni se întâlnesc privirile, își apleacă urechea spre braț. Acolo se află mâna mea, care îl strânge cu toată puterea.

— Scuze!

I-am lăsat patru urme de unghii în carnea bronzată. Dar în ochii lui strălucește un respect nou, care mă încălzește la fel de mult ca sake-ul.

— Ești mai curajoasă decât Marc.

Marc se încruntă. Nasul acvilin i se încrețește și se șterge la gură cu dosul palmei.

— Ți-a plăcut? întreabă Băiatul-Minune.

— A fost oribil.

Zâmbesc. Căldura sake-ului pulsează prin mine ca un fluviu, încălzindu-mi degetele de la mâini și de la picioare.

Deci l-am impresionat pe Băiatul-Minune.

Plină de încredere, îl apuc de mâna liberă, cu cealaltă îl iau pe Xavier și îi târăsc pe amândoi în ceața stroboscopică.

— Hai să dansăm!

*

Câteva ore mai târziu, încă dansez.

Sunt alături de Debra și de Laura, care dansează ca apucate. O apuc pe Debra de braț și mă sprijin de ea.

— Cum faci? strig eu, să acopăr muzica. Cunoști președinți! Dansezi!

Debra îmi aruncă un zâmbet.

— Ce? strigă ea.

— Voi două sunteți super.

În mână am al treilea sau al patrulea cocktail cu mango. Nu înțeleg ideea obtuză de a interzice un lucru atât de delicios. Nici măcar nu simt gustul de alcool. Fie binecuvântat barmanul, căruia îi place Sophie și ne servește cu băutură din partea casei toată noaptea.

Apropo, unde s-o fi dus fata asta?

— Ați văzut-o pe Sophie? urlu eu.

Debra dă din capul ei cu păr albastru, zâmbind de parcă aș fi vorbit în limbi străine. Repet propoziția, în timp ce de noi se izbesc dansatori. Mi se lipesc șosetele de podea.

De nicăieri, Xavier mă apucă de cot. Părul lui negru, ondu-

lat, este ud de sudoare, dat pe spate. Nu l-am mai văzut de când l-a târât Sophie de la bar, cu ore în urmă.

— Dansează cu mine.

Mă apucă de talie. Luminile stroboscopice îi scot în evidență pomeții ascuțiți. Ochii îi sclipesc, privindu-mă, provocându-mă să refuz.

Dansez cu el. Ni se varsă un cocktail pe brațe, dar nu îmi pasă. Mă trage mai aproape, iar ritmul mișcărilor lui îl găsește pe al meu. Strălucesc și zâmbesc – îi zâmbesc lui, le zâmbesc dansatorilor din spatele lui, le zâmbesc chelnerilor de pretutindeni.

Dansez cu un băiat. Praful s-a ales de încă o Regulă a Familiei Wong.

Degetele lui calde îmi alunecă sub cămașă, peste talia expusă. Timp de o secundă, o parte din mine încremenește, de parcă aș fi fost stropită cu azot lichid.

Dar în jurul nostru cuplurile sunt parcă topite în forme comune, iar trupurile li se freacă unele de altele în ritm.

Nu o să fug să mă ascund doar pentru că un băiat m-a invitat să fac mai mult decât să flirtez.

Ritmul muzicii devine tot mai intens, iar eu mă arunc în bătaia lui. Dau din șolduri, îmi cobor capul peste umăr, îmi duc o mână la ceafă și țin încă paharul în cealaltă. Ochii lui îmi mângâie trupul. Gâtul îi sclipește, transpirat. Am părul ud. Mă unduiesc odată cu el. Șoldul lui se lipește de al meu și mă trage tot mai aproape...

Și apoi îl *simt*.

Doamne Dumnezeule! Oare e ce cred eu că e?

Dintr-odată, Sophie e lângă mine, în rochia ei aurie. Colierul ei reflectă luminile. Mă prinde cu brațul de după umeri și mă trage departe de Xavier.

— Poate ar trebui să o lași mai moale cu băutura, fetițo! îmi strigă ea.

— Iată-te! râd eu în hohote, totul mi se pare amuzant. A trecut de ora unu! Poți să crezi că încă suntem în oraș?

Îmi ia paharul și îl pune pe o boxă. Îi zâmbeste lui Xavier.

— Revin, spune. Trebuie să o ajut pe Ever.

— Nu am nevoie de ajutor, protestez, dar brațul lui Sophie se strânge în jurul meu.

Spatele ei e ud de transpirație. Dansatorii se lovesc de noi în timp ce ne îndreptăm spre margine, iar eu rânjesc și mă izbesc și eu de ei. Mi se pare că alerg printr-un labirint populat de elemente gonflabile, ca în locurile de joacă din Cleveland. Mi se învâрте capul.

— Rick, ajutor!

Sophie vorbește cu el. El pune în buzunar telefonul mobil, cu degetul mare mișcându-se în interiorul celorlalte, în gestul lui tipic. Părul negru-cărbune e ridicat, de parcă s-ar fi prins de el mai devreme. Ochii lui nu zâmbesc în razele de lumină.

— Pe cine ai putea să suni de *aici*? întreb.

Sau cred că întreb. E greu să mă aud. De ce e încruntat, dacă acum scurtă vreme râdea la decapitarea șarpelui?

Brațul lui mi se încolăcește în jurul taliei. Mă simt pitică pe lângă el, când mă conduce spre ușă. Rafale de vânt aduc miroso de țigară și de bețișoare parfumate. Mi se dă stomacul de-a dura, de parcă tocmai am coborât din *montagne russe*.

Mă desprind de Băiatul-Minune și îi vărs conținutul pe asfalt.

Capul mi se lovește de un piept musculos.

Deschid ochii și e întuneric. Merg pe un coridor, trecând pe lângă uși cu mânere de alamă. Nu, nu merg. Îmi atârnă picioarele. Sunt în brațele cuiva. Cineva care miroase delicios: a iarbă, transpirație și lemn proaspăt tăiat.

Cineva cu un mers ferm și apăsător.

— Unde e Sophie? întreb, cuprinsă de panică.

Am o amintire vagă cu lumini pulsânde, cu mine și Xavier...

— Sunt eu. Ușurel.

Rick.

Mormăi. Capul îmi zvâcnește ca niște tobe-dragon. Devin conștientă de bătăile regulate ale inimii lui în obrazul meu.

— Pot să merg singură.

Mă zbat, mă împing. Dar când picioarele îmi ating pământul, se învâрте lumea cu mine. Brațul lui Rick mă prinde iar de sub genunchi și mă ridică de parcă aș fi o pernă cu puf. Căldura pielii lui goale îmi încălzește fața. De ce nu poartă tricou?

Chicotește, cu vocea moale în mijlocul beznei.

— Dacă bei, trebuie să-ți impui niște limite. Nu ți-a zis nimeni?

— Nu mi-a zis nimeni nimic, niciodată, spun eu, rebelă, înainte să închid iar ochii.

*

Mă trezesc în patul meu. Pe fereastră se strecoară lumina lunii.

Lângă mine apare fața lui Rick. Stă pe un scaun. Nu am remarcat până acum ce buze pline are.

— Ți-am găsit cheia în buzunar.

O bănuială bruscă mă cuprinde și mă uit în jos. Port tricoul lui galben-canar peste fusta mea de șifon negru. Materialul aspru îmi alunecă pe stomac, când Rick îmi trage plapuma până sub bărbie.

— Stai liniștită. S-a ocupat Sophie de tine la club.

Roșesc, îngrozită că m-a citit atât de ușor. Îmi vâă un pahar de carton cu apă în mână.

— Bea asta.

— M-ai dus în brațe până aici?

Nu avea cum să mă poarte peste pasarelă. Cred că a intrat pe poartă.

— Aveam de ales între asta și să ne plimbăm cu un taxi până te trezeai.

Ca o parteneră beată. Doar că nici măcar n-am fost partenera lui. Gem. Mă apucă de umăr.

— Ai pățit ceva?

— Mi-am luxat demnitatea.

Se desprinde și râde îndelung, încât aproape că suspectez că e mai beat decât mine. E atât de ciudat, cu stările lui de spirit yo-yo. S-a întâmpat ceva?

— Unde naiba ai învățat să dansezi așa?

— Așa cum?

— De parcă te-ai născut pe scenă.

— Deci te-ai uitat cum mă mișc?

Îmi imaginez privirea lui Rick urmărindu-mi trupul în luminile pulsânde. Simt un fior de plăcere.

— Și eu care credeam că e doar creierul de tine, mă tachinează el.

— Cine vorbește!

Creierul meu e în ceață. Mă doare scalpul.

Îmi ia paharul.

— Ai părul răsucit sub tine.

Degetele lui îmi ating obrazul. Mi se strecoară în păr, eliberând o șuviță și odată cu ea și tensiunea. Ar trebui să mă retrag, dar nu-mi amintesc de ce, așa că îmi permit să mă bucur de intimitatea străină a degetelor lui în părul meu, când eliberează a doua șuviță.

— Nu e obositor să fii perfect?

Râde, dar de data asta fără urmă de voioșie.

— Sunt departe de perfecțiune.

Serios? Oare a luat vreodată un 9? Sau, Doamne ferește, un 8?!

— Zi-le asta părinților mei, mormăi, dar m-a auzit.

— *World Journal*?

— Ți-am scris când aveam 11 ani. M-au obligat părinții, ca să îți cer sfatul pentru teme.

— Am răspuns?

— Nu, ticălosule!

— De aia mă detești? Să văd. Te-ai prins singură care era rezolvarea.

— Voiau sfaturi *generale*. Să fim prieteni prin corespondență.

— Ce-i drept, sunt tipul perfect în viziunea oricărui părinte imigrant chinez.

— Ți-am ars fotografia, mai târziu.

Abia dacă-mi mai țin pleoapele deschise.

— Ce bine că am deja o iubită.

— Da, *săraca*. Probabil ești copacul care sugă toate substanțele nutritive din sol. Nu crește altceva în preajma ta.

Ultimele cuvinte mi se pierd într-un căscat.

Dar, în beznă, îl simt cum dă înapoi. Am atins o coardă sensibilă.

*N-am vrut, vreau să zic. Dar efortul mi se pare titanic.
Și apoi mă cuprinde întunericul.*

*

— Trezirea, Ever! Trezirea! Am dormit prea mult!

Perdelele scârțâie pe galerii. Vocea lui Sophie și razele orbitoare ale soarelui îmi străpung visele fragmentate. Zac pe burtă, în pat, cu cearșafurile încurcate între picioare, cu brațul amortit atârănând peste margine. Îmi pulsează capul, de parcă toate arterele mi-ar fi migrat în craniu.

— Cum am ajuns aici? mormăi.

— Te-a adus Rick.

Sophie zboară prin cameră, în diverse stadii de goliciune.

— Ce bine! Grace Pu se rostogolea ca o morsa beată prin parcare. Așa-zișii ei prieteni au lăsat-o acolo. Doamne, Ever, am atât de multe să-ți spun, dar am întârziat!

Mă ridic în capul oaselor și mă frec la ochi, somnoroasă. Lumina soarelui lucește pe abdomenul gol al lui Sophie, când își prinde la spate sutienul de dantelă neagră. Cămașa mea neagră și corsetul care nici n-a văzut luminile clubului atârnă pe scaun, boțite după ce au fost spălate și stoarse.

O ușoară groază îmi sigilează gâtul, pe măsură ce-mi amintesc de noaptea trecută. Rick a fost martorul unor mizerii care n-ar trebui văzute de nicio creatură vie, nemaivorbind de el. Tricoul i-l spăl, și încă de două ori, înainte să i-l înapoiez, dacă l-o mai vrea. Și... chiar aici, oare am spus lucruri nepotrivite? *Deci m-ai urmărit...* Ești copacul care... Trebuie să-l găsesc și să mă explic. Să îmi cer scuze. Doar că nu pot să mai dau ochii cu el în veci.

— A spus cumva Rick...

— Mișcă-te! Îmi azvârle Sophie rochia verde pe burtă și se strecoară într-un top în dungi. Dragonul patrulează. Dacă ne

găsește aici, nu putem ieși, iar Yannie e rezervată pentru restul verii și nu vom căpăta a doua șansă.

— Yannie? Cine e Yannie?

Graba lui Sophie mi se pare iar contagioasă. Îmi dau jos tricoul lui Rick.

— E fotografia noastră! Pentru shooting! Nu ți-am spus aseară? Yannie e cea mai bună. Toate locurile sunt luate, însă ne-am strecurat în program datorită unei anulări. Dar trebuie să chiulim de la ora de mandarină.

— Dacă mi-ai zis, nu îmi amintesc, gem eu.

Simt că-mi crapă capul în patru – dimineața primei mele mahmureli *nu este* ziua pe care aș fi ales-o pentru un shooting. Cum de reușește Sophie să zburde de colo colo ca un fluturaș drogat?

— E ziua ta norocoasă! Când băieții or să-ți răsfoiască albumul, *niciun tip* de aici nu îți va putea rezista!

Vreau să râd, dar îmi pocnește capul.

— Nu se va uita nimeni la pozele mele, și cu atât mai puțin *tipi care nu-mi vor putea rezistaaa*.

Deși să pozez pentru o ședință sexy ar putea fi ocazia perfectă să nu mă mai îmbrac ca o călugăriță – de atât par capabilă. Trag de fusta mea boțită de șifon. Parcă în semn de protest, un șervețel plutește spre podea, ca un fluture crem cu albastru. Pe o parte are un desen.

— Ce-i asta?

Uimită, mă aplec să-l recuperez.

Este o schiță în creioane pastel.

Cu mine. Dansând.

E o imagine laterală, cu capul dat pe spate, cu părul de culoarea cernelii curgând, cu nasul ridicat spre tavan. Am un braț sus. Îmi amintesc melodia și mișcarea. Din câteva tușe, artistul misterios a capturat tensiunea și energia din liniile corpului meu. Și mi-a vârât schița în buzunar.

— Ce-i aia? Întreabă Sophie în timp ce își trece peria prin şuvițele umede de păr și vine lângă mine. E superbă! icnește.

— N-am idee cine a desenat-o.

— Ai un admirator secret!

— Poate.

Roșesc. Ar fi o premieră. O fi Băiatul-Minune vreun Michelangelo? Gândul mă surprinde. Doar pentru că m-a adus în cameră nu înseamnă că mă admiră; dimpotrivă.

— E *mai mult* decât un admirator.

Sophie arată spre buze, buzele *mele*, delicate și senzuale. Artistul a capturat și conturul precis al pieptului meu și a hașurat spațiile din jurul picioarelor mele, iar trapezul dintre ele este roșu-satin.

— Tipul ăsta *te dorește*, Ever.

Cine? Nu pot să neg că desenul mă face să mă simt goală.

Se aude o bătaie în ușă de pe hol. Tresar. Sophie își lipește urechea de a noastră, iar eu îmi ascund schița în geantă.

— Dragonul, șoptește ea. E alături. Repede! Să plecăm de aici!

*

Când dragonul pășește în camera vecină, Sophie și cu mine deschidem împreună ușa noastră, țâșnim pe hol și coborâm scările câte două o dată. Trecem pe lângă un afiș albastru care prezintă spectacolul de talente, apoi pe sub panoul cu muștrări, acoperit de bife noi. După numele meu sunt trei semne roșii. Mi se strânge stomacul.

O urmez pe Sophie, pe vârfuri, dincolo de ușile înguste cu geamuri care dau spre clasele deja pline de elevi, de clubberi acum gata să studieze, pentru a evita muștrările.

— Dacă Dragonul e pe cale să-mi sune părinții, chiulul ăsta îmi va pecetlui soarta, șoptesc.

— Dacă nu facem shootingul acum, n-o să reușim.

Inspir. M-am băgat deja adânc în treaba asta.

— Bine.

Dar arunc o privire prin geamul sălii de clasă 103. Mai e cineva care lipsește, sfidând furia Dragonului?

Pe lângă ale noastre, mai e un singur loc neocupat. Al lui Xavier Yeh.

Fața îmi arde și mă grăbesc pe hol, după Sophie. Noaptea trecută mi s-a părut genial să dansez cu Xavier, dar acum tot ce vreau este să mă târăsc sub plapumă și să mă ascund. Va trebui să-l văd la ore, zi de zi, știind că i-am provocat o erecție și că el știe că eu știu.

Sophie înjură încet. Am ajuns în lobby. La masă cu Li-Han și alți doi consilieri, Mei-Hwa trânteste trei piese de fildeș.

— Pong!

Joacă mah-jong. Accentul lor de Hokkien îmi amintește iar de ai mei, doar că ai mei nu joacă jocuri, ci se duc la muncă, apoi vin acasă extenuați și stresați. Mei-Hwa își încordează brațele musculoase și execută un dans pe scaun. Li-Han soarbe din cafeaua lui Mr Brown și spune ceva care o face pe Mei-Hwa să îl lovească în umăr. Este aborigenă din Taiwan, se pare. Părinții ei sunt din triburile Plains și Puyama și fac parte dintre popoarele indigene care locuiesc pe insulă dintotdeauna. Ce mi se pare ciudat e că nu-i cu mult mai în vârstă decât noi și totuși este consilieră.

— Va trebui să îi ocolim, spune Sophie.

Chiar atunci iese Mindy dintr-o cabină telefonică, purtând încă pijamale roz, mototolite. De când am prins-o cu Xavier în prima zi și m-a gonit de la computer a doua zi, n-am prea văzut-o. Își prinde părul gras într-o coadă și își freacă ochii înroșiți de plâns. Fața ei pătată pare frecată zdravăn.

Privirea i se oprește la noi și din ochi îi țâșnesc lacrimi.

— Cățea! strigă și fuge pe scări.

Cuprinsă de remuşcări, rămân pe loc. Am fost mereu de în postura tipei care tânjeşte după un băiat şi niciodată în situaţia asta.

Dar eu nu-l vreau pe Xavier. Doar... am dansat cu el.

Consilierii ridică privirile de la joc. Sophie mă trage după ea pe o uşă laterală, în curtea, încă udă după o furtună matinală.

— Sophie, poate că ar trebui să discut cu ea.

— Nu e vorba de tine, ci de mine, şopteşte ea. Tu eşti vinovată doar prin asociere. Haide, grăbeşte-te!

Doar când terminăm de alergat pe lângă lacul cu nuferi se sprijină Sophie de mine şi şopteşte:

— Xavier şi cu mine ne-am cuplat. Azi-noapte.

Mă opresc brusc.

— V-aţi cuplat? Gen...

— Am făcut-o.

— Azi-noapte?

— Şi de dimineaţă!

Mă ia de braţ şi sporovăieşte fără încetare, oferindu-mi mai multe detalii decât mi-aş dori să ştiu: cum s-au giugiulit pe toată durata cursei de taxi, cum s-au împleticit pe holul întunecos, cum s-au rostogolit într-un dormitor liber de la primul etaj.

— *Dumnezeule*, Ever! Acum ştiu de ce îl vânează fetele.

N-am remarcat înainte, dar buzele lui Sophie sunt într-adevăr mai pline, au o nuanţă mai închisă chiar şi fără ruj. Pe gât are un semn rozaliu, în formă de semilună. Nu-mi pot imagina cum e să te culci cu un tip după doar o săptămână. Îmi răsună în minte judecata mamei despre fetele care-şi desfac picioarele pentru băieţi. Dar nu i se aplică lui Sophie, care străluceşte de parcă ar fi înghiţit soarele.

— Nu eşti supărată, nu? întreabă ea. Ştiu că ai dansat cu el...

— Nu. Bineînţeles că nu.

Chiar dacă o parte rebelă din mine își dorește ca glonțul să mă fi atins, l-am evitat. Să dansez cu Xavier a fost una, să mă combin cu el ar fi cu totul diferit.

— Dar abia l-ai cunoscut! îi spun.

— Glumești? Fiecare zi petrecută aici e ca o săptămână. Este *Loveboat*, iar Xavier merită - cel puțin din punctul meu de vedere, adaugă ea, de parcă n-ar saliva jumătate din fetele de la Chien Tan după el. N-o să-ți vină să crezi ce povești mi-a zis mătușa mea despre familia lui! Familia Yeh deține jumătate de insulă! A construit un imperiu al electronicelor și dețin Longzhou!

— Longzhou? Wow!

Am trecut pe la mallul cu 12 etaje când vânăm haine, însă era la ani-lumină distanță de bugetul meu. Candelabre de cristal, scări interminabile, Hermes, Chanel. Privește. Nu atinge.

Deci Xavier moștenește un imperiu.

Firește că Sophie știa asta înainte să vină. Dar a ținut informațiile pentru sine, după ce a împărtășit câteva demne de dosare clasificate: *Tatăl lui Marc deține o spălătorie în Los Angeles și el vrea să fie jurnalist și să moară de foame. Păcat, pentru că e adorabil. Chris Chen vrea să meargă la Berkeley și familia lui are bani suficienți.*

Sunt foarte surprinsă de latura competitivă pe care mi-o dezvăluie. Xavier înseamnă pentru ea mai mult decât lasă să se vadă.

— Dar Mindy? Nu te deranjează că...?

Sophie își rotește capul odată cu ochii.

— Uite ce, toți tipii sunt așa. Cel puțin cei care nu-s tocilari. Ea e fata care s-a culcat o dată cu el. Eu sunt fata pe care a găsit-o după aceea. Iar din etica întâlnirilor, sincer, are sens doar în dragoste și în război, totul e permis. Chiar dacă ar fi fost logodiți din leagăn, nu contează până nu se căsătoresc.

Mă încrunt. Nu știu nimic despre etică, dar am presupus mereu că un tip care are iubită este de neatins. Ca în cazul Dan și Megan. Rick și Jenna.

— Ai încredere în el?

— De ce-ar trebui? zâmbește Sophie. Aruncă-te cu ochii larg deschiși, îmi spunea mereu mătușica Claire. În plus, cunosc genul. Are nevoie de o tipă suficient de tare să-i facă față. Uite!

Își dă părul la o parte și-mi arată cerceul cu opal al lui Xavier, care îi scânteiază din lob. Până la urmă, cine sunt eu să judec, când am experiența unei novice de la mănăstire?

— Doar să ai grijă, te rog, spun eu, apoi încep să merg fără să știu încotro.

Mergem cu metroul pe linia roșie, spre sud, până la o stație al cărei nume nu îl pot citi, apoi facem o călătorie lungă cu liftul și ieșim pe o stradă cu un amestec ciudat de zgârie-nori, șiruri de clădiri cu trei etaje și acoperișuri taiwaneze colorate tradițional, puse toate la un loc parcă ar fi trei seturi de construcție pentru copii diferite. Studioul fotografei este la al doilea etaj al unei clădiri înguste de lângă un templu daoist, de unde se ridică fumul bețișoarelor parfumate plantate într-o arzătoare de alamă.

Sunt bucuroasă că am ajuns, pentru că așa se va opri și Sophie din pălăvrăgeala continuă pe subiectul Xavier. Se aude un clopoțel deasupra când o urmez într-o cameră parfumată, cu podele din lemn lăcuit puse în valoare de rogojini din mătase roșie și pufuri de catifea. Lumânări cu aromă de citrice ard întretăiat pe o poliță.

O femeie de vârstă mijlocie, cu o beretă ecosez, se întoarce dinspre un trepied îndreptat spre o draperie care se desfășoară într-un pătrat cât o cameră.

— *Ah, xǐào mèimei dàole!*

Cămașa ei bleumarin, încheiată până sus, flutură în aerul condiționat. Își duce aparatul la ochi. Puf! Puf! Puf!

În fața ochilor îmi joacă steluțe și clilesc să le risipesc. Mă așteptasem la un studio foto simplu, de mall, de genul celor la care ne duce mama în fiecare an, nu la un budoar elegant. Pereții

sunt acoperiți de portrete în mărime naturală: o fată care ține o pălărie cu boruri largi, un tip cu o geacă rubinie pe umăr, cupluri obraz lângă obraz.

— Mă va face să arăt... așa?

— Chiar mai bine, zice Sophie și se servește cu o bomboană dintr-un bol de cristal, de parcă ar fi la ea acasă.

Mi-e teamă și să mă așez. Dacă aș fi acasă, aș mânca chip-suri de cartofi la piscina publică, împreună cu Megan, ascunzându-mi costumul de baie dintr-o bucată sub prosopul cu dungii. Nu am ce căuta într-un studio extravagant ca acesta, stând la coadă să pozez ca o stea de cinema. Îmi pulsează inima de la mahnireală. Mă simt ca o impotoare.

Sophie sporovăiește cu Yannie, care vorbește mandarină și taiwaneză, dar nu engleză. Se apropie de o casă de marcat de pe o teighea de sticlă, iar eu îngenunchez lângă o măsuță de cafea plină cu albume foto de vinil, tradiționale, și un iPad care afișează fotografiile digitale. Răsfoiesc iPad-ul: fete în rochii cu spatele gol, întinse pe cuverturi dantelate, cu pantofii cu toc în aer, sau pe plaje aurii, la apus, în culori îndrăznețe. Trasez cu degetul trena unei rochii de șifon galben și încerc să mă imaginez îmbrăcată în ea.

Apoi parcurg albumele. Dau peste unul dedicat unei trupe de acrobați din Shanghai, îmbrăcați în costume amuzante de flori roz cu verde, cu stele sclipitoare sau cu creaturi marine cu solzi – pozând la trapez, în poziții uluitoare.

Îmi vine o idee și pun albumul jos.

— Sophie, Yannie face poze și pentru companii de teatru sau de dans?

Sophie se întrerupe și traduce pentru Yannie.

— Da, are fotografii în albumele de acolo, și arată spre un raft din colț.

Scot câteva albume legate în piele – un masterclass de kung fu, o trupă de tobe-dragon, un dans de primăvara trecută, la un

studio scump din Taipei, pe care îl știu deja din online. Dar eu caut unul peste care nu am dat încă.

În cele din urmă, ajung la un album modest, cu eticheta „Studioul de balet Szeto”. Mă aplec peste distribuțiile costumate: *Cenușăreasa*, *Spărgătorul de nuci*, *Frumoasa din pădurea adormită*, *Coppelia* (din august, anul trecut) – am dansat în toate la Zeigler. Aceleași fete, în fiecare sezon, cu un an mai în vârstă de fiecare dată. Este definiția unui studio mic. Încântată, îmi trec degetele peste adresa inscripționată pe spate. Pot să trec pe la ei după ce terminăm, dar vor avea loc?

— *Āiyā! Wǒ fēicháng xǐ huān tā, dàn wǒ fù bù qí.*

Sophie își duce mâinile la tâmpile, scuturând din cap. Ador, însă nu-mi pot permite!

Nu mă alarmez; nu după ce am fost de față la negocierile purtate de Sophie la piață. Sophie va ceda încet, încet, până când obține prețul dorit și, în mod miraculos, fotografia va fi la fel de încântată că îi prețuim munca atât de mult.

În cele din urmă, Sophie se întoarce spre mine.

— Ne oferă două la preț de una, pentru că facem asta împreună. Trei ținute de fiecare și ne oferă o reducere mai mare dacă plătim în dolari americani.

— Cât?

Când îmi spune, înghit în sec. Este mai puțin decât ar costa în State, însă îmi înghite o treime din economii.

Telefonul îmi vibrează în poșetă. Degetele mele ating schița misterioasă când îl scot.

Pearl: Mama vrea să vadă cum merge mandarina mai bine sună curând

Mi se strânge stomacul. Degetele mamei se strâng ca o gheară în jurul meu. Cât le voi mai putea evita? Răspund:

Bag telefonul în poșetă și mă alătur lui Sophie la tezghea. Îmi trec mâna peste gravura aurie care încadrează o fată superbă, din albumul deschis în fața ei.

Fotografii glamour. Nu-mi pot imagina o risipă de bani mai inutilă.

Altă Regulă a Familiei Wong încălcată.

Închid albumul.

— S-o facem și pe asta.

*

Cât pozează, Sophie vorbește fără încetare despre Xavier. Poartă o bluză petrecută, din batic galben, și tocuri de zece centimetri, pe fundal alb.

— Chiar ne-am conectat, Ever!

Și:

— Nici n-a apucat să-și scoată cămașa!

Într-un colț, înconjurată de haine pe umerase, țin o rochie de culoarea rodiei lipită de corp și mă privesc în oglindă. Nimic nu se potrivește. M-am plictisit de câte am încercat. O agăț înapoi, descurajată, și sap într-un cufăr cu accesorii: eșarfe de mătase, coliere de perle și mănuși până la cot.

Într-un final, când sesiunea lui Sophie se încheie, mă clatin în niște cizme până la genunchi și îi iau locul, împiedicându-mă de cablul care duce spre o umbrelă întoarsă, menită să reflecte lumina spre fundal. M-am decis asupra unei rochii indigo, din plasă, legată în cruciș cu panglici negre de satin, peste umeri, bust și talie. Coafeza lui Yannie mi-a împletit în părul negru o eșarfă indigo asortată, care oglindește rochia. Cizmele din piele albă creează un contrast perfect și ador efectul general.

Dar când mă confrunt cu echipamentul argintiu al lui Yannie, mă simt o impotografie, de parcă aş fi apărut la o repetiție a Corpului de Balet din Cleveland, spre confuzia celor prezenți.

Yannie îmi comunică o suită de instrucțiuni alarmante. Mă uit rugătoare spre Sophie, care se oprește din a se întreba a mia oară dacă lui Xavier i-a plăcut de ea în auriu și traduce:

— Ridică bărbia. Uită-te la cameră. Îndoaie genunchii și ține pieptul afară.

Îmi oblig degetele să dea drumul fustei. Urmând instrucțiunile lui Yannie, mă întind pe un șezlong alb, care miroase a parfum. Îndoi un picior. Catifeaua îmi alunecă pe piele, iar Yannie mă tot reazăază, făcându-mi fotografii din față, din spate, din profil. Se joacă cu luminile. Aruncă stele pe fundal. Corpul meu se afundă în perne și încep să mă relaxez.

— Frumos! spune Yannie care își scoate bereta și își scarpină părul scurt, vopsit blond.

La finalul primei sesiuni, sunt copleșită de atenție. Toate complimentele pe care le-am primit de-a lungul anilor, pentru ochii dramatici, părul negru și mătăsos, trăsăturile de păpușă de porțelan, m-au făcut să mă crispez din cauza accentului pus pe originea mea asiatică.

Dar acum tăciunele dinăuntrul meu se aprinde.

Mă schimb într-o salopetă albă, cât timp Sophie pozează în a doua ținută, o rochie neagră, acoperită de un trenchi albastru, pe care și-l dă jos de pe umerii goi, tot mai sugestiv cu fiecare poză.

— Asta e poza pe care o voi strecura sub perna lui Xavier, glumește ea, apoi zâmbetul îi pălește. Ever, am nevoie de un sfat. Prea multe fete îl vânează.

Sincer, cum poate o fată atât de isteată și de plină de resurse să fie atât de chităă pe un băiat? I-a spus lui Rick că nu îi va frânge nimeni inima și mie că intră în povestea asta cu ochii deschiși. Dar este atât de disperată, că mi se pare o reacție total nepotrivită cu încrederea ei.

Totuși ani întregi de prietenie cu Megan se traduc într-un sprijin moral excelent. Mă gândesc la opțiuni în timp ce îmi înnod o eșarfă lungă de culoarea vinului în jurul taliei și îi las capetele să atârne într-o parte. Îi zâmbesc reflexiei mele: elegantă, amintind de o maestră în arte marțiale. Îmi place.

— Ce-ai spune să-l inviți acasă la mătușa ta, la finalul lunii? Îi sugerez. Așa îl scoți din campus.

— Ce idee grozavă! O sun să întreb. Sunt sigură că va spune da. Ea este cea care mi-a povestit despre familia lui, spune, pornind spre dressing, apoi se întoarce. Ever? *Te rog* să nu mi-o iei în nume de rău, dar avem doar trei ținute, așa că poate încerci... ceva mai *sexy*? Nu ca rochia aia de fetiță de seara trecută și *cu siguranță* nu ca salopeta de grădiniță. Distrează-te!

Îmi trimite un pupic 100% sincer. Așa își iubește Sophie Ha prietenii – ca atunci când l-a sfătuit pe Rick să nu poarte haine galbene. Asta înseamnă că sunt în clubul ei și că, în ciuda încercărilor mele de a încălca Regulile Familiei Wong, pionul meu nu a avansat deloc.

Spun ceva gen *Da, sigur*.

Dar îmi vine să tropăi în drum spre umerase.

*

Înlocuiesc salopeta cu un costum de balet roz cu negru, care dezvelește pielea în petice sugestive. Mult mai îndrăzneț. Coafeza lui Yannie îmi ridică părul, dezvelindu-mi gâtul. În timp ce Yannie face poze, adopt câteva poziții de dans, demonstrându-mi flexibilitatea și prinzându-mi un picior din spate. Rânjesc, dezvelindu-mi dinții într-un chip de monstru, în oglindă.

— Așa mai merge, zice Sophie.

— Părinții mei m-ar ucide dacă ar ști că fac asta. Am încălcat cu siguranță regula „Îmbracă-te ca o călugăriță”.

Sophie, numai picioare într-un bikini alb, model italian, se

îndreaptă spre partea din spate a studioului, formând numărul mătușii ei. Scoate un sunet sceptic.

— Așteaptă doar până la următoarele mele poze – *atunci* vei vedea o adevărată rebelă, fetițo.

Cobor piciorul, luptându-mă cu iritarea. Dar *sunt* rebelă.

Sophie discută cu mătușa ei în timp ce fac a doua sesiune. Când închide, râde cu gura până la urechi.

— Gata! Trimite o mașină să ne ia vineri.

Mă îmbrățișează și chițăie, dându-mi jos pălăria cu boruri largi.

— Ever, a fost o idee *trăsnet*! Mătușa mea locuiește într-un conac grozav, chiar și Rick e de acord. Xavier va fi superimpressionat și o să-ți placă și ție.

Rick... La naiba, firește că va fi și el prezent. Îmi recuperez pălăria.

Deci îmi urmăreai mișcărilor...

De ce, Ever? De ce?

Alt mesaj îmi face telefonul să vibreze. Apoi altul. Altul și altul. Altul. Pearl – o fi ceva în neregulă? Mă arunc după poșetă și aproape o dau jos pe Sophie, care pășește în fața fundalului.

Mă aplec peste telefon, cu spatele la ea.

Sună-ne.

Mănânci bine? Studiezi din greu?

Ai găsit cartea de biologie? Am auzit că ai timp să înveți.

Sper că profiți de șansă ca să înveți mandarină!

E cald acolo, dar îmbracă-te decent!

— S-a întâmplat ceva? întreabă Sophie.

Strâng pumnul, fără să pot răspunde, la început. Îmi închid telefonul și mi-l îndes în poșetă, sub schiță.

— Nimic.

Doar că părinții mei au lovit din nou. I-au încălcat intimita-

tea lui Pearl și mi-au invadat viața. Mi se încordează stomacul și pivotez spre Sophie.

— Doar că... Doamne!

Colega mea de cameră stă desculță pe fundal, cu spatele la cameră. Bikiniul ei zace într-o grămăjoară mătăsoasă pe podea. E goală.

Pe bune. Luminile lui Yannie sclipesc pe pielea ei aurie, scoțând în evidență porțiunile mai palide, acoperite de obicei de bikini. Îi scot în evidență nuanțele rozalii. Mă uit la ea cu gura căscată, uluită de îndrăzneala ei. Își pune mâinile în șolduri.

— Ever, ești așa o mimoză! E artă, nu *pornografie*.

Dar pe buze îi joacă un zâmbet triumfător. Este sexualitatea întruchipată. Un șuvoi de gelozie îmi străbate inima, cât ia poză după poză, iar Yannie îi immortalizează spatele perfect.

Îmi amintesc de o după-amiază în parc, când aveam șase ani. Mâncam un măr verde, stând pe iarbă, când mama a sărit, panicată, sperându-mă și făcându-mă să plâng. Se pare că îmi desfăcusem picioarele prea tare. Mă expusesem tuturor persoanelor din parc, care s-ar fi putut uita sau nu.

Gheara rușinii se strânsese tot mai tare, pe măsură ce corpul meu dezvolta tot mai multe părți pe care să mă jenez să le expun.

Nu vreau ca rușinea ei să mă mai controleze.

Mă schimb a treia oară. Sophie se înfășoară într-un halat, își vâra mâna într-un bol cu caramelle și se aruncă pe o canapea să privească ultima mea sesiune.

Înghițind în sec, pășesc desculță pe fundal, dându-mi după ureche o șuviță rebelă. Am hotărât să adopt cel mai provocator outfit cu putință pentru mine. Fusta diafană se despică la jumătatea coapsei. Topul fără mâneci, deschis în față, plutește ca niște aripi de înger de ambele părți. O agrafă aurie îmi ține materialul peste piept. Este fragil ca o petală, astfel că nu pot purta nimic pe sub el.

Nici sutien.

Nici chiloți.

Cu adevărat provocatoare, în stil Sophie.

Inspir adânc.

La indicațiile lui Yannie, îmi ridic brațele într-un Y eliberator. Îmi arcuiesc spatele. Gâtul. Agrafa se întinde peste materialul abia prezent. Șlițul se ridică seducător pe piciorul meu.

Sophie își aruncă pantofii cu toc peste brațul canapelei și traduce.

— Bărbia înainte – perfect! Acum, aruncă-ți părul pe spate. Așa, ești superbă! Nu-i deloc rău pentru coleguța!

Scrâșnesc din dinți. Sophie poate fi atât de superioară. Dar timiditatea din prima sesiune s-a risipit. Nu m-am simțit niciodată mai goală. Sau mai senzuală.

Câteva zeci de poze mai târziu, Yannie îmi face un semn de OK.

Încă o poză, spun.

Dacă Sophie poate poza goală din spate, și eu pot.

Întorc spatele camerei și las ținuta să îmi alunece până la glezne. Complet dezbrăcată, pășesc afară și o împing din fundal cu degetul de la picior. Inima îmi bate nebunește și, deși numai Sophie mă vede din față, îmi trec brațul peste sâni și îmi desfac degetele celeilalte mâini ca un evantai peste zona inghinală.

Pentru prima dată, Sophie nu mai spune nimic.

Înțepenită de groază, stau la poză, în timp ce blițurile lui Yannie radiază spre fundal. Îmi desfac brațele pentru a doua poză. Îmi dau capul pe spate, lăsându-mi părul să curgă până în talie. Mă îndoi într-o parte, ca statuia de marmură a unei nimfe acvatice – *Să te îmbraci ca o călugăriță* – regula asta cu siguranță s-a dus!

În sfârșit, clicurile rapide se opresc. Yannie spune ceva în mandarină.

Sophie nu mai zâmbește.

— Am terminat.

— Deja?

— Ți-am spus. Are alt client, în câteva minute.

Nu mă mișc.

E artă, nu pornografie. Și, oricât de copilăresc ar suna, vreau să îmi văd corpul așa cum nu l-am mai văzut. Frumos, liber, îndrăzneț, ca al colegei mele de cameră – nu, și mai îndrăzneț decât Sophie, care, după ce mi-a spus „fetiță” toată dimineața, nu mai spune un cuvânt.

— Încă o poză, spun. Doar pentru ochii mei.

— Și pentru ai mei, spune Sophie și își dă ochii peste cap. Le aleg împreună cu tine, nu?

Dar traduce pentru Yannie, care-și ridică aparatul.

Mă înconjur cu brațele și mă încordez, ca în clipa de dinaintea unei deschideri uimitoare a unui număr de dans.

Afară, îmi imaginez, se aud pașii următorului client. Mi-a expirat timpul. *Acum*.

Îmi las brațele pe lângă corp, cu încheieturile ușor încordate, și mă răsucesc spre Yannie, dezgolindu-mă în fața unei furtuni de o mie de blițuri.

— Nu ar fi trebuit să o fac.

Mă rod remușcărilor în timp ce străbat trotuarele pline de motorete, spre metrou. Ea se îndreaptă spre Chien Tan, eu, spre studioul de balet Szeto.

— Ultima poză...

Mă ard obrajii când îmi amintesc. Când închid ochii, o văd pe Yannie pozând și simt încă blițurile pe pielea goală. Cel mai rău este că, dacă eram lăsată în pace, aș fi purtat salopeta în nuanța vinului și m-aș fi întors în State complet inocentă. De ce? De ce tot ce spune mama mă face să vreau să fac lucruri nebunești?

— Calmează-te!

Sophie își răsucesce părul într-un coc și îl prinde cu o agrafă. Se încruntă.

— Nu e ca și cum ți-ar vedea cineva fotografiile, doar dacă nu te gândeai să le împarți.

— Dacă află părinții mei, mă dezmoștenesc.

— Nu vor afla. Ești complet paranoică în privința lor. Serios, Ever! Toată nesiguranța asta a ta începe să mă enerveze.

Încearcă să mă liniștească, dar eu îmi imaginez cât de oripilată ar fi Megan. Sau Pearl.

Asta nu ești tu, Ever!, ar spune ele.

Și ar avea dreptate?

Faptul că nu sunt sigură mă sperie.

Sophie și cu mine ne despărțim la metrou, iar eu mai merg câteva cvartale spre linia albastră, încercând să scap de amintiri.

S-a terminat. Nu trebuie să știe nimeni.

Studioul de Balet Szeto este la 45 de minute de campus, la periferia Taipeiului. Trec câteva străduțe spre o clădire modestă, cu două etaje, deschid o ușă de sticlă...

Și pășesc în rai.

Pereți de un roz palid înconjoară o recepție mobilată cu piese de lemn chinezești demodate, însă bine întreținute. Aerul miroase a liliac. Dincolo de teighea dau peste un studio cu oglinzi, unde o duzină de fete de vârsta mea, cu cozi negre năvășe, se apleacă și se întind de-a lungul unei bare duble. Este *Valsul florilor* al lui Ceaikovski. O femeie cu părul roșu bate măsura, într-un amestec incredibil de mandarină și franceză.

— *Si ge rond de jambe, shuāng rond de jambe, arabesque – fēi-cháng hǎo, Lu-Ping! Hěn hǎo, Fan-Li.*

Inima mi se umple de liturghia familiară. O chinezoaică elegantă, cu părul negru prins într-o împletitură franțuzească, alunecă spre mine. Are vreo 40 de ani. Ținuta ei grațioasă îmi spune că a fost și ea dansatoare cândva.

— Pot să te ajut?

Engleză cu accent american. Cred că și-a dat seama după haine. Pare surprinsă.

— Sunt înscrisă la Chien Tan și v-am văzut albumul din *Coppelia* la un studio foto. Sunt, ă, dansatoare, mă bâlbâi eu, și mă întreb dacă aveți vreun loc liber pentru balet.

— Chien Tan, desigur! Eu sunt Madame Szeto. Ești bine-venită aici! Îmi spune în timp ce mă conduce înapoi la recepție, unde îmi întinde un program de amatori. Pregătim o reprezentație cu bucăți din *Lacul lebedelor* în august. La teatrul comunitar.

— Ah, *Lacul lebedelor*! Unul dintre preferatele mele!

Prințesa Odette blestemată să se transforme în lebădă, rochia ei din pene albe, dublura ei malefică, povestea ei de dragoste care îi face pe toți să plângă...

— Cât costă lecțiile?

Bănuiala mea a fost corectă. Cred că n-au mai crescut prețurile de zece ani. Totuși costul pentru toată vara este cât restul economiilor mele.

Dar așa am șansa să dansez.

— Există audiții?

— Nu e nevoie. Doar pentru numerele solo.

— Ce solouri? întreb.

— Toate, mai puțin Prințul. Odette...

— Odette!

— Odile. Von Rothbart. Să fiu sinceră, cred că rolurile vor fi primite de fetele care dansează tot anul cu noi. Poți încerca, dar ai nevoie de o bucată de două minute...

— Sigur, spun și dau pe jos o poantă de pe tejghea, pe care o pun repede la loc.

— Fetele se pregătesc de săptămâni, nu vreau să fi dezamăgită, zice în timp ce deschide un carnet. Te pot strecura peste două duminici, la 8 dimineața. Știu că e devreme.

Nu pentru șansa de a dansa un rol a cărui coregrafie o studiez obsesiv! S-ar putea chiar să improvizez puțin, să le arăt ce pot. Voi lua metroul de la casa mătușii lui Sophie. Am citit broșura. Spectacolul este în al doilea weekend din august, când Chien Tan va fi în Tur, atracția principală a verii. Dar, pentru mine, atracția principală e dansul. Va fi ultimul pentru mine. Un rămas-bun. Așa că găsesc eu o cale să nu merg în tur.

— Accept, spun eu. Mulțumesc.

Trece *Wong Ai-Mei* în registru. Îmi întinde un card pentru un magazin de haine și pantofi pentru dans, iar eu mă agăț de el ca de o frânghie de salvare.

Înapoi sub soarele fierbinte, chiar dacă nu sunt de acord cu roata mare doar pentru a te da în spectacol, mă sprijin cu mâna de trotuar și execut una.

*

Predica Dragonului de la cină ne face urechile să vâjâie. Stă pe un podium, sub felinare de hârtie roșie, uitându-se la zecile de mese rotunde la care stăm noi, dar nu are nici urmă de bucurie pe chip.

— Sunteți niște tineri inteligenți, cu un viitor strălucit. Nu înțeleg de ce faceți lucruri prostești, care vă pot face rău? Oricine părăsește campusul după stingere va fi pedepsit cu asprime și poate fi trimis direct acasă.

Ieri m-aș fi bucurat, dacă eram suficient de curajoasă să înghit furia și dezamăgirea alor mei. Acum nu mai vreau să plec. Pot să dansez. Să cheltui banii pe ce vreau. Să sărut un băiat. Acasă mă înecam, iar Chien Tan este barca de salvare.

— Se pare că am scăpat, deocamdată.

Sophie își împinge farfuria goală spre tava pentru debarasare și deschide o cutie de prăjituri gourmet. L-a convins pe Xavier să i le cumpere. Sunt patru prăjituri pătrate, cu unt caramelizat deasupra și modele complicate, așezate pe un pat de mătase roșie. Îmi întinde una.

— Biluțe din semințe de susan sau prăjituri de lotus pentru ceai?

Mușc din pasta de lotus dulce.

— *Miam! Ambele?*

— Și la desert? Așchii de gheață sau mochi do it *yourself*?
Prea mult zahăr?

Se pare că va plănuî la cote maxime vizita la Tuși Claire în următoarele două săptămâni. Dar nu îmi pasă. Abia aștept să cunosc familia lui Sophie – în plus, mi-a umplut capul de po-

vești despre camere și mese desprinse din *Frumoasa și bestia*.

— Una pe zi? sugerez.

— Ți-ai cumpărat prăjiturile singură? Sau l-ai făcut pe iubitul tău bogat să ți le ia?

Auzind vocea lui Mindy, Sophie se oprește din mestecat. Termină mai întâi de înghițit, apoi se rotește spre Mindy, care poartă o rochie albastru pastel.

— Nu-i nimic greșit să știi ce vrei, spune Sophie, cu răceală.

— Deci recunoști, își încrucișează Mindy brațele la piept. Îl vrei pentru că face parte din cea mai bogată familie din Taiwan.

Sophie o privește cu calm.

— Îmi plac lucrurile frumoase. Și ce?

Brațele lui Mindy se desfac. Strânge degetele în pumni și pleacă fumegând.

Sophie pufnește.

— E geloasă. De înțeleș.

Îmi ard obraji. Cât suspectează Xavier că banii familiei sale sunt o atracție pentru fetele astea? Nu m-am gândit niciodată câți bani are un tip. Am presupus mereu că îmi voi întreține familia. Dar poate că un tip ca el trebuie să se gândească la asta.

— Nu ai vorbit serios, nu? întreb.

Sophie își vără ultima bucată de prăjitură în gură.

— Când aveam șapte ani, proprietarul nostru bătea cu pumnii în ușa apartamentului de rahat în care locuiam, la fiecare câteva luni. Încă îmi amintesc cum mă ascundeam sub cuvertură. După ce pleca, întrebam dacă trebuie să ne mutăm, iar mama începea să plângă: „Ai promis că vei avea grijă de noi”, ceea ce-l făcea pe tata să se simtă ca un ratat ce este.

— Doamne, Sophie.

Are gusturi atât de bune și haine incredibile, deci am presupus că este bogată. Dar nici pe departe.

— Îmi pare rău.

— Viața maică-mii este exact ceea ce a mea *nu* va fi. Deci

aș minți să spun că nu îmi pasă că Xavier face parte din cea mai bogată familie din Taiwan. Dar asta nu înseamnă că nu îmi place de el.

Mă încrunt. Banii *nu ar trebui* să conteze, dar are și ea dreptate când spune că nu este un lucru de ignorat.

Sophie se apleacă spre mine.

— Poate că Benji este artistul misterios. Va studia artă la RISD.

Caut automat din priviri ursul lui de pluș, pe Dim Sum.

— Sper că nu.

Mă cutremur, apoi îmi dau seama cât de isteț a schimbat subiectul.

*

Cu Sophie stând între mine și Xavier la ora de mandarină, le pot vedea relația de aproape și totodată pot să mă bucur de spațiul care se creează între mine și el. De câte ori îmi prinde privirea, găsesc o scuză să mă întorc spre Spencer Hsu.

Matteo, în ceea ce o privește pe Sophie, e ca și dispărut de pe planetă.

În săptămâna următoare, exersăm târguiala la piață și vorbim despre familiile noastre (*jiāting*), iubiți (*nán péngyǒu*) și iubite (*nǚ péngyǒu*). Xavier îi spune lui Sophie să încerce prima replică în exercițiile în doi, cum a procedat cu mine. Ea se avântă fără probleme – o caracteristică a relației lor.

Cât despre mine, obțin punctaj maxim la fiecare test. Orgoliul rămas nu îmi permite să scriu un răspuns greșit, chiar dacă asta m-ar ajuta să încalc o altă Regulă a Familiei Wong.

Spăl tricoul lui Rick la spălătoria de la subsol, dar nu am curajul să i-l dau înapoi. E cald în mâinile mele, abia scos din uscător, și când urc scările mă gândesc dacă să îl mai spăl o dată cu următoarea tură. Când îl văd pe hol, trimițând o vedere

pentru Jenna, mă răsucesc pe călcâie și o iau la goană în altă direcție.

La Medicină chineză, Marc, David și Sam își spun Asiaticii Arțăgoși. Între seturi de flotări și shoturi din sticla metalică (iau și eu o dușcă; are gust de detergent), alcătuiesc o listă de stereotipuri despre tipii asiatici.

— Maestru kung fu, spune Marc.

— Inginer toclar, spune Sam. Followeri, nu lideri.

— *Efeminați*, mârâie David, în mijlocul unei flotări.

— Asumă-ți, prietene, îl împinge Marc cu capul în jos. Bărbuța nu păcălește pe nimeni.

— Gura!

— Asta înseamnă război, își trosnește Sam degetele. Trebuie să facem uitate stereotipurile astea.

— Da? Cum? întreabă David și încep să completeze în jurul sticlei.

Mă întorc spre Xavier.

— Tu de ce nu ești nervos?

— Am crescut în Asia, spune ridicând din umeri.

Iar el nu se încadrează în niciun stereotip, dar nici nu îi contrazice pe băieți. Se poartă de parcă nu i-ar păsa, dar cred că îi pasă. Cred că nu arată multe – cum ar fi relația cu tatăl lui. Mă întreb ce mai ascunde sub părul ciufulit, dar nu mă simt în siguranță să îl întreb.

După o săptămână și jumătate de Loveboat, romantismul e la cote maxime. Cineva lasă anonim o floare pe perna Lenei din Carolina de Sud (toată lumea știe că e Spencer). Debra și Laura fură mingea de fotbal a lui Rick ca să-l atragă în camera lor și la naiba cu Jenna. Sophie compune o duzină de meniuri, până la soiul de vin care ar trebui pus pe masă.

În timpul ăsta, eu îmi mișc picioarele pe ritmul muzicii din boxele lui Sophie și studiez schița misterioasă. Mă strecor pe ușa deschisă de la camera lui Benji, unde caut lucrări, dar îl văd

doar pe Dim Sum, șezând pe perna lui, cu ochii sticloși. Când voi descoperi artistul, am o fantezie: vreau să încalc regula Nu săruți băieți. Poate că o să-l sărut pe Benji, cu fața lui de copil, dar aş avea destul curaj dacă ar fi Sam? Sau David, cu sau fără barbișon?

Mesajele să sun acasă mi se adună pe birou, dar acum, când contul de WeChat al lui Pearl a fost spart, îi trimit doar e-mailuri. Se simte singură. Prietenii ei sunt plecați pe timpul verii, iar ea încearcă să progreseze cu *Sonata în do* a lui Mozart, forțându-se să citească notele, în ciuda dislexiei. Mama și tata vor să îi sun. Megan e bine, dar ajung greu la ea, pentru că a plecat într-o croazieră cu Dan și cu părinții ei. Deși, inițial, încerc să o țin la curent, se întâmplă prea multe. Îți povestesc când mă întorc, îi trimit un e-mail.

Seara, după cină, îmi arunc geanta pentru dans și poantele peste umăr și alerg spre studio.

— *Kànzhe wǒ, xuéshēngmen*. Ochii la mine, fetelor!

Madame arată fiecare combinație, în zborul ei mut peste podea: „pas de bourée, pir-ou-ette”. Imit cu lăcomie alunecarea picioarelor ei, mișcarea fără greșală a brațelor. Vorbește în mandarină, apoi în engleză, pentru mine, și încep să învăț cuvinte din vocabularul de dans.

— Întoarce mai mult piciorul, dar foarte bine cu brațele, Li-Li. Îndoaie cotul așa. Foarte grațios, Pei.

Este foarte strictă în privința tehnicii, dar găsește ceva încurajator de spus pentru fiecare fată. La a doua oră îmi apucă bicepsul cu degete ferme.

— Folosește-ți brațele mai mult. Desparte-le aici și simte cum ți se schimbă echilibrul. *Simte* liniile de energie, una lângă alta, de la cap la vârful degetelor de la picioare.

Îmi ridică bărbia mai sus.

— Când iubești dansul, se vede, păsăruică. Lasă să se vadă. Mă vede. Când mă laudă, mă afund într-o baie de miere.

Abia dacă reușesc să mormăi un *xiexie* de mulțumire. Nu mi-a plăcut baletul la fel de mult ca dansul modern și jazzul, dar, cu ea, se schimbă lucrurile. Dacă primesc un solo, dacă o obțin pe Odette, voi lucra unu-la-unu cu ea. Așa că mă strădui mai mult: îmi întăresc întoarcerile, îmi înalț salturile și valsez pe un pat de nori înapoi spre Chien Tan.

*

Eu nu dorm bine de obicei, iar după aproape două săptămâni pe *Loveboat*, nu m-am obișnuit cu diferența de fus orar. În plus, în seara asta, melodia din capul meu cere satisfacție. Mă mănâncă picioarele să dansez și trupul, să îi urmez chemarea.

Mă strecor afară din pat și mă îmbrac cu un maieu și o pereche de pantaloni scurți. Sophie e în pat și brațul pal îi acoperă capul. Părul de cerneală i se revarsă pe pernă. În lumina lunii, are fața mai dulce, ca a unei fetițe. Îngaimă ceva și se întoarce, luând în brațe a doua pernă, iar eu îi trag cearșaful peste umerii goi.

Ușa noastră rebelă aproape că mă învinge, dar reușesc să o deschid, în final, și ecoul răsună pe coridor. Îmi țin respirația până se stinge, număr până la 20, dar nimic nu se mișcă în întuneric.

Așchii din lumina lunii se împrăștie pe dalele care acoperă holul, reci sub picioarele mele desculțe. Sar peste fiecare dungă, ca într-un joc, și aterizez fără zgomot, trecând sinuos spre următoarea. Valsez în lounge, unde masa este plină de sticle goale și simt încă iz de bere, prăjituri cu orez și supă de fasole roșie preparată într-un Crock-Pot ilegal. În fiecare seară m-am distrat în compania colegilor, dar acum mă bucur de singurătate și port cu mine doar muzica.

Ușile duble către balcon sunt ușor strâmbe. Ies în lumina unei semiluni imense, înconjurată de o aureolă lăptoasă. Face

să pălească stelele din jurul ei. Aerul umed al nopții mă învăluie ca o pătură. Ridic brațul și genunchiul și mă răsucesc într-o piruetă, aterizând în fața balustradei de piatră.

— Hei!

Mă întorc. În stânga mea se mișcă umbra masivă a lui Rick. Razele lunii i se reflectă în părul ciufulit, pictând reflexe argintii pe negru. Stă pe o bancă, într-un tricou fără mâneci. Are genunchii adunați la piept și i-a înconjurat cu brațele. În spatele lui, o țeavă de scurgere din lut sclipește profilată pe zidul de cărămidă.

— Rick! Eu...

Mă întrerup. Dansam, bineînțeles. În ochii lui sclipesc luni micuțe, dar sunt la fel de dificil de citit ca întotdeauna. Nu îmi dau seama care dintre noi este mai deranjat de întrerupere.

— Îți spăl tricoul, încep. Adică l-am spălat deja. De două ori. Vreau să-l mai spăl o dată. Este curat, zău! Să nu crezi că-l las să prindă mucegai.

Doamne! Închid gura brusc.

— Am încredere în tine.

— Îmi pare rău c-a trebuit să mă vezi așa.

— Nu îmi pari genul de fată care trebuie dusă acasă, de obicei.

— Nici nu sunt.

Se dă mai încolo pe banca de lemn.

— Vrei să stai jos? E o lună frumoasă.

Să stau sub luna frumoasă cu el mi se pare o risipă de timp. Ar trebui să fiu aici cu Marc sau cu Sam. Cu oricine, numai nu cu Băiatul-Minune.

Dar mă trezesc că mă așez.

— Nu cred că am mai văzut una la fel de mare.

O înconjoară o fâșie mai întunecată de cer, acoperită de puzderie de stele. Poluarea ușoară din Taipei îneacă restul de stele până la orizont.

— Îmi place să privesc stelele, spune el. Mă face să văd lu-

crurile în perspectivă. Cât de mici suntem, în comparație cu universul.

Ce modestie surprinzătoare! Dar înțeleg.

— Sunt veșnice, spun și eu. Atât de bătrâne, pe lângă viețile noastre scurte.

— Știi că există o gaură neagră care emite nota si bemol cu 57 de octave mai jos decât un do?

— Cred că e cea mai ciudată informație aleatorie pe care am auzit-o.

— Dar e cool, nu? mă întreabă cu un zâmbet.

— Da, recunosc. Ești pasionat de astronomie?

— Am citit toate cărțile Usborne despre stele și planete când eram mic.

— Ah! Și eu.

N-ar trebui să mă surprindă, însă nu mi-am imaginat nici-odată puștiul ăla din New Jersey citind aceleași cărți care-mi plăceau mie.

— De ce ești treaz?

— Nu am putut să dorm. Mă gândesc la Jenna.

Deci îi este dor de ea. De aici și luna romantică. Sophie mi-a spus că o sună și îi trimite câte o vedere în fiecare zi. E un tip de treabă, dacă a dus acasă o fată beată, pe care abia o cunoscuse. Poate că nu i-am acordat aprecierea meritată.

— Tu stai târziu, de obicei? mă întreabă. Ratezi un mic dejun demential.

Și a remarcat?

— Da. Dorm până târziu.

— De ce ești trează acum?

— O să sune ciudat.

Ridică din umeri.

— Eu sunt ciudat.

— Serios, zâmbesc eu. Uneori aud melodii în minte. Văd dansul în capul meu. Trebuie să îl dansez. De aici, pirueta, și fac semn spre balustradă.

— Chiar e ciudat.

— Mersi.

— Dar cool. De când dansezi?

— Aveam patru ani când m-au înscris părinții la balet.

— Nu mă mir. Deci ești balerină?

— Nu. Am crescut cu baletul și îmi place. Dar îmi place la fel de mult și trupa de dans. La fel și jazzul sau dansul modern. Ador să le combin. Știu că nu sunt serioase, dar... le ador.

— Înțeleg. Pot să devin competitiv în aproape orice sport, dar fotbalul rămâne favoritul meu. Strategia. Echipa. Ce-ți place la dans?

Cât de ciudat mi se pare că o conversație cu Rick este mai ușoară pe întuneric, când nu trebuie să-i văd fața perfectă!

— Energia grupului. Toată lumea se mișcă independent, dar coordonat.

— Ca la fotbal.

— Da?

— Fiecare schemă de joc este incredibil de strategică. Toată echipa trebuie să se coordoneze.

— Joci de mult?

— Din liceu. Este unul dintre acele sporturi de care te poți apuca mai târziu și totuși poți deveni competitiv. Cel puțin, suficient pentru Yale. Nu sunt din liga lui Marc. El ar putea face atletism la nivel profesionist, dacă n-ar fi atât de dedicat jurnalismului.

— E amuzant Marc, spun eu. Cu discuțiile lui à la Asiaticii Arțagoși. Cum să anuleze stereotipurile.

— Da, Marc e mișto, spune Rick. Alergăm împreună.

I-am văzut făcând jogging alături, de-a lungul râului. Trag aer în piept și încerc ceva.

— Am găsit o schiță în buzunar după ce am fost la KISS. Cu mine. Genială.

— Da? întreabă și ochii lui de ambră sunt impasibili. Cine a făcut-o?

— Nu știu. Încerc să aflu.

— Arată-mi schița mâine și mă interesez.

— Mersi. Poate Benji? Sophie spune că merge la RISD. Te rog să nu-i spui nimic.

— O să fiu discret, spune Rick.

Se aude o balama dinspre hol, urmată de pași ușori care se apropie. Sar în picioare.

— Vine cineva!

Nici nu îmi pot imagina pedeapsa dacă suntem prinși: o fată și un băiat, îmbrăcați sumar, împreună la ore bune după stingere.

Mă îndrept spre țeava de lut, împiedicându-mă de picioarele întinse ale lui Rick. Este o țeavă pentru apă, care merge de la acoperișul aflat la două etaje deasupra până jos. Mă întind peste balustradă și ating țeava. Este solidă, o pot cuprinde în mână și e mult mai de încredere decât cea din metal subțire de lângă camera mea de acasă. Curtea, treptele de beton care duc spre intrarea principală sunt cu trei etaje mai jos, dar la jumătatea zidului o ieșitură îngustă se intersectează cu țeava.

— Doar nu vrei să cobori pe aia? șoptește Rick, dar eu m-am cățărat deja pe balustradă și am apucat țeava, în stil pompier.

Folosindu-mă de zidul de cărămidă ca să-mi susțin picioarele, cobor încet pe țeavă până când ajung la ieșitură. La câțiva centimetri de nasul meu, găinațul pătează cărămizile. Fac un pas lateral pe ieșitura îngustă, stând în echilibru pe degetele de la picioare, iar Rick aterizează lângă mine. Greutatea lui mă dezechilibrează, dar el mă prinde de umeri și mă lipește de el, într-o parte, ținându-se de țeavă pentru amândoi. Este cald și miroase a iarbă și a pastă de dinți. Inima îmi bate atât de tare, că ne va trăda.

Brațul lui Rick se încordează, avertizându-mă. Deasupra noastră apare Li-Han, în pijamale. Se uită la lună, care i se reflectă în ochelari și îi luminează pomeții înalți. O cutie verde cu

Pringles îi sclipește în mână. Suntem complet expuși. Dacă se uită în jos, ne vede.

Mă apăs mai tare de Rick și îmi țin respirația. Transpirăm amândoi pe tricoul lui. Mâna îi scârțâie pe țeavă și ne încordăm.

Dar Li-Han ronțăie un chips. Apoi altul. Și altul. Spatele mi-e tot mai ud de transpirație, iar piciorul începe să mă furnice. Mă apropii mai mult de Rick și îmi răsucesc glezna, încercând să o scot din amorțeală. O pietricică se rostogolește la trei etaje mai jos, pe scări. Degetele lui Rick mi se înfig în umăr. Ne ținem respirația.

Li-Han mai ronțăie un chips.

Când pleacă, în sfârșit, expir prelung. Pașii lui se îndepărtează lent, apoi Rick mă privește cu ochi întrebători. Încuviințez, iar el se cațără înapoi pe țeavă, iar eu îl urmez până când mă prind cu mâna de balustradă. Rick mă apucă de încheietură și mă trage pe balcon.

— Suntem nebuni, spun și îmi scapă un hohot scurt, de ușurare. Nu pot să cred că am...

— Ne-ai fi putut băga în bucluc pe amândoi, zice Rick îmi dă drumul atât de repede, că mă împleticesc în spate și mă opresc în balustradă. I-ar fi sunat pe părinții noștri și ne-ar fi dat afa-ră.

Clar nu este deloc amuzant pentru el. Mă îndrept de spate și îmi scutur palmele de praf.

— Eu sunt cea care s-a asigurat că *nu suntem* prinși.

— Dacă n-ai fi venit aici, n-ar fi trebuit să coborâm pe țeavă. *Ce naiba?*

— Am dreptul să vin pe balcon, la fel ca tine!

Sprâncenele de urs se încruntă. Își încrucișează brațele, atât de sigur că are dreptate, fiindcă este Băiatul-Minune.

Bine.

— Păi, scuză-mă pentru că aproape ți-am pătat bunul renume. Asta este tot ce te interesează, în fond. Dacă sună mami și tati, poți să dai vina pe mine.

Nu trântesc ușa de la balcon după mine doar pentru că l-ar aduce pe Li-Han peste noi, cât ai clipi.

După amenințările Dragonului, ne-am potolit. Dar vineri seara, la câteva ore după ce mă descurc perfect la primul examen de mandarină, Sophie, eu și încă o duzină de fete de la etajul nostru decidem să riscăm iar. Ne strecurăm în vârful picioarelor în noaptea umedă și coborâm trei rânduri de scări.

Dragonul a postat un paznic în spate și, deși o parte din mine nu crede că ne va ieși din nou o evadare, am plănuit totul cu multă atenție: ne-am separat în grupuri mici, plecăm după miezul nopții, după ce paznicul din ghereta de pe alee a plecat acasă și chiar și Dragonul ar trebui să fie adâncită în REM – plus deghizări! Îmi strâng eșarfa în jurul feței.

În lobby, trecem cu grijă pe lângă ghivecele de plante și pe lângă scaunele din rădăcini de cireș. Afară, luna în creștere luminează peluza. Ne grăbim pe lângă lacul cu nuferi, iar zgomotul fântânilor ne îneacă pașii. Îmi scapă un hohot de pe buze, iar Sophie mă ciupește.

— Ssst! mă avertizează.

Ne apropiem de ghereta paznicului. Vedem strada. Un taxi trece pe lângă noi și grăbim pasul.

În spatele nostru se aude o voce înfundată.

— *Xiǎo péngyǒu, tíng-tíng.*

Li-Han, în pijama, aleargă după noi, împingându-și ochelarii pe nas. Pe urmele lui, Mei-Hwa icnește din greu. Culorile fustei aborigene sunt absorbite de lumina lunii.

— Fugiți! strigă Sophie.

Îmi strâng eșarfa mai bine. Oprim un taxi de pe stradă chiar când Li-Han cotește pe urmele noastre. Închidem portierele sincron. Sophie râde atât de tare, încât abia dacă-i poate da șoferului indicații să ne ducă la Clubul Babe.

— Nu încearcă cu adevărat să ne oprească, icnesc, simțindu-mă vinovată. Mei-Hwa arată de parcă ar prefera să vină cu noi.

— Nu e genul care să facă pe paznicul, comentează Sophie, aranjându-și părul. Oricum, e un joc.

— Serios?

— Da, trebuie să se prefacă. Încearcă, dar nu vor *de fapt* să ne prindă. Ce s-ar întâmpla dacă ar fi așa? Ne-ar târî înapoi de plete? Programul vrea să ne simțim bine, ca puștii să continue să se înscrie în Loveboat.

— Dragonul a părut serioasă, spune Laura.

— A fost o *predică*, se încruntă Sophie.

— Poate că e chestia tipic asiatică de evitare a confruntărilor, zice Debra și își potrivește inelele de pe degete. Au înfruntat vreodată părinții voștri pe cineva?

— Ai mei nu mă deranjează niciodată, spune Sophie.

— Ai mei m-ar opri, spun.

— Poate sunt mai americanizați.

— Nu. Tata a înghițit rahaturi de la șeful lui ani de-a rândul. Devin așa doar cu *mine*.

— Ghinionul lor că nu-s aici, râde Sophie.

— Ghinion.

Mă întorc și o văd pe Mei-Hwa privindu-ne din spatele lui Li-Han, care se încruntă la telefonul pe care scrie mesaje. Pentru că nu o poate vedea, Mei-Hwa face încetișor din mână taxiului.

*

Un grup de alți puști de la Chien Tan se distrează deja de minune în Club Babe.

Sophie se îndreaptă ață spre Xavier, la bar. E aici și Băiatul-Minune, care se pare că e un dansator groaznic: se mișcă expansiv, fără diversitate, doar cu balans de la bază și ritm ținut din cap. Aleluia, în sfârșit ceva imperfect! Dar nu dansează prea mult. Stă mai degrabă la bar, cu băieții, ca niște moluște pe o stâncă, și din punctul meu de vedere cu cât se află mai departe de spațiul meu pe ring, cu atât mai bine.

Dar într-o pauză de dans mă trezesc în fața lui la o coadă pentru apă. Poartă verde intens, o culoare mult mai potrivită. Mă uit la carafa cu apă cu gheață din fața mea și mă prefac că nu îl văd.

Dar mă bate pe umăr.

— Hei! spune el.

— Hei! răspund și mă uit din nou în față.

— Scuze că am fost nepoliticos seara trecută. Nu prea îmi pasă dacă intrăm în bucluc. N-a fost vina ta. Cred că dau impresia de Jekyll și Hyde. Doar că... sunt foarte preocupat, vara asta.

De ce a trebuit să își ceară scuze? L-am repus deja pe raftul potrivit, în mintea mea. Acum nu doar că și-a recunoscut purtarea urâtă, dar este și suficient de matur să își ceară scuze. Vreau să întreb ce îl supără, dar nu suntem încă la nivelul ăla.

— Am remarcat, zic, întorcându-mă spre el.

— Serios?

— Da. Mulțumesc pentru scuze.

Nu îmi dădusem seama cât de tensionat era până nu i se relaxează umerii.

— Nu îți este teamă de nimic, așa-i? întreabă. Eram la trei etaje înălțime.

— Ba de multe lucruri, spun și torn pentru fiecare câte un pahar cu apă. Dar nu și de înălțimi. Așa mă strecuram afară din cameră acasă.

— Eu încă îl caut pe artistul tău. Ai dreptate. Benji e super-suspect, dar la fel sunt și alți câțiva.

— Mersi. Nu mi-am dat seama că verifici.

Zâmbește aproape timid.

— Am zis c-o să întreb. Poate ajută dacă pot să văd dovada.

Poate că încearcă doar să fie amabil. Scot schița delicată din poșetă.

Fluieră, iar eu roșesc de plăcere.

— Arăți... atât de reală.

Dacă Rick e artistul, atunci se preface de minune. Dar bine-înțeles că nu e el. Este cel mai devotat iubit la distanță de pe planetă.

— *Ar putea fi Benji*, spune și înclină schița, ca silueta mea dansând să reflecte luminile stroboscopice, făcând să pară că mă mișc pe hârtie. Am ajuns să îl cunosc mai bine, așa c-o să-l rog să îmi arate ce a mai lucrat. Voi fi discret, promit.

E surprinzător de implicat.

— Cool! Mersi, Rick.

Pune schița pe bar și trage o lampă mai aproape. Își trece degetul mare peste conturul părului meu, de parcă ar încerca să dezlege misterul schiței. Îl privesc, împotrivindu-mă dorinței de a-i smulge schița.

*

În fiecare seară din săptămâna următoare ne furișăm afară.

Se repetă jocul de-a pisica și șoriceii între noi și supraveghetori, cu încercările de a ne prinde tot mai anemice cu fiecare evadare. Mei-Hwa începe chiar să privească în altă parte când coborâm pe hol în rochii și pantofi cu toc. Aș spune că își neglijează jobul, însă este mai bine pentru toți. Ea poate rămâne în pijama, iar noi nu transpirăm sprintând spre poartă.

Programul nostru este decis de băuturile gratuite. Ne oprim la Clubul Kinki, pentru că are o oră de băuturi din partea casei,

apoi luăm un taxi spre Clubul GiGi și tot așa. Stăm în oraș până la patru dimineața și ne trezim înainte de cină. Nu ne bate nimeni la ușă, dar toată lumea pică la un test neanunțat. Altă Regulă a Familiei Wong încălcată.

E o premieră pentru mine, însă dau la o parte senzația de vină. În plus, cu suficiente muștrări primite, dilema privind Turul de Sud sau *Lacul lebedelor* dispare. Când Dragonul mă-rșăluiește spre mine pe hol, mă răsucesc pe călcâie și fug.

După trei săptămâni, intensitatea traiului împreună, în care mâncăm, studiem și evadăm laolaltă, ne-a adus mai aproape decât am ajuns cu colegii de liceu în toți anii. Secrete, pasiuni, suferință, umilință – orice subiect este permis la masa adevărului, târziu, în lounge. Mai primesc două schițe, una pe sub ușă și alta îndesată în geantă, cu mine alegând bețișoare de I Ching la o ghicitoare și îmbrăcată într-o rochie neagră, ieșind dintr-un taxi, plină de nerăbdare.

— Cine să fie? se întreabă Sophie, în timp ce ne strecurăm pe hol pentru o noapte la Clubul Omni.

— Nu știu. Se ascunde bine de tot.

Toate cele trei schițe reprezintă momente publice, la care au asistat zeci de copii din Chien Tan. Am un admirator secret. Exceptând scurta interacțiune cu Dan, niciun alt tip n-a mai fost interesat de mine.

La club, dansez cu Debra și cu Laura sub lumini verzi, care pulsează, pe o melodie superbă după alta, până când mă prăbușesc lângă Rick, la bar, și îi golesc apa din pahar din trei înghițituri.

Cumva, ajung mereu lângă el.

— Salut! icnesc.

— Salut!

Zâmbește scurt. Este din nou prost dispus. Cu cotul sprijinit de bar, își trece degetul mare peste interiorul celorlalte, cu gestul agitat care îl caracterizează. Acum, că m-a avertizat

cum se simte, nu mă mai deranjează atât de tare. Sper ca orice l-ar supăra să ia sfârșit curând. Luminile stroboscopice îi luminează patru cicatrici palide pe mijlocul degetelor.

— Cred că ai avut nevoie de copci.

Cu doar câteva zile în urmă, n-aș fi întrebat.

— Ce-ai pățit?

Strânge din pumn.

— Un mic accident, anul trecut.

— Ai încercat să escaladezi un gard de sârmă?

— Ceva de genul.

Se întoarce spre barmanul cu pomeți înalți și comandă două cocktailuri cu guava, noua mea băutură favorită, în mandarină. Mi-am mai adăugat cuvinte importante în vocabular.

— Îl plătesc pe al meu, spun, cu mâna în buzunar, dar a plătit deja.

— Fac eu cinste.

— Mersi. Data viitoare e rândul meu.

Rick ciocnește cu mine.

— Nu e Benji. Desenează comics. Nu-i deloc același stil. Câțiva băieți te plac, dar am eu mai mult talent la desen în degetul mic decât au ei în tot corpul.

— *Câțiva?* întreb și îmi mai pun apă din carafă în pahar. Cine?

— Nu sunt genul tău.

— Păi, oricine ar fi, a lovit din nou, spun și scot noile schițe din poșetă. Poate că nu-l cunosc încă.

Rick le ridică la lumină.

— Ah, ba l-ai cunoscut.

— De unde știi? Știi cine e?

— Nu, dar a vorbit cu tine. Uite, arată Rick spre gura din schiță, așa ți se mișcă buza când ești încântată. N-ar fi putut vedea asta dacă nu vorbea cu tine.

Râd stânjenită. Simt că mi se mișcă gura ca în schiță.

— Nimeni nu mi-a zis asta până acum.

Rick încă studiază schițele, așa că le iau și le vâd în poșetă. Se uită surprins la mine.

— Și tu? Întreabă. Ai vreo pistă?

Am cunoscut zeci de tipi pe Loveboat, din SUA și Canada. Am simțit ici și colo câte o scânteie – altă chestie nouă pentru mine.

— Sam și cu mine am discutat despre cum am fost eu singura fată asiatică din clasa mea și despre cum a fost pentru el să fie pe jumătate de culoare, pe jumătate asiatic, în Detroit.

— Sam e cool. Mă uit să văd cum desenează. David? Am auzit că ai devenit consilierul lui pentru școala de medicină.

— Și mai spuneți că fetele bârfesc.

Mă uit spre ring, ascunzând că roșesc de plăcere.

— Nu sunt deloc de ajutor. Programele de licență și masterat au proceduri diferite. Eu nu trebuie să dau MCAT-urile.

— Sunt convins că l-ai ajutat. I-ai spus că interviurile sunt cheia.

— Ți-a zis asta? Așa spune consilierul meu în carieră. Că așa află ei ce fel de om ești.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am amintit de ceva.

— De schițe?

— De candidaturi. Cât m-am străduit cu ciclul Krebs și câte ore am petrecut scriind eseuri. Interviuri, așteptare, agonie. Nu mai vreau să trec prin asta, dar e doar începutul.

— Da. Ultimul an de liceu a fost un coșmar. De aceea sunt aici, fiindcă aveam nevoie de o pauză. Voiam să îmi fac viața mai simplă pentru o vară, înainte să o iau de la capăt, știi?

— Mă bucur că sunt aici, recunosc eu. Nu credeam c-o să fiu.

Trupa trece la o piesă lentă îndrăgită și dinspre ring plutește un oftat colectiv. Brațele alunecă în jurul gâturilor și mie îmi îngheață zâmbetul. N-o să mă invite să dansez, dar de ce îmi

trece asta prin minte? Mă uit la Sophie, cu rochia ei de un portocaliu sălbatic presată ca niște petale de flori pe outfitul negru al lui Xavier, cu brațele albe în jurul spatelui său, cu obrazul la pieptul lui, cu ochii închiși. Pare să îl placă, într-adevăr, deși mi-aș dori să nu îl bată continuu la cap să îi cumpere chestii – prăjituri cu ananas, pandantive. Parcă ar ține scorul.

Lângă ei, un cuplu se sărută pe ring. Alt cuplu se mișcă în ritm, fără să le pese de lume. Aerul trosnește de hormoni. Îmi feresc privirea și o întâlnesc pe a lui Rick. Roșesc mai tare. Îmi pun paharul între noi.

— Spune-mi, de ce s-a lăsat Băiatul-Minune de pian ca să încălzească banca de rezerve la fotbal?

I se întorc în sus colțurile buzelor și cred că știe precis ce fac.

— Vrei versiunea selectivă sau adevărul?

— Nimic nu poate fi direct în ce te privește, nu? Ambele.

O gropiță pe care nu am observat-o înainte îi apare în obraz.

— În clasa a șaptea, tipul care a cântat la pian după mine la Lincoln Center picura muzică din toți porii. Eu nu eram așa. Cântam fără să simt, nu ca el. Mi-am dat seama că nu îmi doream să cânt la pian, ci măiestria în sine. Așa că m-am gândit în ce doream să îmi investesc timpul și energia.

— În fotbal.

— Să te ia naiba, Woo, intervine Marc și îi ia cocktailul de pe bar, cu bretonul în ochi. Așa mi-ai luat locul la Yale.

Îmi face din ochi și bea băutura lui Rick. Rânjesc.

— Ești în echipa de atletism de la UCLA, spune Rick, și unul dintre cei mai deștepți tipi pe care-i știu. Dacă te ajută, Benji mi-a luat locul la Princeton, deși i-a refuzat.

— N-ai de unde să știi, obiectez eu. Nu poți să spui că n-ai intrat fiindcă a intrat el.

— Gândește-te, zice Marc și face semn spre grupul de la Chien Tan. Toți cei de aici au candidat la aceleași școli. Toți asiatici.

co-americanii sunt în aceeași găleată. Un băiat asiatico-american cu note perfecte la SAT intră, altul nu. Sunt doar cote.

— Tu și prostiile tale asiatico-americane, spune Rick. Ei spun că nu au cote.

— Așa *spun*, pufnește Marc. De parcă ar recunoaște.

Degetul mare al lui Rick se înfige în cicatrici. Are vocea încordată.

— Lumea are mai multe de oferit decât Ivy League. Dacă ești bun, ești bun.

— Deci de ce ai renunțat la pian? insist.

— În gimnaziu, eram cel mai mărunțel. Fetele erau alese înaintea mea la sport. Căpitanii de echipă care trebuiau să mă primească se strâmbau. Era tortură curată. La sfârșitul clasei a opta, antrenorul de fotbal american de la liceu a venit să recruteze și ne-a promis glorie și respect nemuritoare. M-am dus acasă și am implorat-o pe mama, în genunchi, să mă lase.

— A fost de acord? Pur și simplu?

— Nu m-a bătut niciodată la cap cu privire la școală sau la activități. Nu că n-ar avea propriile probleme cu viața mea, zice și o umbră îi trece peste chip. În plus, suferă de artrită reumatoidă, deci nu e tocmai duritatea întruchipată. Părinții mei treceau printr-un divorț, așa că bănuiesc că asta m-a ajutat, cumva.

— Îmi pare rău.

Îmi rod buza inferioară. Mama lui Jenny Lee are AR și este în scaun rulant. M-am înșelat când am crezut că e o dronă condusă de părinți.

— Bell-Leong, te bagi? strigă un tip de la mesele de joc.

— Mersi pentru băutură, Woo.

Cu un salut în joacă, Marc dispare. Rick vâra o bancnotă verde, mare, sub paharul lui Marc, apoi împinge o farfurie cu prăjiturile de orez sub nasul meu.

— Ce-ți trebuie să ajungi dansatoare profesionistă?

— Profesionistă?

Mă înec cu o bucată de prăjitură.

— Ai ajuns la concluzia asta după ce m-ai văzut dansând în club?

— Da.

— Ar trebui să merg la o audiere la Școala de Balet din New York sau pentru un spectacol pe Broadway.

Am spus-o astfel încât să sune la fel de imposibil precum este.

— De ce nu încerci?

— Pentru că *nimeni* nu-i dansatoare.

— Nimeni nu-i nici fotbalist. Nu că ar ieși profesionist cineva de la Yale.

— Am candidat la Tisch, recunosc, deși n-am mai vorbit cu nimeni despre asta de la Megan. Am ajuns pe lista de așteptare.

— NYU, nu? zice Rick și fluieră. E un curs serios.

Tot mi se pare prețios să recunosc că o persoană care primise o scrisoare de acceptare s-a retras și că Biroul Admiteri de la Tisch m-a ales pe mine din lista de așteptare.

— I-am refuzat. Nu ne-am fi putut permite.

Chiar și cu bursa aceea mică, de care mă agățasem ca o persoană care se îneacă, o după-amiază întreagă.

— Dar duminică am audiere pentru *Lacul lebedelor*. Ar trebui să fie mișto.

— Unde?

— La un studio micuț. Iau metroul de la mătușa voastră.

— Pot să vin?

— Serios? Ai vrea?

— E curiozitate profesională. Am fost la zeci de probe pentru fotbal, dar niciodată la o audiere de dans. Te cântăresc? Îți examinează mușchii?

— Te așteaptă o dezamăgire, râd eu. Trebuie să pregătesc...

O lovitură din spate mă îmbrâncește în Rick, împrôșcând apă din paharul lui pe noi.

— Scuze...

Mă întorc și dau cu nasul de un tip masiv, cu păr șaten-deschis, plin de tatuaje cu caractere chinezești, care comandă un mai tai.

— Heeei, păpușică! rânjește spre mine. Dansezi?

Păpușică? Căh!

— Nu, mersi. Iau o pauză.

— Ce spui dacă iei o pauză cu mine? Ești cea mai dulce asiatică din zonă.

O sută de kile de tip mă strivesc de bar. Duhnește a alcool și a sudoare. Îl împing, dar parcă aș încerca să mut un zid de cărămidă.

— Sunt – împing – bine – împing...

— Scuze, omule, îl dă Rick la o parte încet. E cu mine.

Mi-ar plăcea să-l lovesc pe tip unde doare. Dar îl apuc pe Rick de braț și îi zâmbesc ovin tipului.

— Nu te-am văzut. Scuze!

Aproape că pică în bot scuzându-se; mi se pare mie, sau Rick parcă s-a înălțat?

— Scuze, îmi spune Rick, după ce pleacă tipul. N-am vrut să te salvez, dar nu-ți plăcea tipul, nu?

— Deloc, m-ai citit bine. Mersi, zic și îmi forțez degetele să se desprindă de pe brațul lui. Cât de aiurea că s-a scuzat față de tine. De parcă ți-aș aparține.

— Da, știu genul, se strâmbă Rick.

Tipi cu fetișuri asiatice.

— Poate că nu e așa, spun eu.

Dar e unul dintre lucrurile cu care pariez că s-au confruntat mai toate fetele americane de origine asiatică. I-am explicat lui Megan, anul trecut, la o cafea foaaarte lungă, de ce nu e deloc flatant, de ce se bazează pe stereotipuri care n-au nimic în co-

mun cu cine ești și cât de mult îmi amintește că arăt „asiatic” la exterior, indiferent cum sunt la interior.

— Cred că știi că există astfel de tipi, dar tot te uluiește când dai peste ei.

Mă întind după paharul meu, dar Rick mă apucă de mână.

— Vrei să faci ceva pentru mine?

Are palma bățătorită. Sunt suficient de aproape să îi prind mirosul de iarbă și de aer liber, de parcă zilele de antrenamente i-ar fi pătruns permanent în piele.

Brusc, nu îl pot privi în ochi.

— Ce?

— Dacă vrei să vezi care-i treaba cu un tip înainte să te decizi dacă merită, pot ajuta. Îți spun eu dacă e OK.

— De ce ești tu atât de interesat de viața mea personală?

Tot nu îl pot privi în ochi. Dar nu apucă să răspundă, pentru că ne atrag atenția niște voci ridicate dinspre ringul de dans. Îmi dă drumul la mână. Niște dansatori țipă când sunt dați la o parte, apoi de după ei apare Xavier. Se izbește de mine, iar cămașa lui transpirată îmi lasă urme pe braț. Când mă privește, ochii îi sunt înecați în furie.

— Vezi pe unde mergi, omule!

Tonul lui Rick e sever. Mă ia de cot și mă susține. Apoi Sophie îi sare lui Xavier în spate, stil măgăruș, iar rochia portocalie îi curge la spate ca o coadă de cometă.

— Nu am vrut! zice și se agață de el, în timp ce el încearcă să o dea jos.

Capetele se întorc în tot clubul.

— Xavier, îmi pare rău. Știu că nu e treaba mea.

— Sophie!

O iau de braț. Ce naiba se întâmplă? Nu i-am mai văzut așa pe niciunul dintre ei.

— Sophie, te rog să te calmezi!

Xavier reușește să o dea jos. Când ea încearcă să îl apuce

iar, Rick o prinde de talie și o trage înapoi. Xavier dispare într-o grămadă de trupuri.

— Soph, ți-am mai zis că nu merită.

— De parcă *tu*, dintre toți, ești expert!

Îl împinge și asta-i face telefonul să cadă pe podea. Apoi fuge după Xavier.

Serioasă, iau telefonul lui Rick și i-l întind. Nu mi-a scăpat aluzia la Jenna, dar n-am curajul să întreb. Cât despre vizita la Tuși Claire, oare Xavier va mai merge? Oare planurile lui Sophie sunt ruinate înainte să aibă o șansă?

Rick își trece palma peste față.

— Nu suport să o văd așa.

Așa cum?

— Cu băieții. Judecă foarte prost. A avut patru iubiți și niciunul n-a meritat-o.

E atât de protector. E norocoasă că e verișorul ei. Dar pare și să nu-și suporte colegul de cameră.

— Pare fericită cu Xavier.

— Nimeni nu merită un tip ca ăla.

Rick se încruntă la telefon. Are ecranul negru, crăpat.

— *Pe mine* m-ai avertizat în privința lui. Nu i-ai zis și ei același lucru?

Rick nu vrea să îmi spună. Nu tot adevărul. Își bagă telefonul în buzunar.

— Nu mi-am dat seama. Apoi a fost prea târziu. Nu m-a mai ascultat.

— Dar de ce eu?

Rick clatină din cap.

— Doar să ai grijă de ea, da? Sunt bucuros că ești colega ei de cameră, îmi spune, apoi bea ce mai are în pahar și ronțăie gheața. Oferta mea anterioară este în picioare. Dacă vrei să te vezi cu cineva de pe Loveboat, fac eu verificările.

Deschid gura să îl acuz că a schimbat subiectul, dar el continuă:

— Sophie nu mă ascultă, dar aş face la fel pentru surioara mea.

Surioară.

Eram sprijinită de el, cu umărul lipit de brațul lui. *Surioară.* Cu o treaptă mai sus de prietenie, dar și un deget metaforic care mă împinge înapoi. El și Sophie sunt la fel: mă adoptă cu generozitate ca făcând parte din familie.

Întind mâna.

— Promit că te anunț, *Gege. Frate mai mare.*

— Pentru familie, spune el lent, nu costă nimic.

Ne strângem mâinile, pecetluind noua noastră relație.

Un taifun se pornește la nord de Taipei, trimițând rafale asupra orașului. Joi seara, în drum spre camere, o pală de vânt amestecat cu stropi de ploaie mă suflă prin ușile de la Chien Tan. Trage de traista cu lampioane de hârtie pe care le-am luat pentru weekendul la mătușa lui Sophie, care începe mâine după-amiază. Tace în privința relației cu Xavier, dar planurile nu au picat.

Lobby-ul e plin de adolescenți care joacă Go și mah-jong. Fața lui Mei-Hwa strălucește în timp ce ascultă o melodie pop aborigenă taiwaneză, pe laptopul lui David. Se bâțâie pe scaun, încercând să convertească tot mai mulți participanți la colecția ei.

— *Ālǐ Shān De Gū Niáng*, spune ea în mandarină, gesticulând cu mâini subțiri.

— Nu-i rău, spune David. Chiar deloc.

Îmi scutur apa din păr când intră un curier mititel, cu o vestă portocalie reflectorizantă, cu un pachet învelit în hârtie maro sub braț.

— *Xiǎojiě, wǒ zhǎo Woo Kwāng Ming*.

— I-l duc eu.

Iau cutia, care e mai grea decât pare. Stickere simpatice, cu iepurași, saltă pe toate părțile, iar între ele sunt scrise numele și adresa lui Rick, în engleză și în chineză, alături de a expeditorului.

Jenna Chu.

Cutia alunecă. O prind de sfoară înainte să explodeze pe poadea. O iau în brațe și mă grăbesc spre sala de mese.

O să fie încântat. Bineînțeles. Cât de drăguț să primești vești de la iubită, chiar și când ești într-o tabără de studii peste Ocean.

La o masă de lângă ferestre, Rick, Marc, Spencer și Sophie, fără Xavier, s-au aruncat asupra festinului zilnic. Dintr-un turn de coșuri de bambus rotunde pline cu *xiǎolóng bāo*, felul favorit al tuturor, se ridică aburul. Dacă Sophie este supărată, nu se vede. Îi face pe toți să pufnească în cănilile de ceai cu o poveste complicată despre răzbumarea pe care a aplicat-o unui tip suficient de ghinionist o ia în râs. Bag discret traista cu lampioane sub scaunul ei.

— Rick, ai primit asta.

Îi las cutia în poală, de parcă ar cântări 300 de kile, și mă așez lângă Spencer și îmi torn o ceașcă de ceai roșu oolong.

Ochii lui Rick trec de la pachet la mine.

— Ah, cool!

Pare bucuros, deși nu pe cât mă așteptam. *Trebuie* să încetez să îl analizez.

Îmi umplu farfuria cu biban la abur, ținându-mi ochii curioși departe de el, cât rupe hârtia maronie. Poate că ajung mereu obsedată de tipul care nu e disponibil, așa că nici măcar nu vreau să mă așez la coadă. Poate că asta-i tot ce se întâmplă cu Rick și de aceea continui să revin la momentul în care l-am luat de braț la bar.

— Ce drăguț! spune Spencer și ridic privirea.

Rick desface panglicile în nuanța lavandei de pe o cutie albă și dezvelește niște tăvițe cu bomboane de ciocolată în formă de veveriță, pasăre și ghindă. Par să fi fost făcute în casă. Fire argintii de confeti i se revarsă în poală când le scoate din cel mai frumos pachet pe care l-am văzut vreodată. Mi-o imaginez

pe Jenna, cu părul ei moale și negru răsucit, turnând ciocolată topită în forme și presărând confeti deasupra. A pus chiar și gheață uscată în pachet, ca să împiedice topirea. Nu e de mira-re că a ales livrarea expres.

— Wow! Mi-aș dori să îmi trimită și mie cineva o cutie ca asta, comentează Spencer.

— Cred c-a pierdut *ore întregi* cu ele, spune Sophie.

— Nu prea, răspunde Rick. E foarte eficientă. Îi place să pre-gătească chestii din astea.

E atât de protector! Ne servește cu bomboane și iau o ghindă cu un punct perfect de zmeură în centru.

— Este delicios.

Vâr bețișoarele în friptura de porc, încercând să iau o buca-tă. Mă bucur pentru Rick, fiindcă este atât de iubit. Mă uit urât la friptură. De ce mi se pare atât de ațoasă azi?

Sophie decapitează o pasăre cu dinții.

— Câtă mâncare trebuie să-ți trimită, înainte să-i ceară taxă pentru export?

Deci nu e primul pachet pe care îl primește.

— Taci, Soph, se încruntă Rick. Îi e dor de mine. Atât.

Își vâără o scrisoare groasă în rucsac, întinde ultima tăviță cu bomboane de ciocolată spre o masă la care stau consilieri, apoi se apucă de peștele la abur.

*

Soarele este deja sus pe cer a doua zi, când cineva smulge de clanța noastră încăpățânată și mă trezește. Intră Sophie, pur-tând cămașa neagră a lui Xavier. Mă ridic în capul oaselor. Sea-ra trecută a plecat din Clubul Electro braț la braț cu el. Are părul ciufulit și buzele umflate. Îngenunchind între paturile noastre, întinde o rogojină de mătase roșie. O rețea de vinișoare compli-cate și floricele albe se desfășoară pe materialul plușat.

— Wow! Ți-a luat asta?

Mă frec la ochi, uluită atât de starea ei, cât și de cadoul extravagant.

— A lăsat-o la ușă pentru mine, spune și scoate o agrafă aurie, de care cred că fusese prins un bilețel sexy.

— Este *superbă*. Are gusturi excelente.

E oare felul în care a decis el să se revanșeze după ceartă? Este cel mai frumos cadou de până acum – mai ales pentru că nu i l-a cerut ea.

— Cred că a costat o avere, spune și netezește mătasea. Ar putea cumpăra toată piața, la banii lui... dar chiar și așa.

— Deci v-ați împăcat? Cum?

— Cu ajutorul farmecelor mele feminine, zice și își mișcă brațele și șoldurile într-un dans scurt, zâmbind misterios, apoi se aruncă pe pat. *Dumnezeule*, Ever! Serios că aş face o duzină de copii cu el!

Se ridică și flutură meniul pentru cină.

— Diseară, trecem la următorul nivel. Să fie tacâmuri de argint sau aurite?

— De argint.

Mă întind spre unul dintre săculețele din mătase pe care le umplem cu bunătăți și vâr în el o mână de caramelle. Treaba mea este să o joc pe prietena devotată în timp ce ea îl impresionează pe Xavier cu familia ei, apoi să îi țin ocupați pe cei din urmă, iar ea să se strecoare împreună cu el și să aibă parte de o noapte de sâmbătă seducătoare, în grădina de pe acoperișul mătușii ei. Sunt hotărâtă să o ajut să creeze weekendul perfect.

— Pește sau friptură? Sau ambele?

— Ambele?

Leg o fundiță de satin, pun săculețul în grămada care crește pe biroul lui Sophie și mă întind după alt săculeț. Chiar este o combinație între drăgălășenia lui Pearl și energia nestăvilită a lui Megan, deși Sophie Ha este unică.

— Nu cred că va conta, oricum.

— Ever, ce m-aș face eu fără tine? zice și îmi întinde un teanc de papetărie simpatică. Le-am găsit ieri. Ia și tu, mă îndeamnă, cu generozitatea ei caracteristică. Știi ce, dacă Xavier venea singur, ar fi fost prea multă presiune. Știi cum sunt familiile asiatice când cunosc un iubit. Mai ales unchiul meu, care îi admiră mult pe cei din familia Yeh.

— Părinții mei ar lua-o razna dacă aș aduce un tip.

— De aceea am spus că invit niște prieteni din tabără. Fi-rește că ei știu că Xavier e iubitul meu, dar cu tine și cu Rick de față va fi mai echilibrat.

Răsfoiesc produsele de papetărie în timp ce Sophie se duce la oglindă – e un ciclon de energie agitată. Abia dacă a ciugulit câte ceva, în ultimele zile. Argintăria, meniurile elaborate, săculețele cu bunătăți – chiar știe ce vrea să obțină după weekendul ăsta?

— Ce-i asta? sare Sophie la ușă, de unde flutură un pătrat de hârtie pentru origami. Ever! Admiratorul tău secret lovește din nou!

— Ce? Nu cred.

Sar de pe pat. O schiță nouă. Sunt pete de culoare – albastru, ruginiu, verde – care, ținute la distanță, mă alcătuiesc pe mine. Îmi țin echilibrul pe ieșitura de cărămidă, ieri, în curte, cu brațele desfăcute, cu un picior înclinat, cu rochia turcoaz bătută de briză.

— E genială.

Și cine o fi autorul? Rick, Marc, un grup de tipi care jucaseră fotbal încropit pentru public – ar putea fi oricine.

— Mi-aș dori să mă deseneze și pe mine cineva așa! E a pa-tra, nu?

— Da, zic și o întorc, căutând indicii. Ar trebui să mi se pară ciudat?

— Tipul ăsta nu e un ciudat. E romantic. Poate că e Marc, îi plăci mult.

— Dar nu așa.

La Marc chiar că mă gândesc ca la un frate, mai mult ca la Rick.

— În plus, cred că-i plac băieții. Poate e cineva pe care nu îl știu.

Sau poate că e Rick. Dacă doar pretinde că mă ajută să găsesc artistul misterios, dar de fapt este el? Părinții mei ar fi absolut încântați dacă... un val de furie mă străbate. În niciun caz nu am de gând să le ofer satisfacție!

— Oricine ar fi, trage Sophie de ușă, care s-a umflat și mai mult după furtunile recente, nu poate să-și țină talentul ascuns pentru totdeauna!

Îmi iau prosopul și periuța de dinți și o urmez spre baie, trecând pe lângă Grace Pu și Matteo Deng, leșinați ca o pereche de pisici pe canapeaua din lounge. Matteo, se pare, are un temperament dificil și, de obicei, trece prin adevărate meciuri de strigăte cu fețele înroșite în compania lui Grace, care se încheie cu ceva spart – un avizier, o lampă, un deget de la picior. Dar acum par să se fi împăcat.

În baie, Laura ridică privirea de la chiuvetă. Poartă o cămașă de noapte înflorată. Are cearșafurile în brațe și freacă o pată de ciclu. Când intrăm, se înroșește ca sfecla.

— Sunt nasoaie, zic eu.

În același timp, Sophie spune:

— Ar trebui să le spele David.

Chipul Laurei devine de un purpuriu alarmant. Ochii îi alunecă de la ai mei la ai lui Sophie.

— Ah, nu, nu l-aș pune să facă asta.

Ah!

Nu pete de ciclu.

Mă înroșesc și eu când ochii lui Sophie îi întâlnesc pe ai mei în oglindă. Chiar că sunt naivă.

— Ai grijă, zice Sophie în timp ce își spală periuța sub robinet. Acum câțiva ani, o fată s-a întors acasă însărcinată.

— *Ai-Mei? Nǐ zài nàlǐ ma?* strigă cineva bătând la ușă.

— Rahat, e Mei-Hwa.

Laura își strânge la piept cearșafurile care picură și se re-trage într-un separeu, lăsând apă peste tot. De la Xavier și Mindy, care au fost prinși încălcând regula „fără băieți și fete în aceeași cameră”, nimeni nu vrea să devină următorul exemplu negativ într-o predică.

— O clipă!

Iau un prosop de hârtie și șterg podeaua, apoi pășesc în fața ușii după care se află Laura și Sophie deschide ușa. Mei-Hwa bagă capul înăuntru, trecându-și agitată mâna peste coada lungă până în talie. Își mușcă buza, părând să își dorească să fie oriunde altundeva.

— *Ni shēngbingle ma?* Ești bolnavă?

— Nu. Sunt bine, spun și închid al treilea robinet, apoi mă mustru singură pentru că am atras atenția asupra lui.

— Ai ratat cursuri toată săptămâna, zice în engleză – în-seamnă că am probleme. Am schimbat opțiunile luni și nu ai fost la nicio oră de caligrafie.

Mei-Hwa își pipăie panglica verde din coadă. Simt un junghi în inimă. Și Sophie a ratat din cursuri, însă nu atât de multe ca mine. *Pe ea* nu o urmărește nimeni.

— Gao Laoshi se pregătește să îți sune părinții.

— Ah!

Dragonul lovește din nou.

— Nu-i nevoie.

Trec pe lângă ea și ies pe hol, îndepărtând-o de Laura.

— Tocmai mă îndreptam spre ora de caligrafie.

*

Iau un corn cu susan din sala de mese, apoi ies în curtea din spate, unde un crap din piatră cât un pui de balenă scuipă apă într-un bazin. Soarele după-amiezii îmi încălzește părul, dar

aerul este încărcat de promisiunea ploii. Fac colțul spre sala de sport, când mișcarea unui băț lung aproape că-mi retează capul. Mă feresc și mă ciocnesc de zidul din spate.

— Ce naiba...!

— Scuze, Ever!

Rick mă ridică de braț, cu un zâmbet strâmb. Are un toiag bo în dungi ca de tigru în mână. Strigă și se apleacă și el, ferindu-se de alt toiag. Lovește un tip pe care nu-l recunosc, cu umerii încordați sub tricoul albastru. Căzând într-o poză de luptător, își atacă partenerul. În curtea laterală, trosnetele bețelor de ratan înțepă aerul. Luptătorii se duelează în perechi, în timp ce Li-Han răcnește instrucțiuni.

Am dat peste opționalul de lupte cu toiagul. Privesc cu invidie, fascinată.

Rotire, întoarcere, străpungere.

Atac – contraatac.

Rick parează altă lovitură.

— Te-ai trezit devreme, spune el.

Ticălosul. E trecut de ora unu.

— Prea devreme, zic și îi arăt degetul mijlociu, ceea ce-mi atrage o exclamație din partea adversarului său.

Apoi mă îndrept mai departe spre sala de sport, însoțită de fantoma râsului lui Rick.

*

Caligrafia ocupă patru mese din sala de sport, lângă tribune. Trec pe lângă opționalul de dans cu panglica: Debra și alte fete fac să se onduleze panglici de mătase atașate de bețe, desenând spirale galbene, roșii și portocalii în aer. Instructoarea lor grațioasă face o demonstrație de dans de bază și eu mă trezesc că le ameliores coregrafia: dacă s-ar mai mișca două contrarotații și dacă ar lărgi arcurile panglicilor...

Unele fete au o formă și un ritm grozave. Ar trebui să dansez cu ele, însă o am pe Madame Szeto, am *Lacul lebedelor*. Îmi croiesc propriul drum.

Mesele de caligrafie sunt împărțite în locuri de lucru individual: teancuri de foi mari din hârtie de orez, călimări negre, borcane cu bambus pline de pensule cu mânere lungi. Mă așez. Câteva șevalete de lângă tribune prezintă modele de caligrafie. Spre surprinderea mea, nu seamănă deloc cu fișele de caractere de la Școala chineză. Sunt opere de artă.

— Ever Wong.

Vocea joasă, cunoscută, îmi transformă numele în cântec. Xavier trage scaunul de lângă mine. Își dă la o parte părul din ochi cu un gest scurt. Brațul lui îl atinge pe al meu și mi se învinge fața. Stă prea aproape.

— Cred că și ție ți-a ales tatăl tău opțiunile.

Mă îndepărtez câțiva centimetri. Trebuie să fiu prietenoasă, dar să păstrez distanța. Nu am mai fost amândoi fără Sophie de când s-au combinat.

— Cam așa ceva.

Ochii lui negri îi găsesc pe ai mei, provocatori, privindu-mă ca în prima zi. SOS. Mă uit în jur după sprijin, dar nu cunosc pe nimeni de la ora asta.

— Deci, spune el, azi plecăm la mătușa lui Rick și a lui Sophie.

— Da, spun eu. Va fi tare drăguț.

Apoi îi întorc spatele și încep să răsfoiesc manualul.

*

Învăț să țin *máo bǐ* – o pensulă de caligrafie cu un cap moale, din peri de iepure, capră sau lup. Stângacii sunt încurajați să își folosească mâna dreaptă, altfel tușele nu ies corect, dar profesoara noastră este și ea stângace și nu mă obligă. Exer-

săm tușele rapide și lente. Primesc un curs succint de măcinat cerneală, lucru pe care-l fac în ritmul melodiilor de la ora de dans cu panglica. Mi-aș dori ca profesoara noastră de chineză de acasă să ne fi permis să folosim pensule și cerneală, în loc să copiem caractere cu sutele. Poate aș fi rezistat mai mult.

În curte, opționalul de lupte cu toiagul merge strună: zgomotele toiagelor de bo se aud prin ușile de sticlă. Mă mănâncă degetele să rotesc și eu un toiag, dar trebuie să mă mulțumesc cu pensulele. Totuși, amăgită de muzica pentru dans, mă trezesc cufundată în pictat caractere și concentrată să îmi iasă bine tușele.

— Xiang-Ping, este foarte frumos, însă trebuie să *copiați poemul*.

Vocea profesoarei este încordată. Au mai avut discuția asta.

Pe fila lui Xavier văd un singur caracter: un pătrat cu o dungă în mijloc. Este caracterul pentru *soare*. Și-a bătut joc de el, pentru că din pătrat ies raze de soare ca desenate de un copil.

Ridică din umeri și nu își reia pensula. Lista lui de muștrări este cea mai lungă, din cauză că refuză să predea orice temă, fie că e la mandarină, fie că e la medicină chinezească.

— Nu ne-am plictisit cu toții să mai fim tratați ca niște copii? l-a apărât Sophie, când se pusese problema, într-o seară.

Profesoara de caligrafie râde, fiindcă nu are de ales, și se întoarce spre alt elev.

Xavier îmi zâmbeste leneș. Îmi amintește de felul în care mi-a sărutat degetele.

Își vâra *mao bi* în călimară și începe să picteze pe o coală de hârtie din orez. După rotunjimea tușelor, îmi dau seama că nu desenează caractere.

— O încurci iar, șoptesc.

Dar nu îi pasă. Ridică din umeri. Mă apropii, dar el ascunde foaia cu brațul.

— Ce pictezi? întreb.

Rânjetul lui îi sapă riduri în colțurile ochilor.

— Îți arăt într-un minut.

Mă face să mai aștept cinci. Dar în cele din urmă îmi dă foaia.

Simt o fulgerare de șoc. Blocuri familiare de culoare formează sala de sport. *Máo bǐ* atârână ca un șir de cozi de pisică, pe rastelele unde se usucă. Dansatoarele cu panglica se rotesc pe margine.

Iar în centru este pictată, într-un stil pe care l-aș recunoaște oriunde... o fată.

Eu.

— *Tu ești artistul.*

Simt furnicături pe spate. Xavier mă desena înainte să se combine cu Sophie. N-aș fi om dacă aș nega că o parte din mine este incredibil de flatată. Unul dintre cei mai vânați tipi de pe Loveboat mi-a făcut de cinci ori portretul.

Tipul ăsta te vrea, îmi spusese Sophie.

Xavier îmi zâmbește.

— Credeai că este Alimente Integrale?

— *Evident* că nu, zic eu.

Prea repede. Îi scânteiază ochii. Știam că nu putea fi el. Dar de ce simt dezamăgire? Nu îl vreau pe Băiatul-Minune de care s-ar extazia ai mei. Dacă Rick ar fi fost artistul, în timp ce era cu Jenna, și mi-ar fi trimis un mesaj fără cuvinte în timp ce se prefăcea că mă ajută să descopăr cine e, respectul pentru el mi-ar fi scăzut.

— De ce? îl întreb pe Xavier.

— De ce ce?

— De ce mă desenezi?

— Mă pricep?

Și uite așa m-a obligat să mă uit cu atenție. Mâna mea miniaturală mișcă *mao bi* peste hârtia de orez. Prima tușă a unui caracter își așteaptă prietenele. Părul de cerneală îmi încădrează în cascadă fața și am profilul întors, nu spre hârtie, ci spre luptătorii de bo.

Privindu-l pe Rick.

Roșesc. Am fost prinsă făcând ceva ce nici nu-mi dădeam seama că fac.

— Este incredibilă!

Vede lumea în explozii de culoare și în forme, în loc de contururi ca dintr-o carte de colorat.

Xavier expiră. Îmi aștepta verdictul și contează pentru el. De ce? Acum, tot ce văd este un tip care încearcă să mă seducă prin artă și aproape că-i iese.

Aproape.

Împing schița spre el.

— Nu mă poți desena.

— De ce? întreabă, clipind des.

— Ești cu Sophie. Ar trebui să o desenezi pe ea.

Ar fi un vis devenit realitate pentru ea – așa cum se entuziasmează de trei ori mai tare decât mine să își primească fotografiile glamour.

— Poate că nu vreau să o desenez pe Sophie. Poate că nici nu sunt cu ea.

— Poate?

Îmi împing scaunul înapoi.

— Nici măcar nu ar trebui să avem discuția asta!

Profesoara se uită spre noi, iar eu cobor glasul.

— Poate că să te culci cu o fată nu înseamnă nimic pentru tine, dar pentru majoritatea fetelor înseamnă mult, bine?

— Uneori, lucrurile nu sunt ce par a fi.

Batem câmpii. Este periculos. Ne îndreptăm spre un weekend pe care Sophie l-a plănuțit la minut, cu epilat *all-body* inclus. Pentru Xavier.

Megan nu va ști niciodată ce agonie am îndurat când mi-a spus că se vedea cu Dan și nu am de gând să îi fac asta lui Sophie.

Xavier se apleacă spre mine. Simt parfumul pătrunzător al apei lui de toaletă și îmi iau brațul, urându-mi partea care se

bucură de interesul lui evident. Mă detest pentru că mă întreb cum s-ar simți buzele lui moi apăsate pe părțile din mine desenate de el.

Rup desenul în două, apoi în patru și în opt. Mă simt de parcă aș călca pe un fluture după ce a ieșit din cocon.

Privirea lui Xavier îmi urmărește mișcările, dar nu face nimic să mă oprească. Expresia lui nu se schimbă. Ora se termină. Elevii își pun lucrările la uscat.

Las bucățile de schiță pe caietul lui, mă prind cu mâinile pătate de cerneală de marginea mesei și mă ridic.

— Să nu îndrăznești să îi spui lui Sophie, spun. Ești iubitul ei. I-ai cumpărat *rogojina*.

Strânge din buze. Este obișnuit să fie acuzat, și pe bună dreptate.

— Ca să fie clar, spune el, nu m-am culcat cu Sophie.

Ce?

Nesiguranța se agită ca o molie captivă înăuntrul meu. Bucățile de schiță i se rotesc deasupra mâinii.

Dar am auzit fiecare detaliu direct din gura ei, la fel ca toate fetele. Nu știu de ce, dar sigur minte. Ce bine că Rick nu a aflat că Xavier este artistul, fiindcă i-ar fi spus lui Sophie și apoi... ce?

— Știi ceva? Nu contează, zic și îmi iau manualul. Ești un ticălos. Nu mă mai desena.

Îmi las pagina la uscat și ies valvârtej pe ușă.

Dar nu pot scăpa de teama că weekendul nostru tocmai s-a complicat îngrozitor.

— Unde e Rick?

Sophie trage nerăbdătoare de rochia ei cu dungi oranj, cu un decolteu suficient de generos să mă distragă și pe mine. Stăm pe treapta cea mai de jos din fața Chien Tan, iar șoferul îi încarcă valiza în spatele dubitei Mercedes trimisă de Tuși Claire. Își mototolește rochia cu un gest nervos. Weekendul ăsta înseamnă totul pentru ea, iar eu las deoparte Regulile Familiei Wong ca să o susțin. Mai am doar *Fără băieți/Fără săruturi cu băieți* și la cum stau lucrurile nu cred că am vreo șansă în sensul ăsta.

— Tuși Claire așteaptă.

Se urcă în mașină, iar Xavier se urcă din partea cealaltă, lăsând la picioare un rucsac Osprey oranj. Nu îl privesc. Rick ar trebui să se grăbească.

— Mă duc după el, mă ofer.

Mă ia de mână și mă trage mai aproape ca să-mi șoptească la ureche.

— *Te rog*. Rick trebuie să vină. Unchiul Ted îi va face capul calendar lui Xavier, dacă nu îl distrage Rick.

— Dacă e nevoie, îl trag aici de păr.

Îmi pun la picioarele ei geanta pentru dans, dar când Xavier dă să o ia ca să o pună pe mormanul de bagaje, i-o iau înapoi de parcă ar fi încercat s-o fure. Sophie e prea ocupată să formeze numărul mătușii ei ca să observe.

— Ever, începe Xavier, dar eu plec, bucuroasă că am o scuză să iau distanță.

Mi se pare ciudat că plecăm într-un weekend care nu este dedicat clubbingului. E aproape o ușurare, să fiu sinceră. Lobby-ul este plin ochi de puști și de rucsacuri, în drum spre familiile lor, în timp ce aproape tot atâția s-au adunat ca să rămână, pregătindu-se pentru spectacolul de talente de la finalul programului. Doi băieți aruncă yo-yo chinezești. Alți doi fac trucuri magice cu un balon de cauciuc cât un om.

— L-ați văzut pe Rick? le întreb pe Debra și pe Laura, care zdrăngănesc la chitară și la țiteră.

Degetele Debrei dansează pe corzi.

— Nu, îmi pare rău.

— Poate e sus? zice Laura își dă bretonul la o parte din ochi.

Cinci minute mai târziu bat la ușa lui Rick. Se deschide ușor. Îi văd biroul: un biblioraft albastru, un tub pe jumătate folosit de cremă antiacnee și un săpun, alături de un munte de gustări chinezești și americane – pungi de fructe uscate, nuci, prăjiturile, Pringles, baxuri de ice tea. Jumătatea de cameră a lui Xavier e mult mai goală. Conține un coș pentru rufe și o pătură abia deranjată, de parcă ar încerca să pretindă că nu e acolo.

— Te rog să te calmezi, spune Rick. Ți-am zis că telefonul meu e tot stricat. Și fusul orar m-a dereglat complet.

Rick stă în picioare, la geam, deasupra sacului cu orez pe care l-a cumpărat pentru antrenamentul de forță. Părul lui negru, ud de la duș, îi întuneacă gulerul tricoului verde. Își lipește receptorul telefonului fix de ureche. Degetul mare îi trece peste cicatricile de pe degete – gestul nervos pe care am ajuns să îl recunosc.

Chiar și de aici pot auzi vocea fetei de la capătul firului:

— M-am săturat de scuzele tale cretine! Ale tale și ale întregii tale familii...

— Jenna, ți-am spus deja că îmi pare rău. Dacă ai putea să vii aici...

— Dacă vrei să *mi-o tragi*, Rick Woo, nu trebuia să pleci în Taiwan. Puteai să faci asta aici, în dormitorul meu.

Mă cutremur. Încerc să nu las cuvintele să îmi creeze imagini în minte. Aproape că mă aștept să răbufnească, dar mi-e și teamă de asta.

— Jenna, știu că e dificil să fim departe. Trebuie să ai răbdare. Te rog. Jenna? Jenna, stai!

Rick înjură și lasă telefonul din mână. Are trupul țesut din linii încordate. Vreau să mă apropiu de el și să îi absorb stresul.

Apoi lovește cu pumnul sacul de orez. Boabele zăngănesc, vărsându-se din materialul crăpat.

Mă vede și face un salt brusc, lovindu-și lampa. Ușa se trânteste după mine, iar curentul de aer face manualul de pe birou să foșnească.

— Scuze! spunem în cor.

Nu sunt sigură cine se simte mai prost – el sau eu. Își ridică lampa, apoi începe să adune orezul într-o grămăjoară.

— Scuze că ai auzit.

— Ce s-a întâmplat? Întreb în timp ce iau coșul de gunoi și încep să îndes pumni de orez în el.

— Nici măcar nu știu. N-a fost deloc încântată că am venit aici. N-am fost niciodată separați mai mult de câteva zile.

— Pe bune?

Chiar și eu am fost plecată de acasă câte o săptămână, în tabere școlare. Asta să fie problema? Probabil e dependentă de el. Simt un val de compasiune. Știu câteva fete care sunt așa în trupa de dans. Sunt fete deștepte, amuzante și frumoase, care, nu știu din ce motiv, nu pot ieși din casă fără iubiții pe care par să îi vrea mereu în preajmă.

— Nu putea veni și ea?

— Nu. Face voluntariat într-o tabără cu cai pentru copiii cu dizabilități. Încerc să o conving să vină aici o săptămână, dar e îngrozită de zbor.

— Biletul e foarte scump.

— Nu și pentru ea. Tatăl ei este director executiv la Bank of China, în Hong Kong.

— Ah!

Mă înroșesc. Compasiunea mea dispare. Să poți cumpăra un bilet pentru un zbor internațional cât ai pocni din degete, fără să vinzi colierul de perle? Nu-mi pot imagina. Mă ridic și îmi scutur orezul de pe mâini.

— Sophie și Xavier așteaptă jos.

— Rahat! Am pierdut noțiunea timpului.

Scutur boabele de orez rămase înapoi în sac, apoi îl așez pe biroul lui, lângă un teanc de vederi. Cea de deasupra are numele Jennei și câteva rânduri cu un scris de mână îndrăzneț, pătrășos. Scrisoarea ei de patru pagini, acoperită de caractere cursive, este lângă. Nu mă pot abține și trag cu ochiul. Pagina de deasupra este ultima, iar la final scrie:

Shells și cu mine am fost azi la Sweet Connections. Îmi doresc să fi venit deja acasă. Încerc încă să pricep de ce a trebuit să pleci. Am găsit un cântec cool. Îl păstrez pentru când te întorci și îl putem asculta împreună.

Te iubesc etern.

Jenna

O poză polaroid o înfățișează pe Jenna cu brațul în jurul unei fete cu codițe, de vârsta lui Pearl, cu ochii în nuanțe de ambră ai lui Rick. Rânjesc hoșește pe deasupra unor cornete de înghețată. Shelly. Sora lui Rick. Fata asta este îndrăgostită de el nebunește. Dulceața ei pare complet nepotrivită cu vocea de la telefon, și totuși prietena asta a surorii lui, care-i scrie scrisori, trebuie să fie fata pe care o iubește, iar eu le citesc corespondența intimă.

Rick se holbează la telefon, de parcă ar putea-o aduce aici prin telepatie.

— Rick? Mai vii?

— O, Doamne! tresare.

Își ia geanta de la Chien Tan, deschide un sertar și îndeasă în ea șosete și boxeri. O trânteste apoi pe comodă și închide sertarul.

— Nu pot să-mi îndur familia acum.

— Cum adică?

— De Crăciunul trecut am venit în vizită cu mama și cu sora mea. În fiecare zi, cinci mătuși și unchi m-au înnebunit constant cu *Rick, trebuie să o lași pe fata aia și să găsești una potrivită*.

— Au întâlnit-o?

— Da. Cu o vară înainte, în State. Mama *nu a mâncat* trei zile, încercând să mă convingă să mă despart de ea.

— Nu a mâncat?

Mama lui Rick e mai ceva ca mama, cu tot cu colierul ei de perle negre. Mi se strânge stomacul când mi-l amintesc pe Dan alergând pe alea noastră. Cum îndrăznesc să ne dicteze pe cine să iubim?

— *Rahat*, Rick! Nici părinții mei nu mă lasă la întâlniri.

— Ah, dar ei vor să ies la întâlniri, râde el, într-un fel necaracteristic. Familia mea este mai tradiționalistă decât dinastia Qing. Am 22 de veri primari și sunt singurul băiat cu numele de familie Woo. Depind cu toții de mine să-l dau mai departe.

Își trece mâna peste față, învins.

— Dar nu cu ea.

— De ce nu o plac?

— Din motive tâmpite.

— Sunt convinsă.

— Anul ăsta o să aud numai *Și Loveboat? 250 de fete chino-americane superbe - CUM POȚI RATA OPORTUNITATEA ASTA?*

Simt nevoia să ucid niște membri ai familiei Woo.

— Pot să te ajut cumva?

— N-am nicio șansă.

Degetul lui mare trece peste cicatrici.

— Singurul lucru care i-ar face să uite de Jenna este să aduc acasă o fată care *nu este* ea.

Se aruncă pe pat, o masă de peste 90 de kilograme care nu se grăbește nicăieri. Sophie așteaptă jos. Să-i spun că Rick nu vine și să îi stric weekendul perfect? Chiar și fără mama lui în greva foamei, vizita asta pare tortură curată. Dar e mai bine decât să sufere singur, după conversația aceea. *Vreau* să îl ajut. M-a dus acasă, beată moartă, și nu a zis un cuvânt, mi-a adus evantaiul (chiar dacă i l-am dat lui Sophie), a încercat să mă ajute să descopăr artistul misterios, chiar s-a prefăcut că este iubitul meu când m-a salvat de tipul cu „păpușică”...

Tipul cu „păpușică”.

— Dar dacă *ai aduce* o prietenă de pe Loveboat acasă? Întreb brusc. Dacă ne prefacem că eu sunt aia – așa cum ai făcut tu pentru mine, în club. Asta i-ar face să renunțe, nu?

Imediat ce propunerea îmi iese de pe buze, știu că e o greșeală.

Dar Rick se ridică de pe pat. Se uită la mine bănuitor.

— Adică să te prezint unchiului și mătușii mele drept iubita mea?

Dau înapoi spre ușă.

— O idee groaznică. Uită de ea!

— Nu! Nu, de fapt e perfect!

Rick își ia mingea de fotbal și o rotește pe genunchi. Mijește ochii.

— Perfect! Familia mea te va *iubi*.

— Serios?

E un compliment sau o insultă?

— Serios, zice și lasă mingea. Nu pot spune că nu am încercat. Când te desparti de mine, peste o lună, este scuza perfectă

să mă împac cu Jenna. Ar putea fi o cale să ne scutească permanent.

Ochii i se măresc cu o disperare sinceră.

— Ever, chiar nu te deranjează?

Eu și ideile mele stupide. Familia lui trebuie să fie o adunare de troli, dacă i-au inspirat o asemenea nebunie. Iar eu sunt la fel de nebună ca el.

— Dar *nu ne vom purta* ca și cum am fi iubiți, nu?

Mă cutremur la râsetul meu strident. Dar nu mă pot ține de mână cu Băiatul-Minune.

— Firește că nu. Suntem pe *Loveboat*. Mai ales că Sophie îl aduce pe Xavier, dacă le spunem că suntem împreună, or să creadă. Ever, rămân dator. Ești genială.

Nu, sunt o proastă. Dar recunoștința lui este ca un baton de ciocolată neagră, pe care nu îl pot refuza.

— Tot trebuie să plec duminică devreme, pentru audiere.

— Nicio problemă. Doar vin și eu, nu?

— Da.

— Vezi?

— Dacă află Jenna?

Sau părinții mei? După toate regulile încălcate, *să mă prefac* că încalc una, cea care spune *fără iubit*, mi se pare cel mai riscant.

Își ia laptopul și își deschide e-mailul.

Singura persoană care ar spune este Shelly. O să-i zic să nu dea mai departe nimic din ce aude.

Mă lupt cu panica, așa că-i iau de pe comodă geanta de la Chien Tan și pornesc spre ușă.

— O iau eu.

Dă să o apuce, dar eu o smulg și îi rup bareta. Semn rău, dar eu mă îndrept deja spre ieșire.

— La ce sunt bune surioarele?

O pereche de paznici în albastru pur deschid porțile de fier forjat către o alee largă. Șoferul nostru își duce vârfurile degetelor la frunte, salutând.

Sophie nu a exagerat. Reședința Zhang se află în inima Tiantan, unul dintre cele mai scumpe cartiere din Taipei. Lângă zidurile de piatră, tufele de trandafiri rozalii – *importați din Anglia*, explică Sophie – foșnesc când adie vântul. Iarba englezescă acoperă întinderea de până la un conac cu două etaje, alb cu ferestre cu obloane verzi.

— Sophie, trebuie să-ți spun ceva.

Pentru a patra oară, încerc să-i atrag atenția. Rick și cu mine am încercat să le comunicăm, ei și lui Xavier, care este statutul relației noastre, pe drum, însă ea nu s-a oprit deloc din vorbă, povestind despre familia ei și despre conac.

Dubița se oprește la picioarele unei scări de piatră, lată cât un estuar. Un portar cu mânuși albe deschide portiera lui Sophie, iar ea iese afară ca o rază de soare, țipând:

— Tuși Claire! Am venit!

Va trebui să aștept. Apar doi Shiba Inu lătrând, însoțiți de doi copii cu părul negru, de vreo 5-6 ani. Se aruncă pe Rick. Băiatul urlă statistici fotbalistice într-o engleză britanică fragmentată. Fetița, în ciuda rochiei perfecte, cu imprimeu de trandafiri roz, țipă și bălmăjește, pentru că se pare că mama ei tocmai a informat-o că este prea mică să se mărite cu Rick,

— Hei, Felix, se pare că te-ai documentat.

Rick îl pune pe băiat pe umăr și se rotește, făcându-l să țipe. O trage pe fetiță de codițe.

— Fannie, nu vrei să te măriți cu un trol urât ca mine.

— Ba da! spune Fannie, peltic.

Îi lipsesc doi dintre dinții de jos. Eu râd. Rick va fi un tată minunat (*ce gând stupid*). Nu e ca și cum aș fi într-adevăr iubita lui și i-aș evalua calitățile de potențial partener de viață.

Dornică să las distanță între noi, o urmez pe Sophie pe scări într-un foaier cu tavan înalt, numai dale de marmură și stâlpi, vase înalte cât o persoană, un copac bonsai imens, o casă a scărilor în spirală – toate sclipind de lumina de la candelabrul de dimensiunile unui pian. Un iaz japonez, construit din piatră netedă pe podea, este plin de crapi portocalii.

— Tuși Claire!

Sophie se apleacă spre o femeie însărcinată, micuță, și o pupă pe ambii obraji. Apoi îl ia de braț pe Xavier.

— El este *Xavier Yeh*.

— Bine ați venit!

Tuși Claire, chiar și cu burtă, este uluitoare într-un qipao verde marin și cu un șirag de smaralde la gât. Îi salută ca o regină pe Xavier, apoi pe Rick, care îi cară încă pe Fannie și pe Felix, ca pe niște maimuțele. Rick se desprinde de verișorii lui, mă ia de mână și mă trage lângă el.

— Ea este Ever Wong.

Vorbește pe un ton egal, dar sună... mândru. De parcă m-ar fi făcut chiar el.

— Este iubita mea.

Se lasă o tăcere uimită. Nu mă pot uita la Sophie și la Xavier.

Fannie urlă și fuge sus pe scări. Tuși Claire cascadează ochii mari. Sunt îngrozită că îl va certa pe Rick. *Cum îndrăznești să aduci așa un șoarece acasă, când vară-ta l-a adus pe moștenitorul Imperiului Yeh?*

Apoi mă îmbrățișează. Parfumul ei de iasomie îmi umple nările.

— *Goà-khò!* strigă ea în Hokkien. Cerule! Sophie, ar fi trebuit să îmi spui!

Mă ține la distanță și mă soarbe din ochii ei superbi.

— Rick, *tu* ar fi trebuit să-mi spui! Ever, dulceată, casa mea este casa ta. Ai vreun fel favorit? Îmi trimit camerista la piață.

— Nu, reușesc eu să îmi recapăt glasul. Orice este minunat. Unde îi va dispărea entuziasmul când îi părăsesc nepotul iubit? Sophie se încruntă, iar eu mă simt din nou vinovată.

Brațul lui Rick îmi cuprinde talia, cald și posesiv.

— Știam eu că-ți va plăcea.

— Îți dau apartamentul Eleanor, îmi spune ea.

Pornește pe scări, apoi se întoarce.

— Rick! strigă, exasperată. Ia-i geanta!

În timp ce Tuși Claire se afundă în conac, îmi smulg și trupul, și geanta de lângă Rick. Inima mi s-a urcat în gât. Brațul lui mi-a ars pielea prin materialul hainelor.

— Doar ne *prefacem*, mai știi?

Îl lovesc în stomac cu geanta. Paznicul își înghite un hohot.

— Scuze, șoptește Rick. Am vrut să părem convingători, pentru că în seara asta toată lumea va călări telefonul pentru urgențe de familie. Nu se va repeta.

— Ar fi bine să nu, mă răstesc, apoi o urmez pe Tuși Claire spre cea mai mare cameră din conacul-muzeu.

*

Pe lângă un jacuzzi de porțelan, camera mea este dominată de o cutie de mahon aurit: un pat demn de o împărăteasă, pe care se află o pilotă în dungi, înconjurat din trei părți de șine din lemn în care sunt sculptate forme de dragoni și flori de lotus. Deasupra are un baldachin. Draperii din brocart ametist flan-

chează ferestre înalte, care dau spre o piscină scânteietoare. Lângă ușa văd un ansamblu pentru room service.

Sophie țâșnește înăuntru și închide ușa în urma ei. Înghite din priviri patul regal, iar eu îmi mușc buza. Trebuia oare să fie camera lui Xavier? Acum este irosită pe mine, iar Rick și cu mine i-am dat peste cap planurile.

— Ce se întâmplă? sâsâie ea.

— Rick nu voia să vină.

Încerc să îi explic cum de am ajuns să ne prefacem, dar Sophie clatină din cap.

— Cum crede el că nu-i va spune nimeni Jennei?

— A spus că nu se va afla.

— Familia asta bârfește precum respiră.

— Părea sigur.

Simt un gol în stomac. Este problema lui Rick. Dar sunt atât de distrasă, că trebuie să înnod de două ori panglicile poantelor, înainte să reușesc să le agăț de baldachin, ca să-mi aducă aminte că am audiție duminică.

Dacă familiei lui nu îi place de Jenna, nu ar avea de ce să îi vorbească despre noua lui iubită, nu? Trebuie doar să fac extraforturi ca să susțin planurile lui Sophie, adică să nu ies în evidență și să îi fac pe ea și pe Xavier să arate bine.

— Cum merg lucrurile cu Xavier? întreb eu încet.

Îi pulsează ochiul. Îl atinge cu degetele până se calmează, apoi zâmbește.

— Minunat! Totul este *minunat*! spune ea.

Jos, soneria cântă *Auld Lang Syne*.

*

Familia și Xavier sunt adunați într-un living spațios, cu un tavan extrem de complicat, acoperit cu dantelărie întunecată care încadrează panouri pictate cu scene din mitologia chine-

ză. Camera este punctată de statuete de jad înfățișând dragoni și păsări Phoenix. O navă cu cinci catarge, pe care tata ar adora-o, navigând printre nori. Un paravan din jad și chiparos, îndulcit de razele soarelui care pătrunde printre obloanele de lemn albicios, pe care mama le visează cu ochii deschiși.

Rick mă ia de mână și șoptește:

— Tuși Claire a dat strigare către întregul clan. Îmi pare foarte rău pentru asta.

— Pentru ce?

Încerc să nu mă fixez pe mâna lui, când mă trage spre un ansamblu de canapele de catifea. Se aude iar soneria, iar după-amiaza ne scapă de sub control.

Mătușile și unchii se revarsă înăuntru, în timp ce servitoarele lui Tuși Claire aduc seturi de porțelan pentru ceai înfățișând vechi peisaje chinezești. Are o colecție de peste o sută de ceaiuri, dar nu putem alege, pentru că servitoarea ne toarnă *Dà Hóng Páo* aromat.

— Suta de grame costă mai mult decât aurul, îmi șoptește Sophie.

— Wow! spun eu, când un unchi cu părul grizonat, care poartă un tricoul cu guler polo de la Oxford atât de bine călcat, că ar putea tăia brânză cu el, îl ia pe Rick de mână.

— Guang-Ming! Iar tu trebuie să fii Ever!

Îmi strânge mâna. Ar fi trebuit să mă schimb cu o bluză mai frumoasă. Să port fustă, nu pantaloni scurți.

— Ai vizitat Muzeul Național al Palatului? Crezi că acele comori extraordinare aparțin Beijingului sau Taiwanului?

— Păi...

— Nu o amezi cu politica, Jihya, strigă Tuși Claire, îndreptându-se spre ușă.

— Și Bao-Feng! o îmbrățișează Jihya pe Sophie. Te îndrepti spre Dartmouth, am auzit?

Sophie râde și îl sărută pe obraz.

— Întocmai, unchiule. Dar să ți-l prezint pe Xavier..

Alte zeci de verișori, mătuși, unchi și strămătuși și străunchi se adună în jurul nostru, iar fiecare se prezintă, ne strânge mâinile, îl ciufulește pe Rick – care acceptă totul binedispus. Două bunici elegante vorbesc în japoneză, iar toată lumea se întreține în mandarină sau Hokkien, cu viteza luminii. Prind câteva cuvinte: *drăguță, prea slabă, sexy* – iar Rick rânjește la mine, mai degrabă amuzat decât plin de regrete. Nu e de mirare că nu a suportat părerea familiei lui despre Jenna, fiecare persoană supereducată de aici are o părere, până la micuța Fannie.

— *Prea bătrână*, spune ea, sec, în engleză, să pricep și eu.

— Eu nu vorbesc mandarină, murmur spre Rick.

Își pot da seama că nu vin dintr-o familie cu bani? Mă simt ciudat, așteptându-le aprobarea.

— Mă vor detesta pentru asta? Sau pe tine?

— Nu-ți face griji.

Mă strânge de braț, liniștitor, făcându-mă să simt un fior nedorit de plăcere. Afecțiunea lui pare nepotrivită cu Băiatul-Minune mereu posomorât. Aproape că mă desprind, dar îmi amintesc că ne privește toată familia, cu ochi de șoim. Cum de m-am băgat în asta când, cu o săptămână în urmă, l-aș fi împins bucuroasă pe Rick de pe o stâncă?

Pe canapea, Sophie se lipește de Xavier, care stă drept, așa că arată mai mult ca o pisică lipită de un stâlp decât ca un copil. El își desprinde mâna dintr-a ei ca să ia ceașca – deliberat, oare? Sophie își mușcă buza, apoi se întoarce să o îmbrățișeze pe verișoara Su, care a venit în vizită din California cu logodnicul ei, Kade, un campion de tenis îmbrăcat în geacă de piele neagră.

— Și noi ne-am cunoscut pe Loveboat!

Su mă îmbrățișează prea tare.

— Ne căsătorim la anul!

— Sophie mi-a vorbit despre voi, icnesc. Felicitări!

Când mă așez iar, Xavier mă privește în ochi, rece și sarcastic.

— Se pare că suntem amândoi în centrul atenției, murmură el.

— Așa se pare.

Îmi iau ceașca de ceai și suflu. Vreau să îl întreb de ce a venit. Știe Taiwanul mai bine decât mine, deci probabil bănuia că așa va reacționa familia. Sper că el crede că Rick și cu mine chiar suntem împreună, un motiv în plus să își țină degetele de pictor departe.

Dar cumva mă îndoiesc.

— Ce planuri ai pentru viitor, tinere?

Unchiul Ted, un bărbat bine îmbrăcat, la vreo 50 de ani, îi umple din nou ceașca lui Xavier. Este soțul mătușii Claire și, deși n-a întrebat foarte tare, conversația din jur încetează brusc. Toată lumea ascultă.

Xavier își pune ceașca pe măsuta de cafea.

— Nu știu.

Unchiul Ted se încruntă. Își scarpină barba grizonantă, tunsă cu grijă. *Nu știu* nu pare să fie pe lista de răspunsuri aprobate.

— Xavier poate fi orice, intervine Sophie. Bancher, avocat, medic. Depinde ce vrea.

— Îl cunosc pe tatăl tău, zice unchiul Ted ridicându-și paharul cu vin. Imobiliare. Electronice. Mașini inteligente. Familia Yeh e băgată în toate industriile-cheie din Asia.

Nu zâmbește. Aud plămânii lui Sophie țipând după aer și așteptând sentința. Unchiul Ted ridică paharul spre Xavier.

— Sunt geniali. Îmi imaginez că le vei călca pe urme.

Sophie zâmbește. Fabulosul imperiu Yeh îi pune pe toți la respect. Cunoștințele din interior ale unchiului Ted fac familia lui Xavier să sune și mai fascinat decât mi-a dat de înțeles Sophie.

Dar când se pomenește de tatăl lui, Xavier ridică privirea.

— N-aș conta pe asta, spune el. Mai ales că membrul ăsta al familiei Yeh nici măcar nu merge la facultate.

Un val de surpriză se rostogolește printre verii supereducați. Sophie este și ea uimită. Aș fi răs, dar Chien Tan este o tabără foarte selectivă și fiecare de acolo va merge la facultate, așa că am presupus că și Xavier. De ce nu? Oare de asta l-a făcut tatăl lui „idiot”, în cearta la care am asistat?

— Xavier își urmează propriul drum, intervine iar Sophie. Are atât de multe opțiuni, că trebuie să o aleagă pe cea potrivită.

Unchiul Ted râde.

— Direct la treabă deci? Aprob. Băiatul care moștenește afacerea familiei n-are timp de pierdut cu diplome. Cel puțin nu acum.

Ochii lui Xavier se îndreaptă spre ai lui Sophie. L-a surprins plăcut.

— Ceva de genul, îl acoperă ea atât de fin, că mă îndoiesc că familia ei și-a dat seama. Ar fi o ambasadoare pe cinste.

— Și tu, Ever? Părinții tăi au locuit mult timp în Taiwan? se întoarce Tuși Claire spre mine. Nu-i cu mai mult de zece ani mai în vârstă ca noi. Nu e greu de văzut de ce Sophie a descris-o drept mătușa superbă cu care ar vrea să semene. La întrebarea ei, clanul se întoarce spre mine ca florile după soare. Xavier rânjește – mi-a venit rândul.

— Familia mea nu este taiwaneză.

Fața îmi arde de privirile lor, când le explic cum au migrat ai mei din Fujian în Singapore, apoi în State.

— Suntem oameni cu toții, flutură Tuși Claire din mână. Dar părinții tăi trebuie să fie tare curajoși, ca ai lui Rick și ai lui Sophie. De obicei, doar cei mai buni studenți de aici pot ajunge în State. De aceea voi, copii, ați ieșit atât de minunat. Genele și educația.

— Benji spune oricui că tatăl lui este șofer de taxi și totuși a intrat la Princeton, spune Rick, dar Tuși Claire îi face semn să tacă.

Oare să joc cartea modestiei chinezești sau ar fi o lipsă de respect față de familia mea și un semn de proastă creștere? Îmi dreg glasul. În orice caz, se apropie prea mult de sacrificiul despre care am auzit toată viața. Dacă părinții mei rămânneau în Asia, ar fi fost înconjurați de asemenea familii și n-am fi locuit izolați în Ohio. Ar fi fost respectați, asimilați, nu ar fi riscat ocazionalul *Du-te înapoi în China!* din parcare. Dacă rămânneau, tata era medic. Da, știu. Doamne, știu, dar să fiu aici face totul real.

Spre ușurarea mea, o cameristă ne întrerupe, cu un platou cu jumătăți de mango tăiate cubulețe și transformate în bucățele de servit cu ușurință. Jihya pomenește despre o bătaie dintre legiuitorii din parlamentul taiwanez, lucru care se întâmplă frecvent, se pare, iar clanul începe să dezbată în mandarină, Hokkien și engleză, aproape gata să arunce unii în alții cu mango.

Eu râd, dar Rick se strâmbă.

— Îmi pare rău că sunt atât de iritanți, șoptește el.

— Nu sunt.

Aproape că sunt îndrăgostită de familia asta, chiar și de Fannie. Sunt atât de energici și de prezenți, într-un fel în care ai mei n-au fost niciodată.

— Gata cu asta, c-o plictisim pe Ever, spune Tuși Claire și își încrucișează cu pricepere gleznele sub qipao. Ever, ia spune! Eu am știut c-o să mă căsătoresc cu unchiul Ted din clipa în care am pus ochii pe el, dar voi, tinerii din ziua de azi, nu păreți prea grăbiți. Dintre toți băieții aceia din Chien Tan, cum de te-ai hotărât la dragul nostru *Guang-Ming*?

Rick scapă o bucată de mango.

— Ah, noi...

— *Tiam-tiam, Guang-Ming*, spune ea, cu o mână pe genunchiul lui. Să ne spună Ever.

— Păi... zic, încercând să nu mă îndepărtiez prea mult de adevăr. Rick a fost primul pe care l-am cunoscut.

— Da?

Zâmbetul i se șterge puțin, așa că mai încerc.

— De fapt, îl cunosc pe Rick dintotdeauna, iar la început l-am detestat.

— Serios? De ce?

— Pentru că tata citește cu devotament *World Journal*. În fiecare an apărea în el un articol despre... băiatul ăsta *minunat*.

Rick mârâie, dar Tuși Claire și verișorii murmură aprobator.

— Găseam articolele despre *Wong Guang-Ming* pe pernă. Părinții mei țineau un dosar despre Rick mai gros decât al meu.

— Vorbești serios? murmură Rick.

— Îi spuneam Băiatul-Minune, îl privesc eu rânjind.

— Știam eu, zice un văr și îl pocnește în braț. Noi îi spunem Fotbalistu'.

— Taci, spune Rick și toată lumea râde.

Măcar îi pot distra familia cu legenda lui Woo Guang-Ming din bătrânele State.

— Campion național la rostire pe litere. Pian. *Yale*. Rick Woo era etalonul la care nu putea ajunge niciun puști – inclusiv eu.

Rick scoate niște zgomote gătuite. Dar el beneficiază de pe urma acestei șaradei, așa că să se chinuie.

— Firește că fiecare părinte chinez din State visează ca fiica lui să se mărite cu Rick, spun eu, să fie.

— Nu ți-ar veni să crezi câte telefoane primesc ca să cuplez fata cutare și cutare cu nepotul meu, zâmbește larg Tuși Claire.

Iar el te-a ales pe tine. Toată povestea, atenția copleșitoare a familiei, totul este menit să mă curteze în numele lui Rick Woo. Și funcționează prea bine.

— Dar când am coborât din avion și l-am *recunoscut*, contineu eu grăbită, mi s-au șters resentimentele. De ce să lupți cu el, dacă i te poți alătura?

Rick se foiește, iar eu rânjesc. Așa-i trebuie dacă mi-a acceptat planul ridicol. În ochi îi apare o lumină malefică. Mă ia de mână și își împletește degetele cu ale mele, făcându-mă să mă înfiorez.

— Nu știam că așa simțezi, spune el răgușit.

Încerc să mă desprind, dar mă ține ca în clește. Simt că roșesc. Îl blestem în tăcere. Gura i se strâmbă într-un rânjet pe care nu l-am mai văzut pe fața lui. Îi trimit din priviri amenințări cu moartea.

Tuși Claire oftează, jucându-se cu verigheta.

— Rick, sunt atât de încântată.

— În sfârșit, spune un văr.

Rick se încordează. Degetele îi devin rigide, deși nu îmi dă drumul. Numele Jennei plutește în aer. *Călătorie sprâncenată*. Tuși Claire și toți verii n-au de ales decât să mă iubească, pentru că ORICE FATĂ E MAI BUNĂ DECÂT JENNA.

De ce sunt atât de alergici la ea?

— Și care sunt planurile *tale* pentru anul viitor? întreabă Tuși Claire.

Deschid gura și vreau să îi spun despre Northwestern. Dar spun:

— Mă duc la o școală de dans.

De ce nu? Nimic din povestea asta nu este real.

Mă pregătesc pentru dezamăgire. În schimb, Tuși Claire îl prinde pe unchiul Ted de mână.

— Cât de minunat! Ted face parte din consiliul administrativ al Teatrului Național din Taipei.

— Serios? Unde s-a jucat *Romeo și Julieta*? Am văzut pliantele.

— Da, și multe altele. A fost aici Baletul Mariinsky, fost ba-

let imperial rus, în secolul al XVIII-lea. Compania Suzuki din Togo, Opera taiwaneză Yanh Li-hua. Cred că nu le cunoști, oh, Yo-Yo Ma, zice și pocnește din degete. Violoncelistul american. N-avem pic de talent, dar ne place să privim, nu, Ted?

Soțul ei o sărută pe gură, o dovadă de afecțiune pe care n-am văzut-o niciodată acasă, între ai mei, și cu atât mai puțin în public.

— Mergem tot al doilea weekend.

— Sunteți patroni ai artelor, declară Sophie.

Tuși Claire flutură o mână a modestie, dar eu mă foiesc pe scaun.

— Wow!

N-am cunoscut niciodată așa o familie.

— Mi se pare fantastic.

— Cum ai ales dansul? Care sunt planurile tale?

Sub tirul de întrebări al mătușii Claire, le povestesc tuturor despre Tisch. Despre șansa de a învăța de la coregrafi și de la profesori care au însoțit companii de dans în întreaga lume. Simt ochii lui Rick asupra mea, îmi văd mâinile gesticulând.

— Creez coregrafiile pentru școala mea de ani buni. Într-o zi, sper să ajung să fac o coregrafie pentru ceva extraordinar, cum ar fi un musical pe Broadway.

— Sper să avem ocazia să te vedem dansând.

— Ați putea, spun eu, înainte să mă pot opri. Dansez în *Lacul lebedelor*, în august.

— Vom fi acolo, spune Tuși Claire și ochii îi sclipesc. Cred că părinții tăi sunt atât de mândri!

*

Răsufli ușurată când familia se oprește, în sfârșit, să admire ultima achiziție a lui Claire, un tablou inspirat din Matisse cumpărat la o licitație londoneză. *Sunt părinții mei mândri de mine? N-ar fi dacă ar ști cum îmi petrec vara.*

Încerc să nu mă mai gândesc la ei, așa că mă despart de grup să admir tablourile mătușii Claire cu tigri bengalezi, catedrale spaniole, călăreți chinezi și copii francezi – Orient și Occident laolaltă. Îmi plac așa, juxtapuse. Îmi apropii nasul de bobocul unui copac de jad. Miroase a iasomie. Al șaselea simț mă face să ridic privirea. Îi întâlnesc privirea lui Xavier, care stă în partea cealaltă a camerei cu Sophie și cu verii ei. Are un pahar de vin în mână. Mă încrunt la el. Sper să nu găsesc o schiță cu mine mirosind bobocii.

— Ai ales preferatul meu, se pare, spune tuși Claire și îmi îndeasă în palmă un pachet învelit în material. Uite, un cadou micuț.

— O, nu pot să accept.

Încerc să i-l înapoiez. Pare o eșarfă sau altceva moale.

— Te rog. Rick este fiul fratelui meu mai mare. Fiindcă familia lui este în State, nu pot să mă ocup de el pe cât mi-aș dori. Mă face să o iau de braț.

— Să știi că am vorbit serios când am spus că m-am simțit tare norocoasă când m-a găsit Ted. Chiar și la început, când era încă un străin, știam că totul se va schimba. Sunt atât de fericită că Rick te-a întâlnit.

Partea mea irațională vrea să se înfășoare în entuziasmul ei ca într-o pătură. Dar partea rațională, dominantă, nu poate crede cât de grăbiți sunt să mă accepte drept Aleasa lui Rick. Chiar că sunt la fel de tradiționaliști precum dinastia Qing.

De aceea îi apăr cauza lui Rick, subtil.

— Mie nu prea îmi vine să cred, spun eu. Știi că fosta iubită a lui Rick este superinteligentă, că vine dintr-o familie grozavă și că este foarte frumoasă, spun, deși simt că am nisip în gură.

— Nu îmi place să vorbesc urât despre alte fete, dar ar trebui să știi că Rick este precum copacul cu daruri din povestea aceea americană pentru copii. Dăruiește continuu. O ducea peste tot cu mașina. Vorbea cu ea până la 3 noaptea despre proble-

mele ei, apoi stătea până dimineată ca să își termine temele. Dragostea ar trebui să fie între egali. Împărțită. Nu știu dacă ți-a spus Rick, dar încerca să se transfere la Williams. Spunea că este ideea lui, dar părinții lui sunt siguri că erau insistențele Jennei.

— Să se retragă de la Yale?

N-a zis nimic despre asta. Sau a zis? Îmi amintesc de glasul lui, când i-a spus lui Marc că nu contează la ce facultate mergi. De fapt, n-a menționat Yale niciodată. Au făcut-o doar Sophie și toți ceilalți.

De *asta* o urăște familia lui pe Jenna? Din cauza snobismului legat de Ivy League? *Blestemata ciură să cadă pe-ale voastre case!*, în cuvintele lui Mercutio. E dispus să dezamăgească toate așteptările familiei, nemaivorbind de cititorii *World Journal*, pentru iubire.

— O monopolizezi pe Ever?

Mâna lui Rick îmi mângâie abia simțit talia, apoi dispare și lasă în urmă un fior de ciudată dezamăgire. Dar este Rick cel Respectuos, care face exact cum l-am rugat. De ce sunt dezamăgită?

— Vorbim și noi ca între fete, îmi mângâie Tuși Claire obrazul.

— Dacă nu te superi, speram să-i pot oferi un tur. Veneam aici atât de des când eram copil, că mi se pare că e a doua mea casă.

— *Este casa ta, dragule, spune Tuși Claire și îl sărută pe obraz. Mergeți!*

— Scuze pentru toate astea.

Rick mă trage de mână pe hol.

— E în regulă. Îmi place de ea.

Chiar nu cred că trebuie să ne ținem *tot* weekendul de mână, nu? Vreau să-l întreb despre Yale și Williams, dar nu mi se pare momentul potrivit.

— E atât de grațioasă, de pozitivă.

Felul în care m-a luat de braț, mi-a atins obrazul, mi-a vorbit despre relațiile egale creează un contrast imens față de stilul distant al mamei mele.

— Îți ador familia.

— Serios? Jenna spune că sunt zgomotoși și iritanți, spune el și apoi roșește. Scuze. N-ar fi trebuit s-o spun.

Ne compară?

— Cred că sunt, adaugă el.

Iar o apără pe Jenna.

— De-a ce te joci, Rick? se răstește Sophie, care apare din living, cu Xavier după ea.

Are gura strânsă. Îmi smulg mâna dintr-a lui Rick, care clipește surprins, dar nu insistă.

— Nu am mai putut suporta încă un weekend în care ei să o vorbească de rău pe Jenna, recunoaște Rick și recunoștința din privirea lui mă face să mă simt de parcă m-ar fi luat iar de mână. Ever mă ajută. Rămân dator.

— Te *adoră*, spun eu. Își vor reveni. Nu aveai nevoie să faci asta.

Sophie deschide ușile franceze și ne conduce spre piscina albastră, înconjurată de șezlonguri albe.

— Îl venerează pe Rick, de aici atitudinea față de Jenna. Tocmai ai văzut întregul clan în asentiment. Imaginează-ți-i urlând obscenități și asta îți va înfățișa vara trecută. Dar *asta* – atinge pachetul de la Tuși Claire, de sub brațul meu – a cumpărat-o pentru propria ei nuntă.

— Doamne, te rog să o iei... și i-o vâr în mâini, dar Rick vorbește deja.

— Nu mă așteptat să o ia atât de în serios sau să invite tot clanul...

— Ești singurul băiat care poartă numele Woo! Normal c-a procedat așa!

— Dar, dacă Ever mă lasă pentru un tip mai bun, familia o va lăsa în pace pe Jenna. Nu vor putea spune că nu am încercat pe *Loveboat*.

Îmi rânjește netulburat, de parcă ar merge totul conform planului. Doar că eu nu-mi imaginez un tip mai bun.

— Deci Ever face treaba murdară pentru că Rick n-are curaj să își înfrunte familia, spune Xavier care învârte o monedă. De ce nu mă mir?

— Nu te-a întrebat nimeni, începe Rick.

— A fost ideea mea, intervin. Mă bucur să fiu de folos.

Xavier prinde moneda. Mă aștept la o înțepătură, dar el se întoarce spre Sophie.

— Kade vrea să îmi arate motorul lui.

— Ah, nu motocicleta aia stupidă, spune Sophie și îl prinde de mână. Dar vreau să îți arăt terasa de pe acoperiș...

— Xavier, vii? Își vârstă capul Kade printr-o poartă de la celălalt capăt.

Sophie își mușcă buza când Xavier se desprinde. Se îndreaptă leneș spre Kade, cu mâna în buzunar, de parcă ar fi exersat până la perfecțiune un marș al sfidării împotriva celor care încercă să-l grăbească. Tot nu pricep de ce se află aici.

Sophie clatină încet din cap, apoi îi aruncă lui Rick pachetul de la Tuși Claire.

— Mai bine te rogi să nu afle Jenna. Asta dacă nu vrei o nouă...

— Suntem în *Taiwan*. Nu-i va spune nimeni, și îmi pune pachetul înapoi în mână, înainte să mai protestez. Tuși Claire a vrut să fie al tău.

— O cred în stare pe Jenna să angajeze un detectiv particular, spune Sophie.

— Nu începe!

Mârâitul din vocea lui a sărit cinci puncte pe scara Richter.

— Ce să încep, să vorbesc despre cum ești ținut sub papuc?

— Doar pentru că încerc să nu îmi supăr prietena.

— Că insistă să o sune și să îi trimită o vedere pe zi este în-săși *definiția*...

— Taci, Sophie! Taci odată și las-o în pace! M-am *săturat* să-ți ascult porcăriile.

Rick strânge pumnii. Cei din echipa adversă ar tremura vă-zându-l, dar Sophie își dă părul pe spate, sfidătoare.

— Iar eu m-am *săturat* să văd cum o răsfеți, de parcă s-ar sparge dacă strănuți!

Strâng pachetul în mâini, dorindu-mi cu disperare să fi mers cu Xavier. Dar sunt de partea lui Sophie aici. De ce Rick, care e atât de încrezător în orice alt aspect al vieții lui, se poartă exact pe dos când vine vorba despre Jenna?

Pentru că o iubește.

Ochii lui Rick se opresc la mine. Se strâmbă. A uitat că sunt de față.

— Habar nu ai, Sophie.

Se îndreaptă spre conac, aproape ciocnindu-se de Tuși Claire, care iese cu o tavă de shake-uri de guava și mango. Se ferește de ea și dispare înăuntru.

— Sunteți bine, copii?

Pune tava pe o banchetă de piatră. Sophie își strivește un tântar de pe braț.

— Ne cunoști doar.

— Atunci, lasă-l în pace pe bietul Rick, spune Tuși Claire punându-și mâna pe burtă, ciudat de severă. Dacă vei continua să le faci bărbaților zile fripte, cum ai obiceiul – se uită în jur și coboară tonul –, niciunul bun n-o să te vrea, Sophiling.

Au. Nici măcar părinții mei n-ar merge atât de departe. Glumește, normal.

Dar transformarea prin care trece Sophie este șocantă.

Coboară privirea. Două pete roșii îi ard în obraji, în timp ce renunță la atitudinea beligerantă, de parcă Tuși Claire ar fi atacat-o cu un extingtor.

Tuși Claire nu glumește.

Nici unchiul nu glumea când a pomenit de Dartmouth.

Familia mea mă controlează, însă faptul că nu vorbim niciodată despre băieți a însemnat și că nu trebuie să le fac pe plac la capitolul ăsta. Familia lui Sophie este netradițională în unele feluri, dar superconservatoare în altele, mai ales când vine vorba despre căsătorie. Nu e de mirare că Sophie a devenit obsedată de băiatul potrivit. Pentru prima dată, simt că mă cuprinde mila pentru ea.

— Nu vreți voi să mă ajutați cu cina? întreabă Tuși Claire și mă strânge de braț. Ai vrea să îți suni mai întâi familia, dragă?

— I-am sunat azi-dimineață, mint eu, luând un shake.

Doamne, mi-e dor de Pearl. Trebuie să îi trimit un e-mail.

— Dar mulțumesc.

— Fată bună, îmi mângâie Tuși Claire îmi mângâie părul cu blândețe, iar eu o urmez pe Sophie în casă.

Peste o oră și jumătate, după ce am înmuiat felii lipicioase de *niángāo* în ou crud bătut și am sculptat flori de ridiche cu Tuși Claire și cu Sophie (care a făcut zece, pe lângă cele trei ale mele, și mă întreb cum de lucrează atât de repede), îl caut pe Rick, uitându-mă printre scaunele de piele din cinematograful de la subsol și mișcându-mă pe furiș pe holurile cu rogojini de mătase și pe scările curbate până la grădina de pe acoperiș, în care înfloresc gardenii cu miros dulce și un arbore de guava. Briza caldută îmi suflă părul peste față când mă uit spre oraș, unde un zgârie-nori numit Taipei 101 se ridică singuratic peste toate. Trupul meu arde să transform priveliștea în ceva – să danseze –, dar mă întorc și cobor iar.

Bat în panoul de stejar al ușii de la dormitorul lui Rick a doua oară, dar nu primesc răspuns. Cred că a ieșit. Când trec pe lângă camera lui Xavier, aud gemete și sunete ca de sărut, prin ușă.

— Am făcut-o pentru tine, murmură Sophie.

Nu aud replica lui Xavier, dar urmează un icnet furios din partea lui Sophie, apoi scârțâitul vehement al unui picior de scaun pe podea, de parcă s-ar fi separat.

— Ce ai? și vocea ei se ridică o octavă. Nu te-ai reținut când a fost vorba despre Mindy.

— Nu cred ca ar trebui să facem asta, răspunde Xavier.

Din nou scrâșnet de podele. Un bufnet, ca de carte aruncată pe jos. Mi-au încremenit picioarele.

Ușa se deschide brusc. Sophie iese afară în grabă. Se oprește când dă cu ochii de mine. Își trage bretelele rochiei cu dungi portocalii înapoi pe umeri, când ușa lui se trânteste.

— Ești bine? întreb, alarmată.

— Ce cretin! spune ea, smulgându-și cerceul lui din ureche. Am fost proastă să mă combin cu el.

— Nu vrei să spui asta, protestez eu.

— Am terminat-o cu el.

Îi aruncă cerceul în ușă, care ricoșează și se rostogolește sub un pendul.

— Mă duc să stau lângă piscină până la masă.

Dând la o parte un urs roz, intră în camera ei și trânteste ușa. Planurile ei pentru weekend au zburat pe fereastră. Ridic pumnul să îi bat în ușă, când se deschide ușa lui Xavier.

Își trage înapoi peste cap o cămașă neagră. Luminile îi sclipesc pe pieptul bronzat. Văd prin ușă cearșafurile mototolite de pe pat, cuverturile întoarse, rucsacul lui pe podea.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și încremenește. Mă întreb ce imagine a mea vede acum, așa încremenită de stânjeneală cum mă aflu.

— Ever! Nu-i ceea ce crezi.

Absența zâmbetului superior sau a batjocurii din vocea lui îmi face stomacul să se strângă. Xavier Playerul este mult mai ușor de înfruntat decât Xavier Seriousul.

— Sophie și cu mine...

— Nu e treaba mea.

Sar peste urs și țâșnesc pe scări, coborând două trepte odată.

— Ever, așteaptă! strigă el, dar am plecat.

*

Un sfert de oră mai târziu, îl găsesc pe Rick alergând pe o pistă străjuită de bambuși în Parcul Tianmu, la câteva străzi dis-

tanță de conacul mătușii. Se lasă înserarea, iar cerul violet este punctat de nori rozalii. Mirosul arborilor de camfor plutește în aer, iar un grup de bărbați și femei se mișcă sub ei, într-un dans tai chi, ca niște călugări de la un templu Shaolin.

Tricoul gri al lui Rick i se lipește de piept. Corpul lui e încordat de parcă și-ar fi întors toată voința spre alungarea demonilor, oricare ar fi ei. Hotărâre pură – așa a devenit Băiatul-Minune.

Mă vede și încetinește.

— Hei!

— Hei!

Își șterge fața cu mâneca și face semn cu capul spre pistă.

— Vrei să ne plimbăm?

— Sigur.

Îmi potrivesc pasul cu al lui și mergem pe o alee de piatră, dându-ne la o parte să treacă o ricșă, în scrâșnet de roți.

— Xavier avea dreptate, spune Rick și își vâără mâinile în buzunare. N-a fost corect din partea mea să îți cer asta. Sunt laș.

— Eu m-am oferit.

— Doar că vreau să nu o mai urască. Poate că n-ar fi trebuit să vin vara asta.

— De ce ai venit?

— Ți-am mai spus. Ritualic. Aveam nevoie de o pauză.

— Și de Jenna?

— Nu, bineînțeles că nu.

Deschide larg ochii și scutură din cap.

— Ba da, OK. Poate.

— Cum ați ajuns să fiți împreună?

— S-a mutat vizavi când eram în clasa a șasea. Părinții ei m-au rugat să o conduc la școală și a început să mă aștepte și după. La liceu, venea cu gustări după antrenamente și am invitat-o la balul bobocilor. Suntem împreună de atunci.

— Știe cât de mult o detestă familia ta?

— Da. Am încercat să i-o ascund, dar se vede. Am avut niște certuri urâte. Tuși Claire era în vizită în timpul unei certe și firește că s-a bârfit pe tema asta.

— De asta nu o place Sophie?

— Nu tocmai. Jenna e apăsată de multe. Are probleme cu prietenele ei. Cu notele. E copil unic. A crescut singură. Părinții ei călătoresc mult în interes profesional și sunt foarte exigenți, iar fiecare motiv de stres e ca o piatră cusută în haine. O apasă. În anul întâi a slăbit șapte kilograme. Venea la mine în fiecare seară și adormea pe patul meu, în timp ce eu îmi făceam temele. Eu jonglam cu școala și cu fotbalul, iar lui Sophie nu i-a plăcut că Jenna îmi ocupa atât timp. Am încercat să o încurajez să își găsească pasiuni. Făcea voluntariat la o clinică pediatrică, dar a renunțat. Voia să se concentreze doar la note și la mine... nici eu nu voiam asta.

— Mătușa ta a zis că te transferi la Williams pentru ea.

— Nu mi-am dat seama că știe. Williams nu mi-a încheiat transferul și de aceea nu am spus nimic. Sophie nu știe.

Se uită fix la o pasăre din iarbă, care atacă resturile unui pachetel cu carne de porc.

— Știu că familia mea este supărată, dar e greu pentru Jenna de una singură. Va fi în anul pregătitor pentru Medicină...

— Ce? spun eu, cutremurată. Și părinții ei vor ca ea să fie medic?

— Nu. Ea vrea. Vrea să fie oncolog pediatru, să lucreze cu copiii bolnavi de cancer. S-ar pricepe de minune. Dar este dificil pentru ea, fiindcă o ucide nesiguranța. Programul în care ai fost acceptată tu, spre exemplu - cred că ar ucide pentru el. Anul trecut a fost de coșmar pentru ea. A candidat peste tot și a intrat numai pe liste de așteptare.

Culeg o piersică dintr-un copac și o rulez în palme. De aici transferul. Jenna are nevoie de Rick cel solid și sigur lângă ea, în timp ce se stresează la școala pregătitoare, cu toate pietre-

le cusute în haine în timp ce încerca să intre la Facultatea de Medicină. Eu nu vreau să îmbrățișez snobismul familiei când vine vorba despre Ivy League, dar ceva nu mi se pare corect. Chiar era nevoie ca el să renunțe la Yale? Nu știu nimic despre supraviețuirea unei relații la distanță, dar Megan și Dan fac lucrurile să funcționeze și sunt șase state între ei. Williams și Yale sunt la doar câteva ore distanță. Și cu fotbalul ce se întâmplă? Să-i fie atât de teamă să nu o piardă pe Jenna?

Încearcă în continuare să își jupoaie cicatricile. Îi ating mâna.

— Erai cu ea când ți le-ai făcut?

— De unde știi?

— Faci asta când te gândești la ea.

Strânge mâna în pumn, de parcă ar încerca să ia înapoi toate dățile în care s-a trădat.

— Da. A fost un accident.

Vocea lui ridică un zid de cărămidă care mă ține afară. Renunț.

— Părinții ei știu?

— Ce să știe?

— Cât de deprimată este.

— Nu, nu sunt apropiați. M-a făcut să promit că nu spun. Tatăl ei ar da vina pe ea că e slabă. I-au spus mereu să nu plângă, de când era copilă.

— S-ar putea să nu înțeleagă.

Oare eu le-aș putea spune alor mei?

— Dar nu poți să o duci singur în spate. O iubești mult, nu-i așa?

El expiră.

— Da. Bineînțeles că da.

Piersica e acră. O arunc la gunoi când ajungem la poarta opusă și ne întoarcem pe unde am venit. Vedem din nou clubul de tai chi, acum sunt în pauză, beau din termosuri metalice.

Un bărbat cu părul alb le împarte toiege de bo, iar participanții le învârt ca pe un câmp de mori de vânt. Stăm pe o bancă și îi privim, iar eu îmi întind piciorul în lateral și mă apuc de vârful degetelor de la picioare, încercând, cu ajutorul întinderii cunoscute, să îmi revin.

— Ai spus familiei mele că mergi la Tisch.

Rick nu îmi permite să îmi găsesc echilibrul.

— Glumeam, evident.

— Serios? Pentru că, de fiecare dată când vorbești despre Medicină, arăți de parcă ai fi pierdut un meci pe Rose Bowl.

— Și asta e un fel de apocalipsă?

— Mai rău. Dar e o întrebare serioasă.

— Când eram mică, am căzut de pe bicicletă. Tata mi-a pus copci și a spus: *Când vei fi tu doctor, o să te ocupi singură*. În fiecare zi venea acasă după ce-și împingea căruciorul în Clinica din Cleveland, dezumflat, mirosind a antiseptic, iar eu fugeam să îl îmbrățișez. Îmi povestea despre o operație pe care o urmărise, despre medici care au salvat viața cuiva și despre cât de mândru era că voi fi și eu doctor, cândva. Doctorul care n-a putut el să fie. N-a zis niciodată ultimele cuvinte, dar eu știu. Așa că asta îi va face durerea suportabilă și nu se va mai simți atât de învins.

— Când ai refuzat Tisch?

— Cu o zi înainte să zbor înapoi.

— Ai putea să îi suni. Să le explici că te-ai simțit constrânsă.

— E prea târziu.

— Școala nu începe decât peste o lună. Le spui că ai avut conflicte familiale. Că nu ai crezut că era o opțiune. Ai putea face cursurile acelea de dans și de coregrafie. Ai locui aproape de Broadway...

— STOP!

Îi astup gura cu mâna. Deschide cicatrici pe care am muncit din greu să le las să se vindece.

— Care sunt șansele ca altă fată cu profilul meu să renunțe înainte de septembrie? Altă fată asiatico-americană, dacă Marc are dreptate în privința cotelor. Sub zero. În plus, tu renunți la fotbal pentru cineva drag. Deci cum îți permiți să vorbești?

Îi dau drumul, iar el își mușcă obrazul. Încă simt în palmă înțepătura firelor din barba lui. Are ochii mari, de parcă i-am aplicat un șoc. A pălit sub bronz.

— Nu știu, și se uită în altă parte.

După o clipă spun:

— Tot ce am făcut până acum a fost să muncesc pentru Facultatea de Medicină. Și părinții mei, la fel.

Toate mesele gătite de mama, când învățam până târziu în noapte, felul în care se ocupase de treburile mele cât dădeam examene, tata, care-mi fusese șofer când eram în practică. Toate grijile lor pentru candidatură, pentru că viitorul meu este și viitorul lor. Mi-au plătit garanția și taxa pentru primul semestru. Nu mi-au cerut niciodată un bănuț, spre deosebire de părinții lui Megan. Înainte să fiu Ever, sunt o Wong, așa cum Rick este un Woo și trebuie să ducă mai departe numele familiei.

Deasupra noastră zboară un stol de păsări, iar bătăile lor din aripi trimit aerul cald spre noi. Trebuie să ne înveselim. Grupul de tai chi își învâрте toiegele cu încetinitorul, iar eu alunec de pe bancă și mă apropii de bărbatul cu păr alb.

— Putem încerca? întreb, într-o mandarină mulțumitoare.

— Bineînțeles, surioară.

Îmi oferă unul dintre toiegele de ratan, iar restul cuvintelor sale în mandarină nu le înțeleg. Îl cântăresc în mână. Este un toiag obișnuit, practic, de 1,50 lungime și 4 centimetri diametru, cu lemnul ușor crăpat la vârf. Are o greutate familiară, atât de asemănătoare cu cea a bățului meu de steag, încât e reconfortant.

— Vrei să încerci tai chi? întreabă Rick, zâmbind.

— Am o idee mai bună.

Îndrept toiagul spre pieptul lui. Zâmbesc pe bune. Toate orele petrecute cu trupa de steaguri merită.

— Te *provoc* la duel. Dacă eu câștig, nu mai ești posomorât weekendul ăsta. Dacă tu câștigi, poți să te vaiți cât vrei.

O sprânceană de urs îi urcă spre frunte.

— Nici măcar nu urmezi opționalul.

— Fă-mi pe plac.

— Sunt cel mai bun luptător de la curs.

— Asta rămâne de văzut, Fotbalistule!

Ridică sprânceana mai mult, apoi se ridică și el, forțându-mă să ridic privirea.

— Sunt bucuros să dau cu tine de pământ, dar cântăresc de două ori cât tine.

— Atunci, renunță la ceva, și îl înconjur, îndreptându-l spre căruciorul cu toiege. Nu îți folosi avantajul greutateii.

Ca să mă dau mare, îmi răsucesc toiagul la 360 de grade.

Rick își adună fața de pe jos.

— *Cineva* știe ce face.

Bătrânul îl bate pe Rick pe spate când își alege un băț de bambus bont, ros la mijloc de atâtea mâini. Felul în care îl ține pare foarte competent.

— Nu te cruț.

— Nu mă aștept la asta.

— Dacă eu câștig, dansezi la spectacolul de talente.

— *Ce?* întreb și cobor toiagul puțin. Nu e corect. Nu particip.

— Nu văd de ce nu. 500 de elevi și 25 de consilieri înseamnă un public la fel de mare ca pentru *Lacul lebedelor*, în Taipei. Mai mare. Și ar fi propriul tău spectacol.

— Bine. Dar n-o să câștigi.

— Au fost ultimele tale cuvinte.

Încep să-mi rotesc toiagul. Trupa mea exersa adesea fără steaguri, așa că să-l manevrez mi se pare la fel de ușor ca încrucișatul picioarelor. Ochii lui Rick nu îi părăsesc pe ai mei.

— Încerci să mă distragi.

Mâinile mi se mișcă agil, iar toiagul, într-o ceață hipnotizantă. Atac.

Rick parează leneș, zâmbind. Trosnetul de lemn pe lemn străpunge aerul și îmi face mâinile să vibreze. Răsucesc iar toiagul. Și iar. Îl forțez să dea înapoi până când atinge zidul de cărămidă.

Rânjesc.

Apoi începe el să mă împingă în spate, cu toiagul parcă zburând. Toți anii lui de pregătire sportivă mi se sparg în cap.

În câteva minute încep să gâfâi.

— Te predai? mă tachinează Rick.

— Ultimele cuvinte.

Țintesc spre capul lui. Se apleacă, dar la mustață. Ha! Îi citesc expresia ochilor mijiiți. A fost prea aproape. Nu e posibil ca Rick să-i permită micuței Ever Wong să îl învingă într-o luptă de bo.

Atacă, dar fentez.

— Te dai mare.

Rânjesc mai tare. Imit fiecare mișcare pe care o face și o adaptez la mine. E puternic și iute, dar eu sunt mult mai agilă. Fentăm, ne răsucim, dansăm în iarbă într-un fel care îmi potolește foamea din trup. Energia pașilor noștri în tandem trosnește între noi.

Îi lovesc bo-ul cu al meu și îmi imprim greutatea în lovitură, încercând să îl oblig să dea înapoi.

— Eroare tactică, icnește el și un firicel de sudoare i se rostogolește pe gât. Nimeni nu poate mișca un munte.

Îl ignor și împing mai tare. Fețele noastre se apropie tot mai mult, peste bețele încrucișate. Ochii lui de ambră, la o palmă distanță, îi privesc țintă pe ai mei.

Colțul buzei i se ridică într-un zâmbet.

Suntem suficient de aproape ca să ne sărutăm.

Revelația mă lovește în nas ca un capăt de toiag.

Panicată, fac un pas în spate și îi dau drumul. Ochii i se măresc și se împleticește în față. Instinctiv, lovesc cu toiagul, și îi nimeresc degetele.

— Au! zice și toiagul îi cade pe pământ, iar el își scutură mâna. Mă predau!

— Îmi pare atât de rău! și îl iau de mână, oripilată. Îți țin-team bățul.

— Prefer să-mi lovești degetele, și nu bățul.

Are un ton viclean, deloc caracteristic. Îi las încheietura să cadă, ca pe cărbuni încinși, roșind puternic.

— Pentru asta capeteți mai multe lovituri!

Mă prefac că îl lovesc în cap, iar Rick se rostogolește și sare, apoi parează, fentează și chicotește. Trupul îmi cântă odată cu mișcările noastre, iar fiecare fibră musculară învie.

Apoi îmi apucă toiagul.

Dintr-odată, sunt lipită de el. Sudoarea îi sclipește la rădăcina părului. Gâtul meu este ud. Mirosul lui cald, de iarbă, îmi umple plămânii. Inima începe să îmi bată cu putere.

Toiagul lui Rick cade la pământ.

Bărbia mea se află între degetele lui puternice. Degetul lui mare îmi atinge buzele, trimițându-mi un fior delicios în tot trupul. Corpurile noastre îmi apasă toiagul, încă prins în mâna lui, iar degetele mi se agață de brațul lui. Își înclină capul, nasurile ni se ating...

Și se retrage.

Aerul trosnește între noi.

Jenna.

Între noi se cascadează un spațiu rece și mă trezesc cu toiagul în mâini.

Rick a vrut să mă sărute.

Iar eu... cred că mi-a citit perfect expresia feței. Nu m-am simțit niciodată atât de dezbrăcată, nici măcar când am fă-

cut fotografiile în studio. Este Rick Woo. Băiatul-Minune din *World Journal*. Visul oricărei fete.

— Ever...

— *Xiǎo meimei, Xiǎo dìdì, Chīfàn la.*

Rick tresare. O servitoare îmbrăcată în uniforma negru cu alb, cu un coș împletit agățat pe braț, coboară pe alee, chemându-ne la cină. Ochii ei trec de la unul la altul, amuzați. Este bucuroasă nevoie mare pentru tânărul stăpân Woo și noua lui iubită.

Încep să cadă picături grase de ploaie, iar Rick se apleacă să își recupereze toiagul. Mâna mi se ridică la gură, la buzele pe care nu le-a sărutat.

— Ever...

— E norocoasă că te are, îngaim. Sper că realizează asta.

Îmi arunc bo-ul spre bărbatul cu părul alb și sprintez pe lângă Rick. Picioarele mele aleargă într-un ritm inegal prin ploaia care cade. Rick nu vine după mine și nici nu mă aștept să o facă.

Nu ar fi trebuit să vin.

Nici în weekendul ăsta. Nici în parc. N-ar fi trebuit să propun șarada asta stupidă.

Pentru că înainte să plec de acasă știam cum arată viața mea: Medicină, datoria de fiică niciodată perfect îndeplinită, suspinele de la distanță după Dan. Astăzi însă, pentru o după-amiază perfectă, am avut parte de altceva. De un viitor în dans, de o familie care mă acceptă, de un iubit pe care îl admir și îl respect.

Și nimic nu a fost adevărat.

Cântecul popular taiwanez din seara asta se țese ca o panglică printre faldurile minții mele. Un dans i se alătură: un cerc dublu de fete în rochii colorate, ținându-se de mână și rotindu-se în direcții opuse în jurul unei perechi de îndrăgostiți. Trupul meu vrea să danseze.

N-am nicio șansă la somn când sunt așa.

Sunt singură sub baldachinul meu de împărăteasă, cu picioarele încurcate în cearșafurile de bumbac. Lumina lunii se strecoară printre sculpturi, luminând cai, războinici în luptă și pilota mea în dungi. Aerul e fierbinte și nemișcat, iar perna umplută cu puf de sub capul meu e learcă de sudoare.

Este a doua noapte pe care o petrec în conacul Tușii Claire, după acrobațiile precare din weekend. Sophie l-a ignorat pe Xavier, flirtând cu un văr îndepărtat, iar eu l-am evitat pe Rick, în timp ce pretindeam că sunt iubita lui. Toate astea în timp ce făceam găluște în bucătăria spațioasă a lui Claire, jucam Go cu pietre albe și negre, aveam parte de masaje magice și mâncam fâșii de homar, clătite cu stridii și cele mai proaspete scoici de pe insulă, înconjurată de cristaluri și argintărie.

În noaptea asta însă, îmi pulsează capul după runde de shoturi băute cu verii, mătușile și unchii lui Rick și tachinările despre nepoți, până când Rick a fost forțat să intervină și să le spună că ajunge.

Mă ridic și iau tableta de pe noptieră, împrumutată de la

Tuși Claire. Sclipirea ei albă îmi înjunghie ochii, iar eu caut pe internet combinații de „burse pentru dans”, citind despre Bursa Americană pentru Artele Spectacolului și Fundația pentru Artă Tânără.

Dar, așa cum i-am spus și lui Rick, toate au deja termenele depășite.

Mișcarea face să se clatine poantele agățate de panglici de stâlpul patului, lovindu-se ușurel de lemn. Le trag jos și mă întind pe spate, cu ele strânse la piept, așa cum îl țineam cândva pe Floppy, vechiul iepuraș de pluș. Audiția de mâine – la asta trebuie să mă concentrez. Ultimul dans al lui Ever Wong.

Strâng din ochi și mă gândesc la întoarceri piqué: deget-genunchi și jos, răsucire, atingere, răsucire, atingere, unu, unu, unu, unu, doi.

Cum ai putea deveni dansatoare profesionistă?

Ai putea să îi suni...

Las poantele să cadă, cu bufnet dublu, pe podea.

L-am lăsat pe Rick prea aproape. Acum, vocea lui mi-a pătruns cele mai intime secrete, împreună cu acel sărut care nu s-a întâmplat, dar la care tot revin. *Trebuie* să mă opresc. Să desfac panglica asta care m-a legat de el fără să îmi dau seama.

Pendulul bate o singură dată. E ora unu. N-am nicio șansă să adorm. Alunec din pat, îmi iau noul capot de mătase, cadou de la Tuși Claire pentru iubita care nu este ceea ce pretinde. Mi-l pun și deschid ușa placată cu stejar, apoi străbat desculță coridorul.

În beznă, totul pare pustiu. Piatra și sticla, vasele asiatice, toate sunt șterse de praf și aranjate meticulos. Scoicile imense îmi amintesc de Pearl, care le adoră. Dar mirosurile de tec și de ulei floral mă duc cu gândul la mama și ceva în mine se revoltă.

În living văd sclipirea unui cărbune portocaliu. În șemineu arde focul, deși aerul este fierbinte și umed. Se aude un buștean trosnind. Mirosul de cenușă îmi ajunge în nări.

Cineva nu doarme.

Un fir de lumină lucește la un metru de foc.

Xavier este cu spatele la mine. Cămașa lui neagră e mototolită, de parcă ar fi dormit în ea. În mână are un *tanto* cu mâner de fildeș, purtat de un samurai adevărat din Japonia feudală, potrivit unui verișor. Erau soldați care nu cădeau în propriile săbii, ca romanii, ci se eviscerau.

— Xavier, ce faci?

Se întoarce. Sabia scurtă sclipește într-un arc, iar lumina focului îi dezvăluie fața bronzată.

— Ever, spune și coboară tanto pe lângă corp. Nu pot dormi.

Ochii lui mă cercetează, iar eu mulțumesc în tăcere pentru capotul de la Tuși Claire, care-mi ascunde cămașa de noapte strâmtă. Vreau să mă întorc și să fug, dar picioarele mă poartă în încăpere.

— Nici eu.

Rogojinile tatami groase, aduse din Japonia, îmi gâdilă picioarele. Sabia sclipește iar. Focul luminează o linie întunecată în palma lui Xavier.

— Sângerezi.

Mi se face ușor rău. Ar fi trebuit să fug cât aveam ocazia. Sabia este străveche. Nu prea ar trebui folosită pentru frății de sânge.

— Lama aia s-ar putea să-ți provoace o cangrenă.

Xavier ridică mâna, parcă surprins.

— Încercăi să îți tai mâna?

Luptându-mă cu greața, îl apuc de degete și examinez tăietura din care sângele curge repede. Ani de asistență pentru tata, care trata tăieturi și julituri la picnicurile organizate de biserică înseamnă că, în principiu, știu ce să fac.

Spre deosebire de casa mea, plină de șervețele pentru rinita alergică de care suferă tata, nu văd nicio cutie. Desfac cordonul capotului și sper că Tuși Claire nu va afla că i-am distrus cado-

ul – apoi mă întreb de ce contează atât de mult ce crede ea.

Xavier stă nemișcat cât îi bandajez mâna cu cordonul și asta mă agită mai tare decât schițele lui. Chiar și în beznă, îi simt greutatea privirii.

— Am văzut o trusă de prim-ajutor lângă piscină, zic. Așteaptă o secundă.

Când mă întorc cu trusa de plastic în mână, e în vârful picioarelor și pune sabia la loc. Mă privește în ochi. Roșesc și îmi strâng capotul pe lângă corp.

Inspir adânc și încep să îi scot cordonul de pe mână. Toate straturile de mătase sunt pătrunse de o pată în forma lui Saturn. Sânge. Sânge. Sânge. Un val de ameteală mă lovește și mă clatin pe picioare. Da, am băut sake cu sânge de șarpe, dar sângele ăsta e de om.

Mă oblig să mă calmez și îi curăț tăietura cu antiseptic, apoi o leg repede cu un bandaj și o fixează. Doar când este legată așa cum trebuie pot respira din nou.

— Nu pot suporta sângele, mărturisesc.

— Nu mai spune!

Îmi tremură genunchii. Mă clatin iar, iar el îmi ia trusa și eu mă las să cad pe covoraș, îmi sprijin capul pe genunchi și închid ochii.

— Ești bine?

— Da, într-o secundă.

Îmi întinde o sticlă de vin rămas de aseară. E vin franțuzesc, cu o etichetă albă. Îmi lipesc sticla de buze și înghit. Vișină – bogat, tare. Mai iau o dușcă, apoi a treia, lăsându-i netezi-mea să îmi încălzească trupul și să îmi alunge din minte acele forme ca de Saturn însângerate.

Ridic iar privirea doar când spune încet:

— Mulțumesc.

Urmează o rușine familiară. Și teamă. Chiar dacă reușesc să îmi îndes toate cunoștințele necesare pentru Facultatea de

Medicină în memoria precum o sită, cu asta o să mă confrunt, zi după zi. Tortură curată.

— Scuze, croncăn eu.

— Eu sunt fraierul care s-a tăiat. Ești bine?

Reacția lui mă surprinde, poate pentru că este atât de... umană.

— Da, sunt bine.

Și am reușit, nu? I-am bandajat tăietura plină de sânge. Cu mai mult curaj, îl ajut să strângă trusa.

— Ți-ai făcut vaccinul antitetanos, nu?

Confirmă. Flăcările îi creează un joc de umbre pe față, reflectându-i-se în ochi. Sub privirea lui, îmi strâng din nou faldurile capotului. Mă întreb dacă mă schițează în minte, iar gândul, în loc să mă supere, aprinde ceva în mine.

Poate Xavier este exact ce am nevoie ca să uit de Rick.

Întinde mâna după sticlă.

— Care-i faza cu tine și cu Băiatul-Minune?

— Suntem împreună, n-ai auzit? spun cu amărăciune.

— Da, și Dragonul e mama mea. Sunt colegul lui e cameră, îți amintești? Îi aud apelurile. Îi văd cărțile poștale.

Îmi dă sticla înapoi.

— Deci cum e? Te are și pe tine, și pe ea? Băieții atletici chiar primesc tot ce vor, nu?

Nu ar trebui să beau atât, nu după ce s-a întâmplat în prima noapte de clubbing, dar mai iau o dușcă. Ignor înțepătura la adresa lui Rick, care nu mi se pare că ar primi deloc ce dorește. Ignor junghiul de gelozie când îmi imaginez apelurile telefonice zilnice la care este martor Xavier.

— Doar îl ajut.

— Ție ce-ți iese?

— Nimic.

Doar suferință. De ce nu are curajul să-și înfrunte familia pentru Jenna?

— Ce-ți pasă?

— Poate că-mi pare rău să văd dragoste neîmpărtășită.

— Ha! Nu e cazul.

Dar roșesc. Nu îmi place când îmi privește așa, direct în suflet.

— Care-i faza cu tine și cu Sophie?

Xavier e încă aici, deși comportamentul ei spune limpede că a terminat-o cu el.

— Tatei i-ar plăcea de ea.

— Dar ție, nu?

Chiar nu înțeleg. Sophie e superbă. Amuzantă. Supergeneroasă. Orice tip ar fi norocos să fie cu ea.

Ochii lui Xavier sunt ațintiți asupra mea.

— Am lăsat rogojina aia în fața ușii tale, spune el. Am prins de ea o foaie cu un E pe ea. Era pentru tine.

Ce? Scena cu Sophie, în care a intrat cu rogojina sub braț, mi se recompune în minte.

Am făcut o presupunere și ea m-a lăsat.

— Nu am știut, mă bâlbâi, dar ochii lui îmi spun că deja știe.

Așez sticla lângă piciorul meu. Vinul a făcut aerul sufocant.

— Nu ai mințit înainte.

Încuviințează scurt. Nu a contrazis nimic din ce spunea Sophie despre el, doar a permis reputației lui de player să capete amploare.

— De ce ai venit weekendul ăsta? întreb.

Ochii lui se îndreaptă spre foc.

— Nu ai înțelege.

— Mă prefac că sunt iubita unui tip pentru ca familia lui să o accepte pe cea adevărată. Mai încearcă.

— Poate că să fii cu o fată care te place este mai bine decât să fii singur cu tine, cel inutil.

Inutil? Chipeșul, vânatul Xavier Yeh, faima și bogăția din Longzhou?

— De ce spui asta?

Ochii lui privesc în altă parte. Mâna i se întinde spre un manual pe care nu-l remarcasem, apoi îmi prinde privirea și o retrace. Xavier Yeh, rebelul clasei și colecționar de muștrări, își studiază abecedarul chinezesc într-o seară de sâmbătă.

Mi se pare că ar cuprinde un secret.

— Pot să mă uit?

Se întinde după sticlă. Când i-o dau înapoi, ni se ating degetele. Ale lui sunt febrile.

Îmi dă caietul lui.

— Citește și plângi.

Termină sticla, se ridică în picioare și scotocește în spatele unui bar de lângă fereastră.

Singură pe podea, deschid, intrigată, caietul.

Paginile mi se par fragile, de parcă s-ar rupe dacă le dau prea repede. Un scris necunoscut se îngheșue pe margini. Căpiază caractere chinezești și traduceri lor în engleză.

„Na” în loc de „n-a”.

„Creon” în loc de „creion”.

„ninge” în loc de „minge”.

Se aude un dop sărind.

Când se întoarce cu o altă sticlă în mână, întreb:

— E scrisul tău?

Se așază din nou lângă mine, mai aproape. Piciorul lui îmi atinge pulpa. Are picioare lungi, zvelte. Simt căldura brațului său lipit de mine, dar corpul meu reacționează greu și nu mă îndepărtez, iar apoi nici nu mai vreau. Duc sticla la buze și beau dintr-un vin mai bogat și mai întunecat, care îmi trimite un val de căldură prin degete.

— Cuvintelor nu le place de mine, spune el. Sar pe pagină. Îmi trec ochii peste ele de o sută de ori și tot nu pricep la ce mă uit.

E ca Pearl. Îmi amintesc că Xavier refuză să scrie la caligra-

fie, exceptând caracterul acela simetric. Cum ne punea mereu pe mine sau pe Sophie să citim primele în exercițiile cu partener, ca să ne audă citind cu voce tare și apoi să repete. A ascuns totul cu atâta grijă, iar acum îmi dezvăluie totul mie, fata care i-a rupt schița în bucăți.

— Ești dislexic?

— Ceva de genul, spune cu voce aspră. Un alt cuvânt pentru „prost”.

Sunt uluită. Am citit despre copii care simt așa față de dislexie, însă poveștile acelea mi s-au părut mereu capsule temporale, idei învechite, încremenite în ambră, ca rușinea secretă a femeii care a născut un copil în afara căsătoriei în *Litera stacojie* sau vânătoarea de vrăjitoare din Salem.

— Nu ești prost, zic. Sora mea este dislexică.

— Serios?

— Tatăl meu o meditează. A avut un profesor special în școala primară. Folosește softuri pentru dictare. Îi place muzica, dar citește greu notele, așa că-și folosește urechea muzicală. Nu e deloc ușor, dar e prima din clasă.

Râde scurt, ca un lătrat.

— Tata spune că e doar o scuză. Obsesia vesticilor pentru psihologie. Copiii chinezi nu au dislexie.

Înjur încet.

— Nu ai avut niciodată parte de educație specială?

Clatină din cap.

— Am avut un meditator în Taiwan, când eram mai mic. Avea vreo sută de ani. I-a spus tatei că nu pot învăța.

Își strânge coatele în jurul genunchilor.

— Tata spunea că ar fi trebuit să mă bată mai tare. Că așa aș fi învățat.

Închid caietul.

— Te bătea pentru *dislexie*?

Xavier bea jumătate de sticlă înainte să mi-o paseze.

— Mama obișnuia să încerce să îl oprească.

— Obișnuia?

— A murit când aveam 12 ani.

— Ah, îmi pare rău.

Xavier ridică din umeri.

— Asta e viața mea. Tata m-a instalat într-un apartament din Manhattan în timp ce el locuia în Taipei. Am avut un consultant educațional. Profesorii mei au zis că nu știu să citesc pentru că engleza nu era limba mea maternă. Într-un târziu, mi-am dat seama cum să mă prefac. Banii pot să cumpere orice, în gimnaziu și în liceu.

Xavier se întinde iar după sticlă.

— Anul trecut, în martie, când a venit tata, a aflat că nu m-am înscris la nicio facultate. Mi-am zis că nu are rost. L-a concediat pe consultant, iar eu nu m-am obosit să mă prezint la examenele finale. Nici măcar nu am diplomă de absolvire.

— Of, Xavier!

Își atinge spatele.

— Tata mi-a oferit un nou set de trofee și mi-a spus că sunt rușinea a nouă generații, spune și buzele i se răsucesc sarcastic, apoi mai ia o dușcă de vin.

Trofee. Adică vânățai.

Dar mesajul a pătruns atât de adânc, încât Xavier îl crede.

Îmi amintesc și eu ceva. Mama, lovindu-mi interiorul coapsei goale cu bețișoarele, o dată, de două ori, de trei ori. Cred că eram foarte mică. Plângeam cu pumnișorii la ochi pe cămașa de noapte cu Hello Kitty. Nu știu ce făcusem, dar eram în birou. Poate că greșisem la silabisire. Bețișoarele apăreau ocazional și nu lăsau urme, dar rușinea rămânea.

— Lasă-i să se bălăcească în nefericirea lor, șoptesc.

Focul îi face pomeții proeminenți ca niște lame. I se încleştează maxilarul. Cu un deget, îmi urmărește linia nasului.

Apoi îmi mângâie fiecare sprânceană. De la un colț la altul, buzele. Mă desenează. Mă vede.

Apoi se apleacă și mă sărută.

Are gura moale, îndulcită de vin. Bandajul îmi atinge obrazul, când își vârstă degetele în părul meu și îmi prinde ușor ceafa. Sub buzele lui, îmi arcuiesc ușor spatele...

Ce fac?

Vreau să mă retrag. Dar el mă trage la pieptul lui. Brațul lui îmi alunecă pe spate, iar buzele lui mă devorează. Se oprește să respire.

Trebuie să ne oprim.

— Xavier...

Gura lui mă reduce la tăcere, îmi separă buzele, mă face să tresar de plăcerea neașteptată a limbii lui. Are gust de vin, de foc, iar eu mă lipesc de el și vreau să ducă acest sărut care încalcă și ultima Regulă a Familiei Wong tot mai adânc, să vindece golul din pieptul lui și să mă facă să mă simt tot mai dorită.

Apoi strigătul lui Sophie sfâșie noaptea.

— Sophie, mă înec, îndepărtându-mă de Xavier.

— Ești *musafira* mea!

Aleargă spre noi. Capotul cu imprimeu de trandafiri îi alunecă de pe umăr, iar ea îl trage înapoi. Cercelul de opal al lui Xavier îi scânteiază în lobul urechii. L-a pus înapoi.

— Ești *musafira* mea!

— Soph...

— Taci!

Obrazul îmi explodează sub palma ei.

— Taci, taci, târfă!

Albul îmi înceteșează vederea. Îmi duc mâna la obrazul care arde. Nu m-am simțit niciodată atât de mică. Vina îmi arde buzele umflate.

Dar am crezut că nu îl mai vrei. Am crezut... Am crezut...

Brațul ei se dă înapoi pentru a doua lovitură.

Xavier o prinde de încheietură.

— E vina mea! Eu am sărutat-o!

Partea din mine care nu este cuprinsă de groază e uluită de cât de repede de ales să mă apere. Sophie tresare de parcă ar fi lovit-o și se desprinde. Își strânge capotul pe lângă corp. Ochiul ei căprui sunt ai unul cățeluș pierdut, atât de vulnerabili și de jigniți, încât, chiar și știind că ne-a jucat pe amândoi pe degete, tot mă doare sufletul.

— O, deci *acum* ai tupeu? scuipe ea spre Xavier.

Se răsuțește să plece, dar privirea îi mătură podeaua. Se apleacă și ia o foaie. Gura i se mișcă, parcă vrând să vorbească, dar nu își găsește cuvintele.

— *Tu!*

O mototolește și o aruncă spre Xavier. Îi sare din piept pe podea și se desface.

O altă schiță: o ceașcă de porțelan albastru lipită de buzele mele.

Suspînând, țâșnește pe scări, cu capotul foșnind ca niște aripi de fluture rupte. O eternitate mai târziu, aud ușa de la camera ei trântindu-se.

Mâna lui Xavier îmi găsește talia.

— Ești bine?

Mă smulg din atingerea lui, ca arșă. Am crezut sincer că Sophie o terminase cu el, dar ar fi trebuit să știu. M-am întors la momentul în care mi-a zis Megan despre Dan, doar că am făcut un lucru mult mai rău. Ce fel de prietenă sunt?

— Ever, te rog vorbește cu mine...

Cu un țipăt scurt, mă desprind de el și alerg în apartamentul Eleanor.

*

Mă trezesc într-o fluturare de draperii din brocart ametist la fereastră. Soarele e sus. E aproape prânzul. Cu ochii lipiți, alunec din pat și intru în baie, încercând încă să mă scutur de apăsarea nopții trecute. Dalele frumoase de mozaic ale Tușii Claire răsună de pași nesiguri. În duș, când țâșnește apa, o broască cenușie sare dintr-un colț, iar strigătul meu scurt vibrează între pereții de sticlă.

— Of, *Fannie!* suspin. Broască, dispari!

Mă ignoră și o las să orăcăie maniacal în timp ce mă înec sub dușul fierbinte, lăsându-i asprimea să îmi scoată durerea

din inimă, până când, în sfârșit, apa devenită rece mă alungă înapoi în dormitor, unde mă șterg cu prosopul. Mă simt grea, înfășurată parcă într-o pătură de plumb de sub un dispozitiv cu raze X. Va trebui să dau din nou ochii cu Sophie, în campus. Cu Xavier. Cu Rick...

Piciorul meu lovește un pachet moale, învelit în hârtie, aflat pe podea, lângă ușă. Hârtie oranj, legată cu o panglică asortată. Desprind un bilețel, o foaie groasă de hârtie acoperită de un scris pătrățos.

Dragă Ever,

N-am vrut să te duci la culcare fără să îmi cer scuze. N-ai făcut decât să mă ajuți weekendul ăsta, iar eu am încălcat orice limită. Nu am nicio scuză, doar că nu am vrut să ne pun în pericol prietenia, care a fost o surpriză și un dar pentru mine vara asta.

Prietenul tău, pentru totdeauna,
R.

P.S. Am găsit astea la piață și nu m-am putut abține. Sper să profiți de ele la iarnă.

Cred că a strecurat pachetul prin trapa pentru room service, aseară. Mă înțepă ochii când despachetez o pereche de șosete albastre precum cerul, cu imprimeu cu dansatori care se răsucesc, se rotesc, fac piruete. Îmi strecor mâinile în căldura lor lănoasă. După weekendul ăsta luxuriant, după Xavier, șosetele astea. Sunt atât de stângace și de dragi!

Dar mi-a arătat fotografia Jennei în prima oră de când ne-am cunoscut. Bilețelul îmi amintește că suntem doar prieteni și că după ce Sophie le spune totul, familia lui îi va sparge ușa

cu un inel moștenire de familie și îl va implora să i-l pună Jennei pe deget. Planul a reușit mai bine decât în cele mai îndrăznețe scenarii.

Și ce aş putea să spun? Îmi pare rău că nu te-am înșelat; îmi pare rău că am înșelat-o pe verișoara ta, însă lucrurile nu sunt ce par a fi; știu că mi-ai spus să stau departe de Xavier, dar...

Degetele de la picioare mi se ating de o cutie satinată. O poantă roz zboară spre dreapta, cu panglicile răsfirate pe rogojină.

Inima mi se ridică în gât, iar ochii mi se lipesc de ceasul cu alarmă, care nu a sunat.

Audiția.

Am ratat-o.

*

Două minute mai târziu, cu scrisoarea, șosetele și hainele îndesate în geanta pentru dans, alerg pe hol, către scări. Am inima prea strânsă ca să mai aibă sens și altceva decât că trebuie să ajung la Studioul de Balet Szeto.

Când mă apropii de camera lui Rick, îl aud vorbind în engleză și pe Tuși Claire în Hokkien, isterică, fiecare recurgând la limba cu care se simt cel mai confortabil, așa ca rudele mele când sunt încântate sau stresate. Nu aud vocea lui Sophie, dar poate că e și ea acolo, cu mâinile proptite în șolduri. Rușinea îmi cuprinde pieptul în gheare.

Măcar i-am deschis drumul către Jenna.

— Ne prefăceam doar, spune Rick, când trec pe lângă ușă. Te rog să nu dai vina pe ea. Mă ajuta...

— Rick, nu! șoptesc.

Ai stricat totul.

Apoi sar câte două trepte odată pe scările în spirală.

Soarele este chiar deasupra capului meu când ajung la studio, abia respirând. O groază sufocantă îmi apasă umerii când năvălesc pe ușă. Tricoul scăldat în sudoare mi se lipește de coaste.

Dar, când sunt înconjurată de pereții rozalii și aerul condiționat, iar la urechi îmi ajung acordurile din *Lacul lebedelor*, simt că am atins un refugiu.

Alerg spre muzică.

Posterele familiare – *Coppelia*, *Spărgătorul de nuci* – mi se par clișee după colecția de artă a mătușii Claire. Dar șoapta aceea lipsită de loialitate dispare când dau cu ochii de Madame Szeto, în studio. Spatele curbat al costumului ei maroniu este reflectat de oglinda întregă. În fața ei, un bărbat chipeș, tuns periută, execută o întoarcere senzațională, cu brațele desfăcute, cu picioarele în rotație, în timp ce o fată în costum alb îl urmează unduind din șolduri. Prințul Siegfried, dând audiție alături de fete care-și doresc să fie Odette. O voi implora să găsească un loc pentru mine. Dacă trebuie, stau până după ora închiderii.

Țâșnesc în vestiar, îmi las jos geanta și îmi scos colanții înainte să se închidă ușa.

Dar nu se închide.

Se deschide iar și o primește pe Madame Szeto, cu părul ei de abanos prins în cocul elegant de fiecare zi, la ceafă. Costumul i se întinde peste umerii dreپți și sâni mici.

— Madame, îmi pare atât de rău...

— Nu mai ești bine-venită aici.

Gura ei, de obicei plină de blândețe, se întinde ca un măr uscat.

— Îmi pare foarte rău că am întârziat. Speram să...

Scuzele mi se rostogolesc de pe buze. Îmi ia geanta și îmi îndeasă lucrurile înapoi. Aud cum se rupe biletul de la Rick.

— Madame, vă rog, zic, dar ea mă apucă de braț și pe jumătate mă trage, pe jumătate mă împinge către recepție, în timp ce eu bălmăjesc scuze și încerc să îmi fac dreptate.

Mâna fermă care mi-a arătat cum să îmi mențin postura mijlocului îmi ciupește acum carnea ca o gheară. Poate că nu i-o poate oferi pe Odette fetei care a întârziat, dar de ce mă dă afară?

— Vă rog, nu înțeleg...

— Tinerele noastre au reputații. Nu ne permitem să le mănjească cineva. Nici măcar o fată din *America*.

Mă lasă la ușă ca pe o zdreanță și îmi aruncă geanta, lovindu-mă în stomac.

— Nu pot să dansez nici măcar în cor? strig eu.

— Pleacă, domnișoară Wong, spune și deschide larg ușa. Nu mă face să chem paza.

— Paza?

Mă agăț de geantă. Ușa îmi lovește umărul când dau înapoi sub soarele nemilos.

— Cred că este o greșeală.

Aruncă o fotografie spre mine. Încerc să o prind, dar ratez și cade pe ciment.

— Nu știu cum funcționează studiourile de dans în America, dar în Taipei nu merge așa. Te rog să nu mai calci pe aici. Și nici prietena ta.

Prietenă?

Mâna îmi tremură când iau fotografia. E o fată.

În spate are un fundal alb – singurul obiect din lumea ei dreptunghiulară. Mâinile i se deschid în lateral, ca niște evantaie. Mă privește, cu bărbia sfidătoare, cu buzele stacojii desfăcute seducător, cu onduleurile de păr negru ridicate, dezvăluind fiecare curbă de piele, de la ceafă la glezna ridicată – și tot ce se află între ele.

Din lume dispare tot oxigenul.

Este poza mea glamour nud.

Azi-dimineață, în timp ce eu dormeam, Sophie a luat-o, probabil, de la studioul lui Yannie.

Și a trimis-o aici.

Ușa scârțâie când Madame Szeto vrea să o închidă. O apuc de margine cu ambele mâini.

— Așteptați! Vreau să explic...

Sunt obligată să îmi retrag degetele, când îmi trânteste ușa în nas.

*

Nu mai am bani, așa că merg pe jos două ore până în campus. Am pierdut taxa pe o săptămână pentru studio, dar nu o pot cere înapoi. Îmi simt picioarele la fel de grele ca blocurile de beton care păzesc țărmul de taifunuri. Motoretele trec în goană, scuipând nori de murdărie spre mine. Buzunarul mi-e umflat de fotografia mototolită, pe care nu o mai pot privi. Mă înțeapă buzele. Trebuie să vorbesc cu Xavier, după ce am fugit de el, dar nu știu ce vom face mai departe. Iar Rick...

Duc degetele la bărbie. Încă îi simt atingerea.

Trebuie să înțeleg de ce mi-a dăruit șosetele.

De ce i-a spus mătușii lui că nu suntem împreună.

Trebuie să explic.

Mă târăsc pe treptele de cărămidă de la Chien Tan și intru în lobby printr-o ușă laterală. De obicei, este pustiu. Acum, însă,

voci cuprinse de panică strigă în salonul de alături, însă n-am nici urmă de curiozitate. Placa de muștrări acoperă un perete întreg: numele noastre chinezești, într-un șir lung, cu coloanele de bife sub ele. Coloana de sub numele lui Xavier este fără sfârșit. A mea, la fel. Atât de copilăresc.

— Termină! Termină chiar acum! strigă o fată de alături.

— Fă ceva! strigă alta.

— Băieți! Încetați! strigă Marc.

Ce se întâmplă?

Îmi ridic geanta pe umăr, cotesc și mă izbesc de un spate transpirat.

Un cerc de copii s-a format în jurul a doi băieți care se bat. Brațele lui Xavier se strâng în jurul gâtului lui Rick. Amândoi sunt încovoiați și se izbesc de Marc, care încearcă să îi despartă și capătă un pumn în stomac.

— Terminați!

— Separați-vă!

Alte mâini trag de ei, dar sunt inseparabili, o forță de brațe și picioare musculoase, de furie pură, care trânteste la pământ tot ce întâlnește în cale.

Înainte să pot striga, Rick se desprinde. Umărul i se ridică, apoi pumnul îi explodează în fața lui Xavier.

— Rick, oprește-te! strig eu.

Ambii băieți se întorc spre mine, cu expresii identice de furie. Lui Xavier îi curge sânge din nas. Rick mă privește în ochi și tresare. Xavier îl apucă de spatele tricoului și revin la confruntarea sălbatică.

— Ticălosule!

— Lașule!

Nu am fost niciodată fata pentru care s-au bătut băieții, însă nu am nevoie de ego ca să înțeleg că lupta asta are legătură cu mine. Dar pentru ce? Din cauza sărutului?

— *Xiang-Ping! Guang-Ming!*

Dragonul se împinge pe lângă mine, în rochia ei verde, cu Li-Han după ea. Nu am crezut niciodată c-o să mă bucur să o văd. Pocnește din degete, latră ordine, iar Li-Han, Marc și alți doi băieți îi despart pe Rick și pe Xavier, care se uită urât unul la altul. Xavier își șterge nasul, care picură petale roșii pe cămașa lui crem. Ochii i se îndreaptă o clipă spre mine, întunecați, de necitit, însă Rick nu mă privește.

Mă uit în tăcere cum Dragonul îi trimite pe Li-Han, pe Marc și pe Rick să îl ducă pe Xavier la infirmerie și să stea de vorbă. Așa procedează ea. Rick pare la fel de furios de parcă i s-ar fi comandat să îi doneze lui Xavier ambii rinichi.

— *Ai-Mei!* și numele meu țâșnește de pe buzele Dragonului ca șrapnelul. *Nǐ zai zhèlǐ dèng!*

— *Shén me wèntí?* mă bâlbâi. Ce s-a întâmplat?

Îmi face semn spre biroul ei. Abia acum văd că ține în mână altă fotografie cu mine goală.

Sophie a lovit din nou.

Știu care-mi e pedeapsa chiar înainte ca Dragonul să închidă ușa biroului ei, un spațiu de lucru haotic, compus din patru mese lungi și un birou de oțel pline de hârtii. Aerul miroase a unguent chinezesc. Colaje foto cu elevii din anii anteriori de la Chien Tan acoperă pereții. Cu siguranță, niciunul dintre ei nu a mai fost escortat aici din același motiv ca mine.

— Zuo, poruncește ea.

Îngrozită, mă las să cad pe un scaun din fața biroului ei. Formează numărul părinților mei. Mi-i imaginez la celălalt capăt al firului, sărind în sus din patul lor cu așternuturi înflorate, mama la telefonul de pe noptieră, tata la cel fără fir, în timp ce Dragonul scuipă foc în mandarină.

Apoi mi-l întinde.

Mâna îmi tremură când ridic receptorul.

— Alo?

— Cum ai putut să faci un lucru atât de nesăbuit? strigă tata.

— Te-am educat mai bine de atât! strigă și mama. Acum ne-ai umplut de rușine!

— Știi ce cred acum despre tine băieții ăia? întrebă tata - cuvinte care sfâșie un văl între noi, pentru că nici măcar nu recunoaște că port deja sutien, darămite că băieții s-ar putea *gândi* măcar la mine.

Rușinea fetei care și-a desfăcut prea tare picioarele mă izbește în plin.

— Dacă se află la Northwestern?

Vocea mamei se ridică un decibel, iar eu trebuie să îndepărtez telefonul de ureche. Acum Dragonul aude fiecare cuvânt.

— Te vor da afară. Ți-ai distrus *viața*!

Panica mă cuprinde și îmi arde pieptul ca o lavă. Mă agăț de telefon. Doar nu le-o fi trimis Sophie și lor fotografiile cu mine, nu-i așa?

— Nu au cum!

— Am avut suficientă încredere în tine să te trimitem acolo singură! strigă tata.

— Nu de asta mi-am vândut colierul de perle negre! țipă mama.

Iar colierul cu perle negre?

— Nu ți-am *cerut* eu să îl vinzi! urlu. Nu am *vrut* să vin aici! Tot ce voiam să fac vara asta era să *danzez*, iar voi nu m-ați lăsat!

Gâtul îmi e sfâșiat de suspine. Dragonul îmi dă un șervețel, dar chiar și cu ea amestecată în rufe pe care ni le spălăm în public, tot mă simt grozav să arunc adevărurile acelea.

— Cum poți să fii atât de nerecunoscătoare? strigă mama. Am făcut *totul* pentru tine. Doamne, de ce ne blestemi cu așa o fată?

— Cum poți să mă faci nerecunoscătoare? Am renunțat la dans! Mă duc la Facultatea de Medicină! Nu mă întrebați niciodată ce vreau *eu*!

Niciun răspuns, doar murmurul părinților mei care discută, apoi mama:

— Îți găsim un bilet spre casă.

— Nu!

— Du-te și-ți fă bagajele. Fii gata să pleci dimineață.

— Nu mă puteți obliga să vin acum acasă! Nu sunt pregătită! strig eu, fără sens.

Am uitat cât de repede îmi pot răpi părinții mei orice privilegiu, chiar și de la 15 000 de kilometri.

Fac o ultimă încercare și apelez la păcatul capital din Biblia Familiei Wong.

— M-ați trimis deja aici. Dacă mă trimiteți acasă mai devreme, irosiți bani!

— Tu ai luat decizia asta prostească, se răstește mama, tu să suporti consecințele!

Apoi închide.

*

Abia dacă-mi amintesc cum am ieșit din biroul Dragonului. Pieptul îmi arde, de parcă părinții mei l-ar fi umplut cu cărbuni încinși. Începusem să îi înțeleg, chiar să fiu empatică pentru că renunțaseră la atâtea emigrând – la casă, la acceptare – și să apreciez că nu mă împinseseră niciodată să îmi caut un soț și nici nu îmi spusese că sunt o rușine pentru nouă generații.

Toate astea s-au dus. Nu-mi pasă cu ce bagaj emoțional au cărat cu ei peste Ocean. N-au niciun drept să mă facă și pe mine să-l car pentru tot restul vieții.

Când intru în lobby, fluierăturile sfâșie aerul.

O sută de ochi mă urmăresc din fiecare colț: băieții de la jocul de șah chinezesc, de la masa de biliard, de la fotbal. Ușile automate se despart ca să intre Sophie, impecabilă în rochia ei de culoarea mandarinei, braț la braț cu Chris Chen, un tip înalt, ai cărui dinți au început să se păteze fiindcă mestecă fructe de betel, și cu un alt tip, al cărui nume îmi scapă.

Sophie se oprește în ușă, admiră scena și zâmbește.

Cu asta mă voi confrunta cât timp mi-a mai rămas aici. Este prețul ultimelor mele zile de libertate.

Dar când mă răsucesc spre scări, când apuc balustrada și vreau să o tai în cameră, mă cuprinde un val de mânie.

Oamenii ăștia mă *cunosc*.

Au evadat alături de mine peste punte. Au dansat cu mine în cluburi și chiar au primit sfaturi de la mine.

Cum îndrăznesc să mă trateze ca pe o bucată de carne?

Și cum îndrăznește Sophie?

Dau drumul balustradei și mă îndrept spre ea, ignorând băieții.

— Era proprietatea *mea*, spun. Nu aveai niciun drept.

Sophie scoate niște sunete deșuchete.

— *Te rog* să nu faci pe victima inocentă.

— Îmi pare rău.

Mi se înroșesc obrazii. Am subestimat-o în multe feluri.

— Dar rogojina de mătase din camera noastră este și ea a mea. Așa că nici tu să nu faci pe victima.

Devine rigidă.

Mă uit prin lobby și dintr-odată nimeni nu vrea să mă privească în ochi.

— Băieți, dacă vreți să vedeți într-o zi o fată dezbrăcată în fața voastră, o fată care vă place, poate în loc să faceți o sută de flotări pe zi și să salivați pe o poză care nu vă aparține, ar trebui să aveți *tupeul* să deveniți bărbații care o merită. Așa că oricine are fotografia mea să *mi-o dea acum*.

Întind o mână, cu palma în sus. Detest că îmi tremură.

Nu mișcă nimeni.

Oare sunt chiar atât de josnici?

Apoi David străbate spațiul de la masa de fotbal și îmi pune fotografia în palmă.

— Scuze, Ever, murmură el și pleacă.

Tremur din tot corpul, dar țin bărbia sus, și alte șapte fotografii se așază în teanc peste prima. În fond, în lobby erau doar vreo duzină de băieți.

— Câte sunt? ridic eu teancul.

Gura lui Sophie e o linie subțire. Nu vrea să spună.

— Nici să nu te gândești să le trimiți la Northwestern, sau cei de la Dartmouth vor primi și ei o scrisoare.

Ochii îi sclipesc – de furie? De teamă? Încă tremurând, îmi vâr pozele în buzunar.

— Uită-te în jur, Sophie. Lobby-ul s-a golit. N-a mai rămas nimeni de partea ta.

Apoi plec.

*

Trec pe la infirmerie și sunt informată de asistentă că depozitul i-a fost inundat la ultimul taifun, așa că a trebuit să îi trimită pe Rick și pe Xavier la clinica locală. Fotografia mea m-a pedepsit pe viață. Nici măcar nu pot merge să îi caut.

După-amiaza se întunecă și devine seară, iar eu aștept, neliniștită, pe o canapea cu perne de mătase din lounge-ul băieților, la trei uși mai jos de camera lui Rick și Xavier. Nu știu cine se va întoarce primul sau dacă se vor întoarce împreună. Știu doar că prea multe lucruri au mers prost de la lupta cu bo și degetele lui Rick pe bărbia mea: am pierdut-o pe Odette, iar părinții mei mă târăsc acasă. Apoi mai e Xavier și bătaia și Rick, care probabil este supărat pe mine fiindcă am făcut singurul lucru pe care m-a rugat să nu îl fac. Și de ce naiba nu și-a putut înfrunta familia pentru Jenna de la început și de ce naiba am făcut fotografia aceea groaznică și câte mai sunt împrăștiate cine știe pe unde și dacă or să ajungă pe rețelele sociale sau la Northwestern și dacă m-am autosabotat subconștient, pierzând-o pe Odette, pentru că așa închisoarea din titan va fi și mai insuportabilă și oare voi putea fi vreodată fiica pe care și-o doresc părinții mei?

Din gât îmi scapă un suspin furios. Stropi de ploaie lovesc ferestrele care dau spre noapte. Întind mâna după paharul de ceai cu bule și lapte, dar dau peste el și se varsă pe măsuța lăcuită cu negru. Îneacă figurinele din scoică de pescari chinezi,

la fel cu cei de pe masa din living de acasă. Mă uit urât: încă o invazie Wong.

Nu mi-au oferit nici măcar șansa unei explicații.

Ignorând mizeria, mă ridic și mă duc la geam. Țeava albastră se întinde, provocatoare, peste apele negre ale râului Kee-lung. Două bărci-dragon, sclipind ca niște papuci magici, alunecă pe sub ea. Nu am reușit să merg cu barca și să simt apa stropindu-mi fața.

— Ever, ești bine?

Spencer se oprește lângă lifturi, cu un joc de mah-jong sub braț. Spre deosebire de Rick, Spencer chiar mi-e ca un frate. La fel sunt Marc sau Benji.

— L-ai văzut pe Rick?

— A plecat din Taipei.

— A plecat?

— Azi după-amiază.

— Unde?

— Li-Han l-a dus la aeroport. Am auzit de la Marc. A plecat la Hong Kong câteva zile.

— Hong Kong!

Nu a pomenit niciodată despre o călătorie acolo. Doar că tatăl Jennei lucrează pentru o bancă de acolo. Când se va întoarce el, eu voi fi deja plecată.

N-o să-l mai văd niciodată.

— Ieși în seara asta? Mergem la o berărie din Gongguan. Rick a zis că e cea mai bună. Păcat că nu-i aici, să vină cu noi.

Simt că mi s-au topit oasele.

— Nu pot. Dar distracție plăcută.

Mă las din nou să cad pe canapea, după ce pleacă Spencer. Pierderea mă doare și sunt surprinsă. Cum s-a întâmplat? Cu o săptămână în urmă aș fi fost ușurată să scap de Băiatul-Minune, dar acum...

Se aud scândurile scârțâind.

— Bună, Ever.

Xavier.

Poartă cămașa lui neagră favorită. Firele argintii reflectă lumina difuză. Are nasul de o nuanță movulie, dar se potrivește cu personajul misterios și dur pe care îl proiectează, deși nu cu persoana adevărată din spate, din care m-a lăsat să văd o frântură. Are sub braț o cutie lungă, dreptunghiulară, o cutie făcută pentru suluri, din două jumătăți.

Amintirea sărutului din noaptea trecută, a gurii lui dulci și moi devorându-mă, prinde viață între noi.

Mă ridic de pe canapea.

— Te-ai întors.

— Sunt pedepsit. 20 de muștrări, iubito!

Cu zâmbetul lui sarcastic, ridică mâna pentru cuba. Mă dau înapoi.

— Am auzit că Rick s-a dus la Hong Kong.

Lasă mâna jos.

— Da. Să se vadă cu Jenna.

— Jenna!

Deci a trecut peste frica de zbor? De ce simt împunsătura trădării? Șarada noastră a fost pentru ea. N-a pretins niciodată altceva și totuși mă simt... respinsă.

Privirea lui Xavier este ciudat de empatică. Îmi amintesc de schița cu mine privind lupta de bo a lui Rick. Xavier mă citește perfect, iar noaptea trecută m-a făcut să mă simt atât de dorită.

— Ce e în cutie?

Xavier duce o mână la capac. Apoi îi dă drumul.

— Nimic.

Ceva la felul în care o spune mă face necugetată. Sau poate că sărutul lui îmi dă curaj. Sau poate faptul că este ultima mea noapte în Taipei.

— Să văd.

— Nu.

Apuc partea de sus și el o trage înapoi, cu un strigăt de panică, dar se desface și din tub se revarsă un șuvoi de pagini rulate. Xavier dă să le prindă, cu o expresie disperată, dar sunt prea multe: o jumătate de duzină de schițe cu Ever plutesc pe podea. Nu sunt schițe făcute în grabă, precum cea pe care mi-a dat-o, ci colorate complet, detaliate, hașurate, țesute din lumini și umbre și timp și dedicare.

Eu dansând în Clubul Love.

Eu privind spre iazul cu nuferi, cu părul în vânt.

Eu încrețindu-mi nasul la o buruiană chinezească.

Eu stând lângă șemineul Tușii Claire, cu o sticlă de vin la picioare.

Ochii mei, pe o foaie întreagă.

Buzele mele.

Tremur când îngenunchez în fața schițelor superbe, frânturi din inima lui în nuanțe de mov, de roșu, de verde. Le adun cu blândețe și le rulez înapoi, apoi le pun în tub și i-l dau înapoi.

— Îmi pare rău, șoptesc.

Își trece degetele printre ale mele.

— Ever.

Vocea joasă îi picură căldură. O invitație timidă. Este ultima mea noapte înainte să mă întorc la cămașa de forță a vieții mele reale.

Brațul lui Xavier mă înconjoară. Îmi lipește capul de pieptul lui, iar degetele lui sensibile îmi masează vertebrele gâtului. Spatele meu se arcuiește ușor de plăcerea atingerii. Mă dau înapoi să îl privesc în ochi.

Dorința din ei mă înfioară.

Este ultima mea noapte.

Dar, dacă fac acest pas, nu știu unde va duce. Nu știu ce va însemna să las în urmă nu doar părinții și regulile lor...

Ci și pe mine.

Îmi lipesc mâna de ceafa lui Xavier și îi trag fața spre a mea.

Soarele se strecoară prin fereastra cu două geamuri când mă trezesc. Sunt întinsă pe o parte, pe un nor de puf, goală între cearșafurile de bumbac și o pilotă albastră, cu greutatea brațului lui Xavier peste talia mea. Trupul lui dezbrăcat mi se lipește de spate, de la umăr la coapse. Respirația lui îmi încălzește ceafa.

Noaptea trecută îmi revine în minte, ca un vis: mâna lui Xavier pe spatelui meu, ghidându-mă spre camera asta, în timp ce gurile noastre se mișcau laolaltă. Clinchetul ușii care ne sigila intimitatea, gura lui pe pleoapele mele, pe obraji, în scobitura gâtului, mâinile lui explorând, zgomotul foliei rupte, unghiile mele în umerii lui.

Mă doare corpul în locuri în care nu știam că mă poate dura. Ce am făcut?

Mă mișc sub brațul lui Xavier, care se mută pe șoldul meu. Greu, intim, posesiv. Mirosul lui subtil de apă de toaletă, sudoare și bărbat îmi pătrunde nările. Trupul lui și-a lăsat amprenta pe al meu – ce înseamnă asta? Nu am fost niciodată obiectul unei dorințe atât de flămânde. Nu mi-am imaginat niciodată atracția sa irezistibilă. Sexul nu este doar datoria abia tolerabilă a procreării, așa cum a insinuat întotdeauna mama. Este despre două ființe umane care se potrivesc împreună. Poate datorită dansatoarei din mine am știut, din instinct, cum să mă mișc...

Am vrut să aștept dragostea.

Vizavi văd patul nefăcut al lui Rick. Nu s-a schimbat nimic de vineri, doar că hainele lui de peste weekend sunt lăsate pe cearșafurile mototolite. Lucrurile lui sunt tot aici: gustări, săpun, pachet. Sacul de orez de pe biroul lui, lângă teancul de vederi.

Brațul lui Xavier mă trage mai aproape.

— Ești atât de dulce, Ever, murmură el, pe jumătate admirativ.

Cât de ciudat că a spus singurul lucru care mă face să vreau să plec.

Alunec din brațele lui și îmi caut sutienul, chiloții. Nu vreau să regret ce am făcut, dar nu sunt genul de persoană care să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Privirea mi se oprește pe o pată roșie, ca de caligrafie, de pe un colț al cearșafului.

Sânge.

Sângele *meu*.

Îmi înghit strigătul și mă strecor afară.

Partea bună a faptului că azi zbor spre casă este că nu va mai trebui să dau vreodată ochii cu Xavier.

*

Mă tem să mă întorc în camera mea, unde se află Sophie, așa că decid să cobor. Holul este pustiu și, deși am trecut pe acolo de o sută de ori, simt că rătăcesc fără rost. Cumva, ajung în sala de mese. Barul pentru micul dejun gume de pachetele de primăvară cu porc, porridge cu cinci feluri de topping, platouri cu clătite cu pește, mormane de ochiuri și cârnați chinezești. Ouă sărate – preferatele tatei, pe care le face chiar el, strecurând ouă crude într-un borcan vechi de murături plin cu apă caldă, sărată.

Rick avea dreptate: am ratat un mic dejun criminal. Acum este ultima mea masă aici. Ar trebui să mănânc, dar nu am pic

de poftă. Mi-am pus un pachetel cu carne de porc pe tavă, când sosește Dragonul, cu fusta verde foșnind.

— Ai-Mei, vino te rog în biroul meu. Părinții tăi sunt la telefon.

Iar engleză. E oficial: am zburat.

În birou, Mei-Hwa sortează hârtii, ascultând muzică la iPod. Îl închide și mă privește timid în ochi.

— Este preferata mea, se scuză, deși nu știu de ce.

Are gusturi grozave. Dragonul o trimite să o suplinească la oră, apoi împinge telefonul spre mine. Mirosul de alifie chinezească îmi înțepă ochii, iar aerul condiționat mă plesnește peste ceafă.

— Alo?

Mă apuc de marginea biroului, pregătită să îmi notez numărul zborului, să ascult instrucțiuni despre cum să îmi petrec timpul în avion, dar și despre sosire, alături de împunsăturile caracteristice mamei. Mă ustură buzele de săruturile lui Xavier și o parte din mine se teme că Dragonul le poate vedea sau că mama mi le va auzi în glas.

— Ever, nu poți zbura acasă, spune mama cu o voce ca așchile de gheață. Taxa pentru schimbarea zborului este prea mare.

— Stai, ce?

Ochii mei îi întâlnesc pe ai Dragonului, de nepătruns.

— Rămâi până găsim un bilet mai ieftin. Dar nu mai ieși singură. Toate activitățile speciale sunt anulate. Gao Laoshi spune că nu îți faci temele. Ai mai multe muștrări decât oricine. Te streкори afară după miezul nopții. Faci poze goală! Doamne, ce mai urmează?

Degetele mi se încheștează în poală. Cele mai negre coșmături ale ei despre mine s-au adevărit. De ce, nu știu, dar am avut nevoie de Xavier azi-noapte și poate l-am folosit.

— Te culci la nouă. Consilierii te vor păzi noaptea.

— Fără tur de fabrică, spune Dragonul. Fără lansare de lamioane, fără cursă de bărci-dragon, fără spectacol de talente...

— Nici măcar nu sunt înscrisă în concursul de talente!

— Doar *excursii educative*, conchide mama.

— Nu mă puteți controla.

Mă doare gâtul de parcă aş fi înghiţit o lamă. Îmi păstrez glasul scăzut, ca să nu se frângă.

— Am 18 ani.

Dar a închis din nou.

Încerc să o sun pe Megan de la telefoanele din lobby, dar nu răspunde. Probabil a ieșit cu Dan sau încă mai călătorește cu părinții. Mă ascund în lounge-ul de la etajul cinci pentru restul zilei, chiulind și evitându-l pe Xavier. Dar mai am patru săptămâni în tabără, adică încă două săptămâni de cursuri înainte de Turul din Sud. Va trebui să dau ochii cu el.

Foamea mă mână, într-un târziu, la cină, în sala de mese, unde le caut pe Debra și pe Laura, la o masă din spate, și mă ascund între ele. Vizavi de mine, Mindy sare în picioare, aruncându-și părul negru peste umăr, cu dispreț.

— *Târfă!*

Se grăbește la altă masă, unde se pune pe bârfit cu fetele de la etajul doi. Toate îmi aruncă priviri scârbite.

Ochii îmi ard de lacrimi, dar Laura mă strânge de braț.

— Ai fost tare *curajoasă*. Le-ai arătat tu băieților.

— Sophie a făcut un mare rahat.

Debra îmi îndeasă mapo tofu pe farfurie. Știe că este preferatul meu și mă arunc asupra lui, bucuroasă că are cineva grijă de mine.

— Știi că te *urâm*, da? râde Laura. Dacă aveam corpul tău, împărțeam chiar eu poze cu mine.

Îmi întinde un pachet învelit în șervețel.

— Am adunat șase. Câte mai sunt?

Mă înec cu o gură de tofu picant: sunt alături de mine.

— Nu știu, șoptesc. Trebuie să aflu. Știe fotografia, dar eu nu am voie să ies din campus. Nu vorbesc mandarina suficient de bine ca să sun.

— Întrebăm noi, îmi promite Debra. Și le găsim pe toate.

— Mulțumesc, spun.

Dar, dacă nu pescuiesc în fiecare buzunar, caiet și sertar din campus, singura cale să le recapăt pe toate este să-mi fie date.

Mă îndrept spre camera mea după cină, sperând să o evit pe Sophie dacă merg devreme la culcare. În lounge, Mei-Hwa e întinsă pe o canapea de mătase albastră, cu capul sprijinit pe perna în dungi roșii, galbene și verzi cusută de bunica ei. Peste cartea pe care o citește, îmi întâlnește privirea și se înroșește, apoi se ascunde în spatele paginilor.

Deci ea este bona. Cu siguranță, nu a făcut niciodată ceva atât de stupid ca... oricare dintre lucrurile pe care le-am făcut eu săptămânile astea.

Trec pe lângă ea fără un cuvânt.

— *Ai-Mei. Won néng tígōng bāngzhù ma?*

Are un ton timid. Nu mă judecă. Mă opresc, cu spatele la ea.

— Numele meu este Ever.

— Ever. Celălalt nume al meu e Gulilai.

Mă uit la ea. S-a ridicat în capul oaselor și a pus cartea jos. Își scoate o cască din ureche și aud o melodie.

— Este numele tău de trib?

Încuviințează.

— Mereu uit că nu înțelegi mandarina.

— Ce nume preferi?

— Îmi plac ambele.

— Asta trebuie să spui? Întreb și-mi iese mai bătaios decât vreau.

— Nu. Chiar îmi plac ambele. Sunt o fată din triburile Plains și Puyama, dar și taiwaneză.

Este ca mine, dar invers. E în minoritate în Taiwan, așa cum

sunt eu în State. Cumva, face ca toate identitățile ei să funcționeze: poartă haine care îi reflectă moștenirea, și-a adus perna de la bunica și încearcă să convertească oamenii să îi asculte muzica. Totuși își folosește numele chinez și citește o carte în engleză.

Îi ating iPod-ul.

— Ce melodie este?

Mi se pare ciudat că folosim engleza în cea mai lungă discuție pe care am purtat-o cu ea.

— *Lán Huā Cǎo*.

Își scoate căștile din iPod și aud vocea unei fete cântând melodia pe care o asculta în biroul Dragonului. Este preferata ei. E un cântec popular chinezesc vechi, *Iarba din livadă*.

— Îmi place.

— Serios?

Pare surprinsă, așa cum mă simt eu când cele douăsprezece membre ale trupei mele de dans adoră coreografiile mele. Oare și ea s-a luptat cu aceleași nesiguranțe, cu aceleași temeri de a fi acceptată drept cineva din afara culturii principale? Oare și eu am emis un vibe snob? Mă trezesc că vreau să o liniștesc.

— Da, serios. Melodiile tale mi se lipsesc de suflet.

— Când eram mică, părinții mei cântau des melodia asta.

— Nu-mi pot imagina să împărtășesc melodii cu părinții.

— De ce nu?

— Ne plac lucruri diferite.

— Mi-e dor de părinții mei, spune sincer, fără jenă, și o îndiezi.

— Nu locuiesc în Taipei?

— Locuim pe țărmul de est, într-un sătuc. La câteva ore distanță.

— De ce ai acceptat slujba asta? Doar nu ca să îți petreci vara fugărind delincvenți.

Râde - un sunet liniștitor.

— Am vrut să cunosc tineri din alte țări și să îi ajut să o cunoască pe a mea.

Zâmbește, își atinge iPod-ul. S-a terminat *Iarba din livadă*.

— Dacă pot să fac o singură persoană să iubească o melodie de-a mea, am reușit. În plus, familia mea are nevoie de bani. Am două surori mai mici. Mama a născut recent.

Mi-o imaginez pe Pearl. Mei-Hwa este soră mai mare, la fel ca mine. Nu eram și eu ca ea, la începutul verii? Stabilă, responsabilă? Abia dacă-mi puteam *imagina* necazuri, darămite să mă bag în ele!

— Vrei să... vorbim? mă întreabă, ezitând.

O privesc în ochi. Își mușcă buza. E la fel de jenată ca mine. Mă bucur că am vorbit și că ne-am cunoscut mai bine.

Dar, oricât de prietenoasă sau de sensibilă ar fi Mei-Hwa, este mai departe ochii și urechile Dragonului.

— Mersi, sunt OK, spun eu. Mă bucur că am ascultat melodia.

Și plec.

*

În camera mea, dulapul este deschis, golit de haine și umerase. Rochiile mele zac în grămezi boțite, de parcă Sophie le-ar fi aruncat care încotro. A turnat o doză de bere stătută pe fusta mea de șifon negru. Rufele ei murdare sunt tot în coș, dar pare că s-a mutat. O mică victorie.

Dau cu mopul și aranjez până târziu în noapte. Încerc să îmi pun universul în ordine. Îmi găsesc bluza liliachie și blugii pe care i-am purtat la sosire, sub pat. Sunt departe de fata care a apărut pe Loveboat. În dulap, găsesc lista cu Regulile Familiei Wong. *Alcool, risipă de bani, băieți, sex*. Mi-am pus toată energia în lucrurile pe care nu vor părinții mei să le fac, în loc să mă concentrez pe ce vreau eu să fac.

Am fost impulsivă, nesăbuită, egoistă.

— *Wǒ zhǐ xūyào gēn tā shuōhuà.*

Este Xavier, pe coridor.

Mei-Hwa îi răspunde în mandarină. Se aude o bătaie în ușa mea.

— Ever, sunt eu, spune Xavier.

Mă agăț de blugii din poală. Corpul meu încă își amintește totul. Nu pot să dau ochii cu el – nu acum. Poate niciodată.

— Te rog să nu mă îndepărtezi.

Îi este frică. Asta îmi împlântă un junghi în inimă.

Dar nu el ar trebui să sufere. El este un player, care obține orice. De ce-i atât de vulnerabil?

Mei-Hwa îl ceartă. A reintrat în modul consilier. Mi-o imaginez: micuță, hotărâtă, trăgând de el pe coridor, dovadă că mărimea nu înseamnă putere, iar eu aproape că vreau să ies și să-i scutesc de jenă.

— Îmi pare rău, nu pot vorbi acum, spun, dar a plecat deja.

Îi dau un mail lui Pearl, să văd dacă n-a fost prinsă în focul încrucișat de acasă, apoi îmi vărs inima într-un e-mail de trei pagini pentru Megan.

Șterg apoi totul și scriu:

Mi-e TARE dor de tine. Sper că tu și Dan vă distrați.

*

Dimineată, mă trezesc dintr-un vis cu un tutu de pene albe. Mă agăț de firele lui care se tot îndepărtează: râsetul lui Rick, degetele pătate de vopsea ale lui Xavier. De ce i-am visat pe amândoi? Lumina care pătrunde pe geam e cenușie. Nu s-a trezit încă nimeni. Tăcerea e nefirească.

Analizez lista mea de Reguli ale Familiei Wong. O nouă listă îmi trece prin cap. În loc de *numai note bune*: să lucrez doar

la proiecte care-mi sunt dragi. În loc de stingeri și interdicții legate de alcool și de haine: moderație.

Dar regulile acelea sunt reacții. Asta înseamnă că lista încă e a părinților mei.

Nu e a mea.

Mototolesc Regulile Familiei Wong și arunc boțul în coșul de gunoi. Punct marcat. Pe fereastră, în curte, Marc și Asiaticii Arțăgoși sunt până la pulpe în apa de la inundație. Văd șosetele albastre de la Rick pe marginea biroului. Le ating moliciunea lânoasă și am o senzație stranie de absență, de parcă am uitat unde am pus ceva.

Fără miniboxele lui Sophie, camera este asurzitor de tăcută. Îmi reglez ceasul cu alarmă radio până găsesc un cântec pop taiwanez cu un ritm mișto. Este urmat de un cântec american din anii '80.

Aproape fără voința mea, muzica îmi cuprinde umerii, șoldurile, picioarele. Lent, brațele mele desenează curbe prin aer, prinzând viteză odată cu muzica. Degetele îmi pulsează în șosetele împletite, iar încheieturile mi se încordează în mișcări paralele, pe ritm. Încep să dansez. Un cântec. Două. Trei. Picioarele mele lovesc podeaua în ritm. Mă răsucesc în spațiul dintre dulapuri, cerbul din umbre al brațelor mele sare pe pereți, până când, adânc în trupul meu, înțeleg un lucru pentru care nu voi găsi nicicând cuvinte.

Când al cincilea cântec se stinge, mă răsucesc lent. Măinile mele albastre schițează un cilindru în jurul trupului meu, pe ultima notă. Simt o pulsație adâncă în mine, când sângele îmi năvălește în camerele inimii. Poate că a fost nevoie să mă dau cu capul de pragul de sus, în weekendul ăsta, ca să am parte de o deșteptare necesară.

Deschid un caiet și fac o listă nouă. Nici pentru a-mi asculta, nici pentru a-mi sfida părinții.

1. Lămurește lucrurile cu Xavier
2. *Ajută-l cu cititul*
3. Învață niște mandarină (ar fi cool să pricep ce zic ai mei când vorbesc cifrat)
4. *Fă o coregrafie originală pentru un dans din spectacolul de talente, chiar dacă nu participi*
5. *Dansează după pofta inimii până la facultate*

Îmi așez pe birou șosetele de la Rick. Mângâi figurinele cu dansatori.

După o clipă, pun iar pixul pe hârtie.

6. Data viitoare, vezi să fie iubire

Îi dau și un titlu nou:

Planul lui Ever Wong

*

Trag de patru ori ca să deschid ușa. Aproape că-mi ies brațele din încheieturi. *Doamne ferește!*, îmi răsună vocea lui Sophie în minte. Simt un junghi.

Cobor scările și dau din noul de afișul albastru.

Cânți din gură sau la un instrument? Jonglezi?

Înscrie-te la Spectacolul de talente chiar azi!

Îl smulg de pe perete și le găsesc pe Debra și pe Laura la etajul doi, întinse pe covorașe roșii de yoga, făcând exerciții pe muzica lui Taylor Swift. Rulez afișul, mai agitată decât dacă aș aborda un tip pentru o primă întâlnire.

— Salut, Ever!

Debra termină un set de ridicări și își desprinde tricoul imprimat cu fluturi de stern.

— Ce faci? întreabă Laura, care își face sul covorașul.

Le arăt pliantul.

— Mă întrebam dacă aveți chef să lucrăm împreună la un exercițiu de dans.

Spectacolul de talente trebuie să aibă tematică Chien Tan, dar nu e atât o limitare, cât o șansă de a-ți asuma riscuri.

— Am un număr de dans bazat pe o coregrafie făcută pentru mine și o prietenă de acasă. Pot încorpora panglici și evantaie din opționalele noastre. Ca muzică, mă gândesc la un amestec de cântece americane și taiwaneze.

— Cool, zice Debra.

— Nu e prea ciudat?

— Nu, vreau și eu, spune Laura. Pun pariu c-o să vrea și Lena. E profesionistă.

— Putem exersa în clădirea B, spune Debra.

— Am o mărturisire de făcut, spun. Teoretic, eu nu am voie la spectacol.

— Din cauza pozelor? se încruntă Debra.

— Da, deci Dragonul nu trebuie să afle că sunt implicată. Nu particip. Doar vă învăț dansul. În plus, după fotografii, e mai bine să nu fiu pe scenă.

Cu toți ochii la corpul meu.

— Rahat, zice Debra, dar eu insist, înainte să îmi pierd cu-rajul.

— Putem începe mâine, după opționale.

— Mâine este turul templelor. Joi vizităm Memorialul Sun Yat-Sen, îmi amintește Laura, iar vineri, Muzeul Național al Palatului.

Deja atât de multe obstacole, cu programul din ce în ce mai plin! E ciudat cum, când îți permiți să vrei, teama să nu primești ce vrei sporește.

Dar, centimetru cu centimetru, sunt pe cale să realizez Planul lui Ever Wong.

— Atunci, sâmbătă, spun.

*

Îi datorez o explicație lui Xavier. Niște scuze și o discuție. Dar mă bucur când nu îl văd în sala de mese. Nu s-a trezit niciodată devreme. Îmi iau un *baozi* umplut cu carne de porc, chiar când Marc trece prin ușile duble. Este îmbrăcat de alergat, în pantaloni de atletism și tricou fără mâneci.

— Marc, îl strig.

Las tava jos și țâșnesc spre ușă, dar mă lovesc de Dragon. Brațele ei durdulii sunt pline de manuale. Mă învăluie parful ei apăsător.

— Ai-Mei, spune cu buzele strânse în timp ce îmi măsoară fusta.

Dar, înainte să mă poată judeca, trec pe lângă ea.

— Marc!

La jumătatea holului, se întoarce. Părul lui, cu cărare la mijloc, îi cade ca de obicei pe obraji, în șuvițe ciocolatii. Ochii i se luminează și scoate un pachet lung, învelit în hârtie maronie, de sub braț.

— Ever. Te căutam...

— Rick s-a dus la Hong Kong să se vadă cu Jenna?

Privirea lui Marc se mută de la mine, când ajung lângă el.

— A fost o urgență.

— Adică?

— E complicat.

— A pățit cineva ceva? Tatăl Jennei?

Îmi pune pachetul învelit în hârtie în mână.

— Mi-a zis să îți dau asta.

— Ce este?

Desfac hârtia și descopăr un toiag elegant de bo: este din ratan ușor, vărgat. Se subțiază la ambele capete.

— Eram la piață, așteptându-l pe Li-Han să îl ducă la aeroport, și l-a cumpărat.

— Pentru ce?

— Pentru luptă.

— Evident, roșesc eu.

Îmi trec mâna peste suprafața lui lustruită. Este fără cusur. N-o să am așchii sub piele de la el. Îl răsucesc. I-aș fi admirat echilibrul, dacă n-aș fi fost atât de dezorientată. Îmi transmite că își amintește de ce trebuia să fie un sărut? Deja îmi place prea mult și nu-mi pot permite.

— Spune-i că-i mulțumesc, zic, rigidă.

— A spus să îți transmit că îi pare rău și că vorbiți când se întoarce.

— Pentru ce îi pare rău?

Pentru sărut? Pentru tot weekendul catastrofal? Poate încercă să se revanșeze pentru că Tuși Claire mă urăște.

— Am crezut că știi.

Nu știu. Și nici nu îi înțeleg generozitatea, care probabil e doar atât.

— Sper că nu a pățit nimeni ceva rău, zic.

Îmi vâr toiagul sub braț și mă îndrept iar spre micul dejun, dar mă întorc.

— Cine a pornit bătaia?

— Rick, spune Marc mușcându-și buza. Dar o căutau încă de la început.

— Dar... de ce? Eu nu am...

— Scuze, Ever. Nu știu cât ar vrea să îți spun eu, zice Marc și mototolește hârtia, cu o expresie chinuită. Se întoarce repede și puteți vorbi atunci.

*

Îl evit pe Xavier la ora de mandarină, mutându-mă în față, lângă Debra și Laura, și ieșind de îndată ce se termină. Următoarele zile trec ca prin ceață: teme într-o clasă goală, supravegheată de Mei-Hwa, care îmi răsplătește eforturile eliminând o muștrare. Mai discut cu ea puțin despre muzică și despre familia ei, în timp ce toți ceilalți de la Chien Tan lansează lampioane de la balcoanele Grand Hotel. Nu mă pot strecura în club, dar nu îmi pasă.

— Poate că mi-am scos clubbingul din sistem, îi spun lui Megan, când o prind la unul dintre telefoanele cu cartelă de jos. Sau poate că tot ce s-a întâmplat în rest e mai important.

— Sau poate că, în sfârșit, faci mai degrabă ce-ți dorești *tu*, spune ea cu înțelepciune.

Acum bat un ritm cu palma pe coapsă, plănuind noua coregrafie în timp ce Dragonul ne învață despre rădăcini, despre componentele caracterelor – trei semne pentru apă, o explozie în cinci colțuri pentru foc, o inimă însângerată pentru suflet. Recit versuri și cânt *Liang Zhi Lao Hu*. Ascult un discurs al lui Mei-Hwa despre cele peste 16 triburi aborigene care alcătuiesc 2,3 procente – puțin peste 500 000 de oameni – din populația insulei. Simt privirea lui Xavier pironită în ceafă.

Rick e plecat de trei zile. Detest că țin socoteala.

Noaptea, în camera mea, răsucesc toiagul de bo. Un băț fără steag are mult potențial, așa că explorez răsuciri, parade și atacuri asupra adversarilor invizibili. Toiagul şuieră în aer și-mi amintesc cum a lovit degetele lui Rick. Nu mă așteptam ca absența lui să îmi domine gândurile și chiar dansul. Acasă, era Băiatul-Minune cel detestat. Aici...

Nu știu ce înseamnă asta. Sau dacă înseamnă ceva.

*

Joi, Laura și cu mine urcăm treptele Memorialului Sun Yat-Sen, o clădire pătrată cu un acoperiș galben, în coadă de rândun-

nică. Înăuntru se află statuia înaltă a unui bărbat care arată ca unchiul meu Johnny. Șade pe un scaun sculptat în piatră. Este flancat de steaguri taiwaneze: roșu cu alb și cu albastru.

— A fost doctor înainte să devină revoluționar, spune Laura.

— S-a depășit pe sine.

— Nu? Îmi amintește de Memorialul Lincoln.

— Și mie. Sau o fi invers? Poate că turiștii din Taiwan se uită la Lincoln și se gândesc, hm, cool, fix ca doctorul Sun Yat-Sen, dar păcat că n-au santinele în semn de respect.

Laura râde.

Vineri după-amiază, urcăm în autobuze de lux și ne ducem la Muzeul Național al Palatului. O ploaie caldă se lasă chiar când ajungem la o poartă uluitoare, cu cinci arcade cu acoperișuri verde marin. Laura și cu mine deschidem umbrelele și ne luptăm cu ploaia, în timp ce urcăm pe un bulevard flancat de arbori cu frunze groase. Muzeul în sine, un palat bej, imens, se află la baza unui munte enorm. Cinci pagode asortate, verde marin cu portocaliu, se ridică în centru și de fiecare parte.

La jumătatea drumului, dăm peste Sam și David, care se așază în patru labe, cu părul șiroind de ploaie. Peter și Marc se suie deasupra și formează o piramidă umană, în timp ce un al cincilea tip face poze cu telefonul.

— Ce faceți? întreb.

Decid să mă prefac că am uitat că David avea una dintre pozele mele nud.

— Ne luăm înapoi stereotipurile, spune Marc.

Sunt confuză.

— Este pentru un opțional?

— Nu, este declarația noastră. Către lume. Manifestul Celor Patru.

Râd. Sunt o gașcă stranie: Sam cel îndesat, David cel ațos, cu barbișonul, Peter, cel cu pielea netedă, și Marc, lunganul.

— Ce stereotip e ăsta?

— N-ai remarcat tatăl asiatic din filme, care face un milion de poze?

— Credeam că vă ziceți Asiaticii Arțăgoși, spune Laura.

— Gașca Celor Patru e mai bine, spune jurnalistul aspirant. Au fost oficialitățile cool care au condus Revoluția Culturală și au fost acuzați de înaltă trădare de noua guvernare. Nu-s de partea lor, dar au un nume grozav.

— Fă-mi o poză cu ei, te rog, zice Laura și îmi întinde telefonul.

În timp ce fac poza, poșeta îmi zboară de pe umăr. Sophie trece pe lângă noi într-o fluturare de mătase roșie, braț la braț cu Benji. Ultima dată se întâlnea cu Chris, în căutarea bărbatului perfect. Benji aruncă o privire panicată, de Bambi, peste umăr.

— Nu e doar înnebunită după băieți, spune Laura. E nebună, punct.

— E din cauza familiei.

De ce încerc să le explic? *Vrea un soț, nu să se combine.* Laura ridică din sprâncene de parc-aș vorbi în limbi străine. Pentru că multe dintre fete nu mai vor să aibă de-a face cu Sophie, am câștigat lupta, într-un fel. Dar nu mă simt răzbunată, ci răspunzătoare, de parcă nefericirea ei de acum e din vina mea. Ce a făcut a fost greșit, dar și eu i-am greșit și nu îmi dau seama cum ne vom reveni.

Din spate se apropie niște băieți.

— Taiwanul vrea *libertate*, spune Spencer, care, ca de obicei, discută despre politică. Toată țara asta are un istoric lung de oprimare, mai întâi prin ocupația japoneză, apoi cu KMT. SUA îi vine oare în ajutor dacă îi atacă Beijingul?

— Dacă le convine, răspunde Xavier.

— Repede, Laura, și țâșnesc panicată în față înainte să ne ajungă. Sunt learcă. Să intrăm.

O scară acoperită cu un covor roșu duce la galerii cu obiecte incredibile: globuri de fildeș sculptat, așezate unele într-altele, nuci și sămburi de măslină sculptate în forme de animale, bărci, măști demonice. O statueta cu un băiat și un urs într-o îmbrățișare mă duce cu gândul la Rick. Poate că Jenna a aflat despre relația noastră falsă și se desparte de el? Poate s-a implicat tatăl ei. Sau poate vreau doar eu să fie ceva în neregulă, în timp ce Rick se plimbă mână în mână cu Jenna prin piețele de noapte din Hong Kong, iar Ever Wong este doar o amintire îndepărtată.

Încerc să mă afund în comorile Chinei, eliberate/furate de KMT, în funcție de ce parte a istoriei te situezi. Trec repede pe lângă grupul lui Xavier, de lângă o iurtă mongolă, și stau la coadă cu Laura și alte câteva fete să vedem o varză chinezească faimoasă, sculptată dintr-o singură bucată de jad alb cu verde. Învățăm cum să deosebim jadul de piatră, iluminându-l.

La prânz, descopăr sursa lucrurilor pe care le consideram ciudătenii ale părinților: suc de pepene proaspăt stors, jumătăți din fructul pasiunii servite cu lingurițe de plastic. Dau chiar și peste favoritul mamei, un fruct dragon care mustește de sucuri închise la culoare, în loc de cele albe, seci, importate de băcănă chinezească din Cleveland. Mă face să mă simt ciudat și îl așez înapoi pe tavă.

După prânz mă plimb singură printr-un salon în care o mulțime se luptă să ajungă la o casetă de sticlă. Trupuri transpirate se îngheșuie în spatele meu, iar eu sunt stoarsă în față precum pasta de dinți din tub, până când mă lipesc de casetă. Mă lupt să respir și mă prind cu o mână de sticlă, uitându-mă la o bucată de burtă de porc de culoarea scorțișoarei, pe un platon de aur. Lumina pune în valoare un strat de grăsime și striățile cărnii. Arată suficient de bine să vâri în ea o pereche de

bețișoare și să o devorezi. Minunea minunilor, este făcută din jasp.

— Piatra aia e singurul lucru pe care trebuia neapărat să-l vezi în Taipei, mă tachinează o voce. Acum ai văzut-o.

Simt că îmi tresare inima când Xavier se apropie de mine. Lanțul de aur îi sclipește sub gulerul cămășii bine croite. Mă ia de cot și mă apără de mulțime, în timp ce ne croim drum afară. Are nasul încă vânăt: o pată de galben-închis la rădăcină.

— Bună, spun prosteste.

— A însemnat ceva pentru tine?

Vocea lui joasă ajunge la mine pe sub zgomotul mulțimii.

— Carnea din piatră? Mi se pare ciudat cât venerau mâncarea strămoșii.

Zâmbetul nu i se oglindește în priviri.

— Aveau multe pofte pentru care nu le suntem suficient de recunoscători.

Roșesc, cu privirea fixată pe o vază în cinci culori din fața mea, decorată cu imortele, cu o sută de căprioare, cu fructe, faună, nori albaștri.

— Mă eviți, spune Xavier.

— Nu știam ce să-ți spun, recunosc.

Are o poziție lejeră, dar mâinile i se încordează pe balustrada care ne separă de vază.

— Pentru mine nu a fost o noapte ca oricare alta.

Îmi umezesc buzele uscate.

— Nu vreau să regret...

— Atunci nu regreta, spune și mâna lui îmi mângâie ceafa. Te păstrezi pentru cineva care a ales deja.

Xavier a fost martor la telefoane. A văzut cărțile poștale. Dar toiagul de bo... Mi-aș dori să îl pot suna pe Rick, dar n-am avut niciodată nevoie de numărul lui și nu îl am.

— De ce te-ai bătut cu el?

— Era supărat din cauză că ne-am sărutat la mătușa lui acasă. Dar nu era treaba lui.

Îl detest pe Rick pentru că știe.

Și a *făcut* să fie treaba lui.

— Poate că n-a ales încă, spun dintr-odată.

Xavier se întoarce spre mine și întinde o mână exasperată.

— Atunci de ce e în Hong Kong cu Jenna?

— Cum de știi unde e?

— I-am auzit apelul de la clinică, bine? Își schimbă zborul din Taipei. Aranja să o ia de la aeroport.

— Taipei? mă bâlbâi. Venea la Taipei? Nu știam.

De ce nu îmi spusese? Poate că Rick își făcuse curaj și plănuise să își oblige familia să o accepte.

Sunt așa de proastă.

Anii de pasiune neîmpărtășită mă izbesc cu o senzație dureroasă de singurătate. După Dan n-am învățat nimic. Tot mă obsedează un tip care e îndrăgostit de altă fată. Un tip care a spus, iar și iar, că mă consideră sora lui.

Simt o strângere de inimă. Mă deplasez în camera următoare, unde răsună loviturile de daltă ale unui artist invitat care sculptează la o masă din colț. O panoramă pe un sul de mătase domină restul camerei: un șir muntos numit Lu, cu vârfuri stâncoase și conifere, cu un albastru atât de bogat că îi simt gustul.

Xavier se apropie iar de mine și vreau să plec, dar mâna lui o acoperă pe a mea, pe balustradă.

— Aș fi avut mai multe șanse cu tine dacă aș fi putut citi? mă întreabă el, încet.

— Asta n-are legătură cu nimic! Cum poți gândi așa?

Privește în altă parte. Părul ondulat i-a crescut, din prima zi, și îl dă după urechi. Asta-l face să pară mai tânăr. Îmi analizez purtarea: am fugit în dimineața de după, l-am evitat pentru că am fost prea șocată de propria alegere... nu am fost deloc amabilă.

— Tatăl tău nu vrea ca tu să pictezi? întreb.

Îmi aruncă o privire rapidă și râde scurt.

— Tata cumpără artă, dacă e o investiție bună. Dar fiul lui nu își irosește timpul prostindu-se așa.

— Dar nu e aici. Așa că fă-o. Cât mai ține tabăra, pictează după pofta inimii.

Își trece mâna peste balustradă, fără să mă privească. Apoi își scoate caietul de la spatele pantalonilor scurți și mi-l vâcă în mână. E cald încă, de la contactul cu trupul lui. Îl răsfoiesc. Desenele astea sunt grăbite, nu ca schițele cu mine, de parcă le-ar fi făcut cu un ochi peste umăr, așteptând să cadă lovitura de bici.

Sunt stâlpii de piatră ai unui templu, sculptați cu dragoni solzoși și personaje poleite cu aur. Un artist într-un halat pătat de vopsea își ridică pensula pe un șevalet. Un ou pentru ceai, în propria umbră. Nicio altă fată, deși cumva mă așteptam să fie. Doar eu, din nou. Pescuiesc ultima aripioară de rechin din supă, la Tuși Claire. Azi dimineață, la micul dejun, îmi pun un ou sărat pe farfurie. Profilul meu, în partea din față a clasei, uitându-mă la Debra pentru un exercițiu în perechi.

Spatele capului meu, pe perna lui, curba umărului meu gol, cearșafurile de sub cotul meu.

Aproape că scap caietul. Desenele lui s-au schimbat. Sunt mai profunde. Febrile.

Îi pun caietul în mână. Tremur. Mă apropiu de masa de sculptură, unde artistul gravează caracterele triple ale numelor chinezești în bucăți de steatit cât un ruj. Sunt sigilii pentru picturile din muzeu și de la Tuși Claire.

Cumpăr o bucată verde palid, cu vinișoare de un verde mai închis.

— *Ni jiao shenme mingzi?* mă întreabă cioplitorul numele pe care să-l sculpteze, dar clatin din cap și îi dau piatra lui Xavier.

— Ar trebui să-ți cioplești numele, spun eu. Chen Laoshi spune că asta fac majoritatea artiștilor. Cum își coase o baleri-

nă propriile panglici în poante. Scuze – inspir adânc, apoi expir pe gură –, dar nu mă mai poți desena.

— De ce nu?

— Știi de ce.

— Nu știu.

Își trece degetul mare peste marginea pietrei.

— Nu fi dificil.

— Nu eu sunt dificil.

— *Termină!*

Mă întorc să plec, dar brațul lui îmi înconjoară talia și mă ține pe loc.

Următoarele cuvinte sunt pe jumătate îngropate în părul meu.

— Ever, tot ce vreau e o șansă.

Am profitat de un crush și l-am transformat într-o flacăără.

Toate apelurile. Toate vederile.

Mă trezesc că mă sprijin de el. Îmi las fruntea pe umărul lui, brațele lui mă înconjoară, iar mie îmi este foarte teamă că îl voi răni.

Dar nu mai am forța să îl resping.

— Poate citim împreună, și vocea mi se înfundă în cămașa lui. Te ajut cu engleza și tu mă ajuți cu mandarina?

Își sprijină bărbia de creștetul meu.

— Mi-ar plăcea.

— Laura, în față, ca să te vedem. Lena, perfect!

Toată sâmbăta și toată duminica mi le dedic pregătirilor pentru concursul de talente, de parcă sănătatea mea mintală ar depinde de asta. Poate că depinde. Exersăm ferite de ochii lumii, în curtea din spate, lângă fântâna cu crapi. Am transformat dansul meu și al lui Megan, ca să încorporeze 15 fete. În loc de duet cu steaguri, sunt trei grupuri a câte cinci fete cu evantaie, panglici și mișcări de jazz, apoi le împletesc laolaltă pe măsură ce se clădește melodia.

— Păstrați cercurile de aceeași dimensiune pentru cele trei măsuri, apoi rupeți rândurile și alternați.

Îmi vine natural să dau instrucțiuni, iar fetele sunt *bune*. Am recrutat o echipă de cinci stele. Dar la finalul weekendului dansul nu s-a coagulat încă. Este un mix aleatoriu de panglici și evantaie.

Dar, lucrând cu ele, simt un calm interior, o senzație care mă stabilizează profund. Părinții mei m-au trimis aici să îmi descopăr rădăcinile, dar, în proces, descopăr și părți din mine, chiar dacă această *eu* nu este ce și-ar dori ei.

Între ore și dans o sun pe Pearl de la telefonul din lobby și îi cer sfaturi pentru Xavier.

— Trebuie să găsească un profesor de citit pentru dislexici când veniți acasă, spune ea. Dar poți citi și tu cu el. Tata făcea

asta cu mine când eram mică, mai știi? Ore și ore, în fiecare seară. Folosește litere de lut, sunt simpatice.

Când o fi crescut surioara mea?

— Îmi amintesc.

Tata, pe canapea, cu Pearl în poală, cu o carte deasupra picioarelor ei subțiri. Citeau mult după ora ei de culcare, până când mama o gonia furioasă și îl certa pe tata. Tata este un ursuleț absent când se apucă de ceva. Dar nu vreau să mă gândesc așa la el, pentru că asta face dificilă hrănirea furiei.

Seara, când furtuna bate în ferestre, Xavier și cu mine lucrăm în lounge-ul de la etajul cinci. Aduc manualele. El aduce o cutie de bomboane barba dragonului.

— *Chuang qian ming yu guang*, citesc eu fonetic din poemul pe care l-am primit ca temă. N-am idee ce am spus. Ceva, ceva, aduce luna, ceva.

— *Chuáng qián míng yuè guāng*, îmi corectează el tonurile. Sunt convins că ai spus „Adu-mi razele lunii lângă pat”. Mulți copii chinezi învață poezia asta în școala primară.

— De ce nu ne dă Dragonul traducerea? mârâi eu. Măcar tu și cu mine facem echipă bună. Eu nu înțeleg nici jumătate din ce spun, dar tu...

— ...înțeleg ce zici, dar nu pot citi nici jumătate.

Rânjește. Are un dinte din față ușor strâmb. Nu observam.

— E amuzant.

El este amuzant. Are un fel sec de a se desconsidera. Sper să îi fie de folos, dacă îi arăt că lucrurile pe care le credea despre el sunt niște minciuni. Aș vrea să îi ofer ceva bun vara asta, chiar dacă nu știu dacă-i pot oferi ce își dorește.

Dincolo de citit, nu pune presiune.

Poate că ne îndreptăm spre o relație de prietenie. Eu așa sper.

În următoarea după-amiază de luni, în a cincea săptămână de Chien Tan și la o săptămână de la plecarea lui Rick, lista mea de muștrări este în scădere, ceea ce îmi dă voie să ies din nou, cu permisiune de la birou. Când mă întâlnesc în curte cu fetele, spun:

— Vreți să exersăm în curtea Teatrului Național? Poate ne inspiră.

Vor. Braț la braț, cântând *Iarba din livadă*, ne îndreptăm în turmă spre alee. Când cotim, o văd pe Sophie venind spre noi, într-o rochie galbenă, însoțită de Matteo, cu statura lui de rugbist.

— Dar nu vorbesc prea mult.

Fața de lună a lui Matteo și accentul lui italianesc sunt încărcate de furie. Cu o mână carnoasă, trage sălbatic de gulerul tricoului polo în dungi. Are celălalt pumn încheștat.

— Scuze, iubitele! Așa este. Sunt prost dispusă azi, atât. Promit că mă revanșez.

Sophie își vâra brațul pe sub cotul lui, dar el încă are buri-cele degetelor albe, strânse în pumn. În timpul călătoriilor cu autobuzul spre fosta reședință a lui Chiang Kai-shek și spre grădina zoologică se giugiulesc și am auzit că s-au mutat în secret în camera liberă. Dar temperamentul exploziv al lui Matteo s-a încheiat cu Grace Pu părăsind programul. Cu siguranță Rick nu ar fi de acord. Și m-a rugat să am grijă de ea.

Sophie ne vede. Privirea ei trece de la mine la grupul nostru. Machiajul ei perfect și rochia proaspătă sunt în contrast puternic cu pantalonii mei scurți, maieul și fața nemachiată. Nu mai simt vechiul junghi de nesiguranță, dar tot mă pregătesc de o lovitură când spun:

— Mei-Hwa ți-a adus hainele de la curățătorie. Le-am pus în dulapul tău.

— Vin să le iau.

Ceva din ochii ei aduce a regret și simt un junghi. Am văzut-o lăsând cutii cu prăjituri cu ananas în lounge, să se servească lumea, apoi dispărând fără să își asume meritele. Genezitate à la Sophie, dar acum îi cad umerii și are ochii umbriți. Din prima zi ne-am înțeles bine. M-a ajutat să mă eliberez din cămașa de forță. Mi-aș dori să pot vorbi cu Rick despre ea.

Vrea să treacă, dar se întoarce.

— Ever?

— Da?

— La metrou sunt reparații. Poate vreți să treceți râul și să luați taxiuri.

E un sfat bun. Economisim 15 minute. Taxiurile împărțite la patru ies ieftin.

— Mersi, spun.

Sophie încuviințează, apoi își trece brațul printr-al lui Matteo și pleacă.

Mai adaug un punct pe Planul lui Ever Wong:

Rezolvă lucrurile cu Sophie. Cumva.

*

Taxiurile ne lasă în Piața Libertății, o piață publică vastă, cu o poartă cu cinci arcade albe, scoase în evidență de acoperișuri albastre în stil pagodă. Dă într-un bulevard lat, flancat de copaci sculptați, care duce spre templul alb și acoperișul-pagodă albastru al Memorialului lui Chiang Kai-shek.

De fiecare parte a bulevardului, se află două clădiri tradiționale chinezești: Teatrul Național și Sala Națională de Concerte. Sunt opere de artă. Scări mari de piatră care duc spre o platformă ce înconjoară fiecare cădire, coloane roșii care susțin acoperișurile cu două niveluri, portocali, cu dragoni, păsări

Phoenix și alte creaturi mitologice chinezești coborând spre fiecare colț în coadă de rândunică.

O adiere străbate aerul umed. Le ghidez pe fete pe scări, spre platforma Teatrului Național. Un perete din uși de sticlă ne reflectă ca oglinzile dintr-un studio de balet. Posterele anunță următoarele spectacole ale unei opere din Beijing și ale unui cvartet de corzi de la Juilliard.

— N-am fi putut cere un loc de antrenament mai potrivit, mă bucur eu. Parcă am fi la Carnegie Hall. Sau la Teatrul Național din DC.

— Aici am învățat să merg pe bicicletă, zice Lena și își atinge pandantivul în formă de cruce în timp ce urmărește cu privirea un băiețel care pedalează pe propria bicicletă, sub privirile atente ale părinților.

— Serios? Eu am învățat în parcul de lângă casă, cu tata în spate, încercând să țină pasul. Erai în vizită?

— Aici m-am născut. M-am mutat în State cu familia când aveam 11 ani.

În accentul ei sudist recunosc acum o urmă de intonație taiwaneză.

— Nu îmi dau seama cum o fi să vii aici de parcă ar fi curtea ta din spate.

Oare mama a învățat să meargă pe bicicletă într-o piață ca asta? Oare tata a fost ca băieții aceia care joacă acum cărți la colț? Oare ascultau muzică pop și flirtau sau au fost mereu serioși ca acum?

— Ever, mă strigă Debra. Ești gata?

Mă uitam la piață, căutând fantome.

— Da, spun. Haideți!

Lán Huā Cǎo începe din boxele Debrei. *Iarba din livadă*, vechiul cântec împărtășit cu mine de Mei-Hwa. Ador simplitatea melodiei sale. Fetele mele se grupează pe platformă, iar reflexile lor dansează în șirul de uși de sticlă. Muzica se topește în

următoarea melodie, iar eu ajustez blocurile pentru a potrivi panglicile cu evantaiele și cu dansatoarele de jazz fără accesorii. Muzica se revarsă într-un cântec încă fără coregrafie, începem un dans liber spontan și râdem cât exersăm.

La final, scăldate în sudoare, ne aruncăm pe trepte și bem apă.

— Lena, dansezi de parcă ai fi lichidă, spun, iar fetele cîrlesc, de acord.

Are un trup ca al lui Megan, suplu și zvelt. Nu am mai văzut-o dansând înainte ca grupul nostru să se formeze. N-a venit niciodată în club și este foarte implicată în grupul de studii biblice pe care îl organizează săptămânal la etajul cinci. Am fost surprinsă și recunoscătoare că ni s-a alăturat.

— Mama e dansatoare.

Își netezește părul și îl fixează cu bentița roșie.

— A renunțat la carieră să mă crească pe mine. Și eu am vrut să devin profesionistă, dar am vorbit despre asta cu mama și ei i se pare că lumea baletului este prea dificilă. E mai rău decât în sport, unde măcar câștigi sau pierzi. Baletul este foarte subiectiv.

— Deci ce vrei să faci?

— Am aplicat la o școală de kinetoterapie. Vreau să lucrez cu dansatori. Așa voi rămâne în lumea asta și îmi voi putea alege programul, ca să am timp și de dans.

— Ai mare noroc că poți discuta despre asta cu mama ta.

De ce ea poate și eu nu? Fiindcă am crescut în culturi diferite? Dacă mama și tata ar fi fost educați în America, sau eu în Asia, ca Lena?

Toate întrebările importante le-am pus celei mai bune prietene sau bibliotecarei. Nu am vorbit niciodată cu părinții mei despre ce cărți citesc, ce muzică îmi place sau ce dansuri cîrlesc în mintea mea. Nu am încredere că nu vor lua bucățița de suflet pe care le-o ofer și o vor arunca la tomberon.

— Mama mi-a spus să încerc să găsesc altă metodă de a mă bucura de dans, ceva care să mă facă mai mult decât un trup frumos. Dar eu nu sunt ca tine.

Își duce o mână la inimă și face o gropiță, zâmbind.

— Eu sunt doar o dansatoare. Nu sunt *coregrafă*, ca tine – asta nu poate face oricine.

Sunt prea uluită să mai neg, așa cum fac de obicei. Megan îmi spune adesea că sunt coregrafă; oare chiar sunt? Dacă da, ce înseamnă?

Dar soarele începe să apună în Taipei. Trebuie să finalizăm.

— Sunteți gata pentru ultimele repetiții? întreb.

Fetele se vaită, dar se ridică în picioare și se așază în poziție.

Mișcările lor se coordonează: brațe, picioare, unghiuri care curg laolaltă și se sincronizează. Dar ceva încă lipsește – acel element pe care nu îl pot identifica. Observ ultimele secunde și înțeleg ce este.

— Avem nevoie de un stâlp care să susțină cortul, spun, când Debra și Laura se ciocnesc.

Cu duetul meu și al lui Megan distribuit între fete, dansul este o pânză fără formă, fluturând în vânt.

— E minunat așa cum e, spune Debra. Doar că trebuie să îl învățăm.

— Serios, Ever, e grozav, spune și Laura.

— E grozav fiindcă voi sunteți grozave.

Zâmbesc și le apreciez susținerea. Dar coregrafa din mine – încerc noua identitate, care încă scârțâie – vrea mai mult.

Joi seară petrec un sfert de oră la birou, pe Skype, cu mama, încercând să o ajut să înțeleagă o factură medicală pe care asigurarea noastră refuză să o acopere. Suntem amândouă tensionate, frustrate de necesitatea acestui apel pe care niciuna dintre noi nu vrea să îl suporte. Tata n-a mai vorbit cu mine de la apelul despre poza nud. Mă doare mai mult decât îmi place să recunosc că este încă supărat, dar încerc să nu mă gândesc prea mult. Măcar mama nu a mai pomenit fotografia.

Când terminăm, îmi spune:

— Ever? Am găsit un bilet din Taipei care e aproape la prețul corect. Aștept să scadă.

— *Mama!*

Brusc, tensiunea îmi crește la cote maxime.

— Mă port frumos. Iau doar note bune. Am chiar și meditari. Nu trebuie să vin mai devreme acasă, mai ales că au rămas mai puțin de trei săptămâni.

— Tatăl tău și cu mine am făcut o greșală când te-am trimis departe în ultima vară.

Sunt uniți, ca întotdeauna.

După ce mă deconectez, mă ridic și îmi dau seama că îmi tremură picioarele. Îi dau un mesaj lui Pearl:

Încă încearcă să mă aducă acasă?

Pearl: Da. Vorbesc despre poza ta în fiecare seară.

Încerc și îmi iau toiagul de bo, pe care îl răsucesc până când vibrează, apoi mă învârt și eu într-un cerc complet, în timp ce continui să îl răsucesc – un truc pe care-l folosesc în dansurile cu steaguri. Am folosit o parte din mișcarea asta ca să-l impresionez pe Rick. El e plecat de peste o săptămână. A ratat cursa de bărci-dragon pe care chiar el a organizat-o și la care nu am avut voie să particip. Aș vrea să îi pot spune despre dansul a cărui coregrafie o fac. Aș vrea să îl mai înving într-un duel. Îmi scot călimara pentru caligrafie și cea mai subțire pensulă și îmi pictez numele chinezesc în vârful toiagului:

王爱美

Suflu până se usucă.

Toate lucrurile lui Rick sunt încă aici. Trebuie să se întoarcă. Trebuie.

*

Xavier e deja pe canapea când ajung eu în lounge, la etajul cinci. Are primii trei nasturi de la cămașa neagră descheiați și creionul îi aleargă peste caietul de schițe din poală. Desenează la vedere, un lucru nou pentru el. Un manual și o cutie cu bomboane cu barba dragonului se află lângă el.

— Ești bine? mă întreabă, dându-și părul din ochi cu un deget.

Mă așez lângă el și deschid cutia.

— Părinții mei încearcă să mă aducă mai devreme acasă, după ce ei m-au trimis aici. Asta când în sfârșit am reușit să pun laolaltă un grup de dansatoare.

Când în sfârșit mă simt acasă.

— Nici eu nu vreau să plec.

Îmi masează ceafa cu degete reci, iar eu mă lupt cu vinovăția. Mă dau la o parte.

— Nu face asta.

Își pune mâna în poală. După o clipă spune:

— Dacă așteaptă după prețul biletelor de avion, nu or să scadă.

— Să sperăm că nu.

Dar nu mă lupt doar cu biletul. Mă lupt cu neliniștea, cu vinovăția care s-a adunat ca sângele dintr-o tăietură urâtă, când am văzut-o azi pe mama. Ridurile care i se adâncesc în jurul ochilor. Cana cu fiertura de ierburi pe care o bea pentru durerea permanentă de spate. Lupta înverșunată pentru fiecare dolar.

— Am adus niște orez, zic și ridic pungața luată de la personalul din bucătărie. Putem face litere.

Ideea lui Pearl. Frământăm orezul într-o pastă și formăm litere pe masă, până începe să se întărească.

— Grozav.

Xavier îmi arată un DVD cu aspect străvechi.

— Eu am adus ceva diferit. *Fong Sai-Yuk*. Ai spus că vrei să îl vezi.

Filmul de kung fu.

— Am spus *poate*, zâmbesc eu. În prima zi, când nu știam în ce mă bag.

Dar și-a amintit.

— Mă bag.

Xavier bagă DVD-ul în player și micșorează luminile. E un film vechi, cu actorie exagerată, dar, pe măsură ce povestea se derulează pe ecran, mă afund tot mai mult în canapea. Citesc subtitrările: un maestru de arte marțiale ambițios concurează ca să câștige mâna fiicei unui huligan puternic, apoi face o călătorie ca să își salveze tatăl.

— Nu pot să cred că mă uit la asta. Tata se uită la așa ceva. Unele dintre chestiile de fete sunt prea *old school*, dar povestea e bunicică.

— Ți-am zis, filmele kung fu au o reputație nemeritată. Nu

sunt doar despre bătaie. Ci despre onoare, despre glorie, despre sacrificiu.

Își lovește pieptul și mă face să zâmbesc.

Aplaud, cât rulează genericul.

— Wow! Când Jet Li își leagă prietenul mort pe spate și face inamicii să *kowtow**, a fost...

— Cea mai tare scenă din istoria filmelor de gen.

— M-am înfiorat. Ai dreptate cu coregrafia. Mersi. Nu m-aș fi uitat altfel niciodată.

Îmi dă o șuviță după ureche. Degetele lui îmi poposesc pe gât și nu îl resping, de data asta. A trecut ora mea de culcare, dar n-a apărut încă Mei-Hwa.

— De ce ai încredere în mine? întreb.

Degetele lui îmi urmăresc rotunjimea umărului, linia cotului, contururile.

— N-ai spus nimănui despre desenele mele.

— Am spus înainte să știu că erai tu.

— Exact.

Chiar dacă tot ce se întâmplă pe Loveboat e material de bârfă, nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea spune că el mă desena.

— Nu era secretul meu.

Degetele lui ajung pe dosul palmei mele.

— Asta nu este o piedică pentru mulți oameni.

Mă desprind.

— Pot să-ți văd noile schițe?

Se uită la mine un moment, apoi îmi pune caietul în poală și îmi arată poarta cu cinci arcade a Muzeului National al Palatului. Carnea de jasp, straturile cremoase de grăsime, delicioase ca obiectul real. Cu fiecare pagină, schițele lui arată tot mai multă încredere.

---

* Unul dintre gesturile care, în cultura asiatică de est, demonstrează cel mai înalt nivel de reverență, o plecăciune cu fruntea atingând pământul. (n. tr.)

— Ar trebui să ai propriul număr în spectacolul de talente, zic.

— Pentru picturi?

— De ce nu? Ai putea face o pictură murală și să o atârni acolo.

— Prefer să îți arăt doar ție ce fac.

Privirea lui mă face să roșesc. Îmi mut ochii la tubul drept-unghiular, din care scoate un sul scurt.

Desface o schiță cu trei bărbați cu pălării negre, șezând în șir, cu un vânzător de oale și tigăi din piața de noapte, în spatele lor. Au bărbile cenușii, înspicate cu negru. Hainele de bum-bac peticite, pantalonii prăfuiți. O alegere neobișnuită pentru un băiat bogat.

— I-am văzut și m-am gândit că poate acolo găsești liniștea când ajungi la vârsta lor. Poate că secretul e să trăiești o viață lungă cu oamenii potriviți.

— O ador, îi spun, atinsă.

Par într-adevăr vegheați de un nor de pace. E ceea ce își dorește el. Și își dezgolește sufletul în fața mea.

— L-am pictat pentru tine, murmură el.

Fără să-mi dau seama, m-am aplecat mai aproape, cu genunchiul lipit de al lui. Simt miros de gel de păr și apă de toaletă. Închid ochii și încerc să îmi calmez respirația. Dacă aş apuca-o pe drumul ăsta alături de el? El desenând, eu dansând, amândoi urmându-ne pornirile artistice și bucurându-ne unul de altul? Mi-a făcut portretul de zeci de ori și pare atât de sigur de mine.

— Xavier, nu știu...

Buzele lui moi le aduc pe ale mele la tăcere. Are gust de zahăr pudră. Mă retrag, dar înainte să mă decid dacă mi-a plăcut sărutul sau sunt furioasă că mi l-a furat, se aud pași tropăind pe trepte. Se deschide ușa și iat-o pe Sophie, cu rochia ei preferată boțită de parcă ar fi dormit în ea. Are degetele apăsate

pe obraz. Își ferește privirea, dar deasupra mâinii are un ochi vânăt ca pictat în cerneală.

— Sophie, așteaptă!

Xavier se ridică, dar ea trece pe lângă noi, mirosind a ulei de cocos. Mă ridic în picioare.

— Xavier, trebuie să plec.

Mă grăbesc după Sophie, în dormitorul nostru. Cu o mână încă apăsată pe obraz, își face de lucru cu termosul cu apă fierbinte. Iau un prosop de pe spătarul scaunului și mă apropiu de ea.

— Sophie, ești bine?

— Am intrat într-un perete.

Desface dopul termosului cu ambele mâini. Albul ochiului ei este de un roșu solid. Înghit în sec când varsă apă fierbinte pe prosop.

— Ai nevoie de ceva rece, nu cald. Mă duc după gheață. Stai așa!

Ies afară și alerg spre automatul de gheață de lângă ieșirea de urgență, profitând de ocazie să îmi șterg șocul de pe chip. Nu se întâmplă cu adevărat, nu? Dacă Matteo...

Când mă întorc, îi îndes pachetul în mână.

— Căldura face bine mai târziu, dar nu timp de câteva zile, încep. Eu m-am lovit o dată în ochi cu bățul de steag.

Se încruntă, pentru că nu vrea ajutorul meu. Apoi tresare și își duce prosopul la față.

— Ești sigură că ai intrat într-un perete?

Se uită urât cu ochiul cel bun.

— Dintre toți oamenii, ești ultima care are dreptul să îmi țină predici despre viața mea amoroasă.

Are dreptate.

— Îmi fac griji, spun, încet. Trebuie să-i spui Dragonului...

— Nu e treaba ta!

Cu prosopul la ochi, se urcă în pat și își trage cearșaful peste cap, întorcându-se cu spatele.

După o clipă, sting lumina și mă urc și eu în pat. Respirația ei întretăiată îmi ajunge la urechi, când își înăbușă plânsul. Strâng pumnul, neajutorată, pe pernă. Fără Rick, e complet singură.

Mă întind peste marginea saltelei după bățul de ratan, pe care-l iau cu mine în pat, pentru că am nevoie de prezența lui solidă. Vreau să i-l întind și să creez o punte între noi, dar știu că nu l-ar accepta.

Dacă nu pot ajunge la ea, am nevoie de la cineva care poate.

*

Dimineată, Sophie a dispărut. Patul ei este făcut. Mi-a împăturit prosopul într-un pătrat și mi-a lăsat un bilet în care îmi spune că a ieșit cu Matteo și că se întoarce târziu. N-a mai făcut asta niciodată.

Mă îmbrac și alerg jos, dar nu e în sala de mese, nici în lobby sau în curte. Debra traversează iarba spre mine, cu o pungă de hârtie de la 7-Eleven, plină cu *baozi* fierbinți.

— Ai văzut-o pe Sophie?

— A ieșit.

— Cu cine?

— Cu Matteo, Benji, Grace... cred. Se îndreptau spre Yáng-míngshān.

Spre munți. Un drum de o zi din Taipei. Măcar Sophie nu e singură cu Matteo, dar biletul ei mi-a întărit decizia de a obține ajutor.

Urc scările până la etajul lui Rick, în ideea că poate s-a întors și îl pot ruga pe el. Nu am mai simțit niciodată o durere în piept ca acum. Ce i-am spus Tușii Claire despre el e adevărat. De când eram mică, o parte din mine a fost atrasă de băiatul acela cu părinți imigranți chinezi, ca ai mei, care reușise să își cucerească lumea. Adevărul e că, dacă aveam un iubit, dacă

puteam da la o parte faptul că părinții mei venerează pământul pe care calcă, aș vrea să fie ca Rick.

Na, am recunoscut.

Iar el e cu Jenna.

Nu îmi răspunde nimeni. Tatăl lui Xavier l-a luat în dimineața asta, pentru o zi în familie. Mă îndrept spre recepție.

— Rick Woo mai este înscris în tabără? întreb funcționarul.
A plecat de tot?

Cât de prostesc din partea mea să cred că lucrurile lui ar putea fi o ancoră suficientă ca să vină înapoi. Li-Han le poate împacheta și trimite în State.

Cât de prostesc să cred că eu aș putea fi ancora.

— Îmi pare rău, nu știu.

— Pot să primesc numărul lui de mobil?

— Nu am permisiunea să ofer informații personale.

Nu voiam să mai calc în biroul Dragonului, dar încerc și acolo. Îl găsesc pe Li-Han, fluierând într-un băț de bambus, pe care-l ascunde când apar eu.

— Nu cred că a plecat.

Își scarpină părul negru și des.

— Dar tu nu plecai? Părinții tăi îți schimbau biletul, parcă?

— Nu plec, mă răstesc. Ar trebui să mă răpească și să mă ducă acasă.

*

Xavier este încă împreună cu tatăl lui, așa că nu ne vedem. Sunt bucuroasă că e plecat. Încă nu mi-am dat seama ce simt după sărutul acela. Dacă sunt gata să apuc calea asta cu el. În camera mea, îmi scot toiagul de bo dintre cearșafuri. Există o mișcare pe care o ador, o serie de răsuciri peste scenă, dar e mișcarea unui dansator bărbat care-l joacă pe Prințul Siegfried în *Lacul lebedelor*. Camera mea e prea strâmtă ca să o pot exe-

cuta, așa că ies în curtea din spate și exersezi acolo, sub cerul care se întunecă, sărind tot mai sus, răsucindu-mă tot mai precis, bucurându-mă de putere și de toiag. Începe să se coaguleze un program și râd când recunosc câteva mișcări de kung fu din *Fong Sai-Yuk*. Din fericire, mă privește doar crapul de piatră. Sunt Ever Wong, točilara dansatoare.

*

După duș, mă îmbrac în cămașa de noapte și îmi înfășor părul ud într-un prosop. În drum spre camera mea, picioarele îmi dansează noua combinație: pași rapizi, un salt, o întoarcere pe un picior...

În spatele meu, un strigăt sfâșie visarea.

Sophie aleargă pe hol spre mine, vârandu-și brațele în bluza înflorată. E desculță și nu poartă decât chiloți negri și un sutien asortat, de dantelă. Pe braț îi flutură fusta albastră.

— Cățea!

În spatele ei, Matteo pășește beat, ridicându-și pantalonii cu o mână. Alunecă și aterizează pe mână și genunchi.

— Cățea ordinară!

— Nu te apropia de mine! se clatină vocea lui Sophie.

S-au întors.

Sar spre ușa noastră și mă lupt cu clanța îngrozitoare, împingând iar și iar. *De ce te blochezi mereu?* Disperarea îmi dă putere și o deschid, o împing pe Sophie înăuntru și intru după ea, de-a berbeleacul. Miroase a șampon bărbătesc, a sudoare și a frică. Închid ușa chiar când sare Matteo, cu fața lui cărnoasă o mască de furie și cu ochii injectați, vărsând înjurături. Ușa se clatină sub greutatea lui. Pun zăvorul. Ușa se zbate când continuă să bată în ea.

— Cățea!

Ușa se cutremură sub loviturile lui. Balamaua de jos se cra-

pă și peste picioarele mele goale zboară fulgi de praf. Mă rog să reziste lemnul.

— Ce mama naibii, Deng? mârâie o voce de afară.

Xavier?

Casc ochii mari, iar Sophie își duce mâna la gură.

— Dispari, bogătane! Nu deții tu holul.

Dar Matteo pare să se calmeze.

Vocea lui Xavier e netedă și calmă.

— Ce-ai spune să mergem să bem ceva noi doi? Trebuie să te schimb. Ne vedem jos.

Matteo mormăie ceva nedeslușit. Apoi pașii lui se îndepărtează. După o clipă, Sophie își dă părul la o parte de pe față, cu mâna tremurând. Am umărul învinetit, dar Sophie e agitată ca niște aripi de colibri. Are un ochi mărit de panică și pe cel vânt, închis.

Se aude o bătaie scurtă în ușă. E Xavier.

— Sunteți bine?

— Da. Bine, zice Sophie și îmi face semn să țin ușa închisă. Mersi, Xavier, sunt bine.

— Suntem OK, Xavier.

— A leșinat deja în dormitorul lui. Eu o să fiu în lounge, la capătul holului. Fiți fără grijă.

Stă de pază. Îi sunt recunoscătoare.

— Mulțumesc, șoptesc prin crăpătura ușii.

Am avut noroc că s-a dovedit un tip mult mai OK decât Matteo.

După ce pașii lui nu se mai aud, mă întorc spre Sophie.

— Am crezut că te omoară.

Ea cade pe pat și își ridică picioarele goale la piept. Îi curge rimelul pe obraji. Și-l întinde pe față în pete cenușii.

Strânge furioasă din buze.

— L-am mușcat.

Mă așez lângă ea și o iau de mână.

— A fost în legitimă apărare. Trebuie să-i spui Dragonului. Sophie se retrage cu un râs amar.

— Da, sigur va funcționa. Târfulița a făcut buba. La ce se aștepta?

— Sophie!

Îmi prind cămașa de noapte cu ambele mâini. Poate fi atât de puternică pentru alții... de ce nu și pentru ea?

— Niciun tip n-ar trebui să se poarte așa cu tine.

— Da, mamă.

— Nu cred că știi.

O mășor cu privirea. Ochiul bun i se zbate și îl freacă iritată. Apoi își îngroapă fața între genunchi.

— Nu îl pot respecta. Pe niciunul nu pot. Nu îmi pot ține gura închisă și toți mă urăsc pentru asta. Chiar dacă toate șansele ar fi de partea mea pe Loveboat, Tuși Claire are dreptate. Niciun tip bun n-o să mă vrea vreodată.

Ah, Tuși Claire!

— Are o viață grozavă, dar nu ți-aș dori-o niciodată, pentru toți banii din lume.

Îi dau părul după ureche.

— Să pui mâna pe un tip înseamnă atât de mult pentru tine?

— Un tip bogat, zice și se dă înapoi. Lasă-mă să fiu persoana oribilă care sunt, bine? N-ai idee. Nici măcar Tuși Claire nu are idee.

— Încearcă-mă.

— După divorț, mama s-a dus să lucreze într-un hotel, unde un ticălos de manager a plesnit-o peste fund, așa că ea l-a împins și acum curăță toalete. A trebuit să renunț la cină pentru frații mei. Mama vine acasă cu un fir cărunt nou în fiecare zi. S-a urâtit într-un singur an și nu o mai vrea nimeni acum. Eu nu o să fiu niciodată bătrână și săracă, abandonată așa ca ea.

— Nu ești mama ta. Mergi la *Dartmouth!*

O scutur de umeri.

— Negociezi ca un *rechin* și ești mai deșteaptă decât 99% din planetă. Ultima dată când am verificat, asta include majoritatea tipilor în viață. De ce nu îți faci *propriul* milion de dolari?

Sophie se uită la mine de parcă am căpiat. Dar apoi lasă picioarele în jos.

— Mama mi-a spus să nu aplic la Dartmouth. Părinții tăi insistă pe note bune. Mama a fost pe dos. A spus că nu o să intru și acum, că am intrat, e îngrijorată că o să eșuez. Așa ca ea, probabil.

Cum poate mama ei să fie atât de oarbă? Dar altă parte din mine începe să priceapă. E ca tata, strivit de greutatea propri-ei lui educații irosite. Dar, în loc să-și împingă fiica spre țeluri mai înalte, mama lui Sophie a încercat să o țină departe de aceleași rateuri.

— Sophie, vei conduce companii într-o zi. O să fii pe listele acelea cu cele mai puternice femei. Chiar cred asta.

Își răsucesce pătura în jurul mâinilor. Are ochii umezi.

— Niciodată nu am făcut cuiva ceva atât de oribil cum ți-am făcut ție.

— Da, a fost oribil. Dar am învățat despre mine că, după ce cad cât de jos posibil, sunt suficient de puternică să mă ridic iar.

— Știam că nu vei spune – și nu ai spus. Voiam să-ți scot ochii pentru Xavier. Dar am știut mereu că ești o persoană mai bună decât mine. Că de aceea te plăcea mai mult.

— Nu sunt o persoană mai bună. Eram geloasă.

Așa cum fusesem geloasă pe Megan, am fost și pe Sophie. Pe Jenna. Eram nesigură și i-am rănit pe toți.

— Am printat douăzeci de fotografii. Am încercat să le iau înapoi pe celelalte, dar nu știu cine le are sau dacă le are cineva.

Douăzeci. Înghit în sec. Asta înseamnă că mai există cinci pe lumea asta, dacă nu le-a transformat cineva într-o infinitate pe internet.

Îi deschid evantaiul albastru și i-l dau.

— Crezi că ți-ar plăcea să te alături trupe mele de dans?

Face ochii mari și îl ia. Îl răsucesce în mână.

— Ce ar trebui să fac?

— Să dansezi cu noi.

Aproape că zâmbeste.

— Te-am văzut. Știi să te miști. Te pot plasa în centru sau în spate, unde vrei. Doar să-mi promiți că vorbești cu Mei-Hwa despre Matteo, dimineată.

— Mei-Hwa?

— Nu e Dragonul. Dar o cunoaște. O să ne ajute să ne dăm seama care e cel mai bun mod de abordare.

Sophie închide evantaiul și își freacă obrazul, nesigură.

— Nu e OK când fetele spun, nu?

— Sau să facă vreodată scandal.

Tăcem. Apoi încuviințează.

— S-a făcut!

O îmbrățișez.

*

O găsesc pe Mei-Hwa la micul dejun și toate trei ne retragem într-un separeu din lobby. Fața îngustă a lui Mei-Hwa se întunecă în timp ce îi povestim. Apoi trece în acțiune. Cincisprezece minute mai târziu, Mei-Hwa, Sophie și cu mine suntem în biroul Dragonului. Mei-Hwa vorbește într-o mandarină rapidă, fără cusur. Povestește ce a pățit Sophie și ce rușine ar aduce asta asupra taberei.

O jumătate de oră mai târziu, Matteo este exmatriculat. Pleacă înainte ca angajații de la bucătărie să apuce să strângă bufetul.

Sophie aproape că plânge când o îmbrățișează pe Mei-Hwa. La fel și eu.

După-amiază, Sophie, neobișnuit de sobră, cu ochiul învinețit ascuns de machiaj și la umbra unei pălării de paie, se alătură trupei mele de dans în curtea din spate, udă de la ploaie. Furtuna de seara trecută a scuturat frunzele de pe chiparoși. Niciuna dintre dansatoarele mele nu se bucură de venirea ei.

— Serious? se strâmbă Debra, sub părul albastru, cu gura aproape de urechea mea. Am muncit prea mult ca să o lăsăm să ne înjunghie pe la spate. Mai ales după ce a făcut. Ever, gândește-te!

O strâng de mână, recunoscătoare pentru grija ei, chiar dacă nu-și are locul.

— Va fi bine, îi șoptesc, apoi ridic glasul. Fetelor! Haideti să repetăm cap-coadă!

Dansatoarele mele sunt superbe în spandex, tricouri, pantaloni scurți și colanți, cincisprezece trupuri puternice, complet diferite, care se mișcă în același ritm. Sophie se așază pe o bancă și privește cu un ochi critic, dar nu sunt sigură ce. Nu pare dornică să danseze cu noi. Nu știu cum să o includ, deși vreau să găsesc o cale, apoi sunt distrasă de dans. Pe măsură ce repetăm, golul acela, lucrul care-mi scapă, devine tot mai clar pentru mine. Ca o gaură în parașută, nu permite spectacolului să capete forma potrivită.

— Nu zâmbești, Ever, zice Laura când terminăm. Ce e?

— Scuze. Stâlpul acela lipsă...

— Da, înțeleg ce zici, și își potrivește bentița. De ce nu dansezi *tu* un solo? Ceva în *mișcare*. Să acopere scena. Ne formăm în jurul tău.

— Eu nu am voie...

— Dragonul nu trebuie să știe, spune Debra. Nu până nu urci pe scenă, iar atunci va fi deja prea târziu. Ești cea mai

bună dansatoare a noastră. Dacă vrem să ne iasă, trebuie să participi. Știi și tu asta.

Dragonul l-a trimis pe Matteo să își facă bagajele, dar ajutorul ei de azi nu mă face imună la focul ei. Mi-o imaginez urcând pe scenă, luându-mă de guler și urlând *Opriți muzica!* Mi-o imaginez stând calmă, în timp ce eu dansez în fața tipilor care au salivat pe fotografia mea. Mă trec fiori de groază.

Dar Debra are dreptate.

— Nu trebuie să afle cu niciun chip, spun eu.

Fetele jură.

— Va trebui să fim superatente cu antrenamentele.

— Vom fi.

Încep prin a improviza în jurul lor, ținându-i înăuntrul și în afara celor trei grupuri. Trag de panglicile Debrei, tai spațiile, încerc niște pași inspirați de kung fu. Plăcerea de a dansa, înconjurată de energia lor, îmi eclipsează îngrijorarea.

— E mai bine, zic eu întinzându-mă după apă. Leagă piesele. Dar tot lipsește ceva – energie, *gravitas*.

— Aveți nevoie de un toboșar, vorbește Sophie pentru prima dată. Îl rog pe Spencer. E în opționalul de tobe-dragon. Cu costumele ce faceți?

— Cred că găsim rochii în piața de noapte.

— Aș recomanda albastru, verde și portocaliu pentru cele trei grupuri, ca publicul să poată urmări mai ușor. Roșu sau alb pentru Ever, să iasă în evidență. Mătușa mea are un croitor grozav în Taipei, la preț rezonabil. Mă ocup eu. Și încă un lucru. E o risipă de talent să faceți spectacolul doar la Chien Tan. Aula noastră e toată numai scaune pliabile și draperii vechi. Vorbesc cu unchiul Ted. La Teatrul Național au uneori nevoie de numere în deschidere.

Mă înec cu apa.

— *Teatrul Național?*

— Deci facem două spectacole?

O parte din animozitatea Debrei păleşte.

— Unul pentru Chien Tan. Unul pentru Taipei, zâmbeşte Sophie timid – încântată, de parcă ar fi intrat pe un stadion şi ar fi prins o minge din zbor.

Îi întorc zâmbetul. Apoi, mă dau înapoi să văd mai bine grupul.

— Bine. Haideţi să mai facem o...

Mă ciocnesc de un corp ferm. Un braţ cald. Toţi ochii se uită peste umărul meu şi se măresc.

Ştiu cine e înainte să mă întorc.

Uitasem cât de frumos e în carne şi oase, chiar şi cu părul negru ciufulit de călătorie şi cu cămaşa oliv boţită. Şi-a aruncat rucsacul pe umăr şi îl ţine cu braţul muscular. Are căştile după gât.

Ochii lui de ambră îi întâlnesc pe ai mei. Tristeţea din ei e combinată cu o lumină nouă.

— Rick, spun răguşit. Te-ai întors.

Trebuie să mă abțin să nu mă arunc în brațele lui.

— Nu eram sigură că te mai întorci.

— Tocmai am ajuns, spune și ochii lui îmi înregistrează trupa. Ce faci?

Mă doare fața de la atâta zâmbet. Inima îmi pulsează de un milion de întrebări.

— Un număr de dans. Pentru spectacolul de talente.

— Ever face coregrafia, spune Laura.

— Serios?

— A fost ideea ta, îi amintesc.

— Mă duc să-mi las lucrurile.

Își ajustează rucsacul. Își trece o mână prin păr, mi se pare neobișnuit de agitat.

— Vrei să... treci pe la mine când termini?

Fetele fac schimb de priviri, iar eu ridic un evantai de pe jos, pentru că vreau să îmi ascund fața înainte să se vadă cât m-a agitat prezența lui.

Mă străduiesc să îmi păstrez vocea egală.

— Repetăm. Ajung în 15 minute.

*

Șapte minute mai târziu bat la ușa lui Rick. Se deschide, cu un jet de abur. Rick în boxeri albaștri, cu un prosop alb peste umăr,

cu părul ud după duș. Ochii îmi alunecă pe pieptul lui bronzat și pe talia musculoasă, apoi îi pironesc privirea de ambră.

— Scuze, spun repede. Nu m-am putut concentra și am venit mai repede.

E la fel de stânjenit ca mine.

— Nu-i nimic. Mă schimb imediat.

Îi simt parfumul proaspăt când se închide ușa în urma mea. Mă întorc cu fața la lemnul ușii lui și îmi împletesc degetele. S-a întors. Bineînțeles că s-a întors. A spus că se va întoarce și că vorbim atunci.

— De ce ai plecat la Hong Kong? spun brusc, spre perete. De ce ai lipsit atât? E ceva în neregulă?

— Da și nu. Acum e totul OK.

Tricoul lui în dungi mă ajută să îl privesc.

— Jenna fost cu tine?

Clipește surprins.

— Știi despre asta?

— Mi-a spus Xavier.

— Cred că m-a auzit când am vorbit cu ea la telefon. Uite, spune și îmi vâă în mână un teanc de poze, cu fața în jos. Am curățat eu lounge-ul băieților, dar apoi s-au întâmplat toate și n-am avut șansa să-ți mai dau astea. Scuze. Ar fi trebuit să te sun și să-ți spun.

— Ah...

Fața mi-e cuprinsă de flăcări. Marginile îmi taie palma când trec prin ele. Sunt patru. Le bag în buzunar. Nu sunt sigură ce e mai rău – că m-a văzut goală, de sus până jos, sau că a văzut totul și e la fel de indiferent de parcă aș fi Statuia Libertății. Îi privesc genunchii.

— N-am vrut nicio clipă să fie văzute de toată lumea.

— Mi-am dat seama. Ești bine? Ți-a zis Marc, da?

— A, Marc!

Îmi scapă un hohot.

— Mi-a spus cât să îmi alimenteze paranoia.

Închid brusc gura, pentru că nu am vrut să recunosc. Tot nu mă pot uita la el.

Dar el îmi prinde bărbia cu mâna și îmi ridică fața. Nu văd nici urmă de judecată pe chipul lui. Doar îngrijorare. Și o întrebare.

Îmi dă drumul. Își ia șapca, o pune pe cap.

— Să mergem undeva să vorbim. Am eu un loc preferat peste râu.

Bărbia îmi arde încă de atingerea lui.

— Nu am voie să ies din campus.

Rick privește pe geam în curtea de dedesubt.

— Te scot eu.

*

Fan-Fan, paznicul din ghereta de la capătul aleii, îi face doar cu ochiul lui Rick când trecem. Cât de ușor trebuie să fie să treci prin viață când ești Rick Woo! Dar nu mă mai irită treaba asta. Reputația contează. Îți poate face viața mai ușoară sau mai grea. Rick și-a câștigat-o pe a lui în dulcele stil clasic.

Soarele ne arde creștetele când traversăm câteva străzi pline de mașini care claxonează și de motoare, apoi o pasarelă peste râul Keelung. Îi povestesc lui Rick cum am pierdut-o pe Odette, despre noul dans cu fetele mele, despre amenințarea părinților mei că mă trimit mai devreme acasă, iar el trece de la supărarea pe Sophie la seriozitate maximă, când îi povestesc despre Matteo.

— Dacă ar mai fi aici, mi-ar da socoteală, spune și mă trage din calea unui scuter. Familia mea are cel mai prost trecut. Jumătate dintre unchii și mătușile mele au avut căsniciile distruse pentru că unul dintre soți a înșelat sau a lovit. Inclusiv părinții mei și ai lui Soph. Uneori mă întreb dacă de aceea am ajuns noi unde am ajuns.

— Unde ați ajuns? Adică?

— Îți spun când ajungem unde mergem.

Traficul se rărește, iar el mă conduce pe un trotuar spre un complex înconjurat de ziduri, cu o poartă în stil taiwanez din lemn întunecat, de care atârnă globuri de hârtie roșie. Cele patru colțuri ale acoperișului se ridică în tradiționalul stil coadă de rândunică, elegante în nuanțele lor de maro-închis și crem.

— Mersi pentru că ai avut grijă de Sophie. Mă bucur că tu și..., eziță, și Xavier ați fost acolo.

Xavier. Mi se strânge stomacul. Rick pare să aștepte un răspuns, dar eu pășesc peste prag în complex.

Ușile de lemn sculptat se deschid spre un teren mângâiat de soare cum nu am mai văzut: este un labirint de stâncă, cu punți de cărămidă roșie peste pietre cenușii, pereți curbați, albi, cu ferestre fără sticlă în forme de flori, de rodii, de nori, chiar și de fluturi. Un conac de cărămidă se vede în cealaltă parte a curții, iar la dreapta sa, câteva clădiri mai mici. Niște familii se plimbă pe iarbă.

— Nici nu știam de locul ăsta, spun eu, uluită.

— Se numește Lin An Tai și este fosta reședință a unei vechi familii numite Lin, din anii 1700. Veneam aici când eram copil.

Rick se îndreaptă spre o arcadă asimetrică, curbată ca un picior de harpă.

— Mă simțeam ca într-o Narnia chinezească.

— Absolut!

Este atât de frumos totul, că îmi vine să dansez.

— Aici vin să mă gândesc. E locul meu secret.

Îl urmez pe alei de cărămidă și pe sub arcade circulare. Ieșim spre un iaz pe care plutesc flori albe și nuferi. Sub ele văd crapi portocalii. Două pavilioane încoronate de acoperișuri stil pagodă ruginii se află pe maluri adiacente. Intrăm într-unul dintre ele și eu mă sprijin de balustrada de lemn, cu picioarele mișcându-se încetișor în muzica insectelor, în murmurul unei

cascade îndepărtate. Rick e lângă mine. Coatele ni se ating și nu ne retragem.

— De ce te-ai bătut cu Xavier? întreb.

Lasă o pietricică să cadă în iaz. Face rotocoale care ajung la nuferi. O a doua pietricică o urmează, apoi a treia. Mă întreb cât de multe pietricele vor fi necesare să umple iazul, cu lucrurile pe care decide să nu le spună.

— În prima zi la Chien Tan, David dădea din gură despre fetele din album, iar Xavier a anunțat că a pus ochii pe tine, în stil de ticălos de mare clasă.

Mă cuprinde un val de anxietate, nu vreau să știu ce a zis Xavier Playerul ca să îl facă pe Rick să mă avertizeze în privința lui, chiar dacă nu îl mai văd așa pe Xavier.

— I-am spus să stea departe de tine. După ce Tuși Claire a clacat din cauza ta și a lui, l-am căutat, dar plecase deja, și când m-am întors în campus și ți-am găsit pozele peste tot... am presupus. Și cred că mi-am pierdut cumpătul.

Picioarele mi s-au înfipt în scândurile podelei.

— Dar Xavier și cu mine am vorbit. La infirmerie. Am văzut din greșeală una dintre schițele cu tine. Mi-am dat seama că era artistul tău. Poate că înainte doar se dăduse în spectacol pentru băieți. Și cred că știai că te place sincer și puteai avea grijă singură de tine. Asta..., se oprește. Mă face să am o părere mai bună despre el.

Mi-e ușor greață când îmi imaginez conversația, cu Rick ținând un pachet cu gheață sub nasul lui Xavier. Verificându-l pe Xavier pentru mine, ca un frate mai mare, așa cum îmi promisese că va fi.

— Nu ar fi trebuit să îi spui mătușii tale Claire că ne prefacem, spun brusc. Ai stricat totul.

— Nu puteam să îmi las familia să creadă despre tine lucruri neadevărate.

Își încrucișează brațele, iar sprâncenele i se unesc.

— Îmi făceai o favoare. Eu am fost cel prea laș ca să îi înfrunt.

Așa este. Și sunt ușurată că Tuși Claire știe că nu îl înșelam pe Rick.

— Dar crede că am trădat-o pe Sophie.

— Sophie l-a ignorat pe Xavier tot weekendul. Oricum, să știi că ai cucerit-o pe Fannie. A fost dezamăgită că nu ai luat broscuța cu tine.

— Era un *cadou*?

Teroarea orăcăitoare din dușul meu era un cadou.

— Însă m-ai ajutat foarte mult. A fost nevoie să te apăr pe tine ca să-mi dau seama ce nu făceam pentru Jenna. Ce nu *voiam* să fac pentru Jenna. Cât de greșit era.

O a patra pietricică le urmează pe celelalte în mormântul acvatic.

— Rick, ce s-a întâmplat în Hong Kong?

Se încruntă. Apoi pleacă din pavilion și scândurile scârțâie sub greutatea lui. O libelulă țâșnește peste iarbă după el, cu mișcări rapide, din floare în floare. Îl urmează spre conacul în stil Qing și prin uși glisante într-o curte interioară, unde lumina soarelui se revarsă într-un pătrat de pământ. Mai multe uși sculptate, în trei părți, se deschid spre dormitoare cu mobilă chinezească istorică. Mirosurile de iarbă uscată și lemn uns cu ulei plutesc în vânt, dar, în ciuda liniștii, mintea mea se răsucesce precum frunzele din fața noastră.

Rick mă trage pe o bancă.

— În toți anii ăștia am călcat-o pe Jenna în picioare. Am făcut tot ce am vrut eu și niciodată ce voia ea.

Sincer, la asta m-aș fi așteptat de la Băiatul-Minune, înainte să îl cunosc.

— Ai întrebat-o ce voia?

— Am încercat. Nu voia niciodată nimic. Iar eu... cred că eu vreau tot.

— Și încerci să și obții. Iar eu... și îmi înghit mândria. Eu te admir pentru asta.

— Ți-am mai spus că Jenna are nevoie de siguranță. De stabilitate. Eu făceam mereu lucruri nebunești, în ochii ei: călătoream pentru meciuri, pentru competiții, pentru campionate. Am venit aici pentru o vară întreagă. O agitam și mă simțeam tare vinovat. Tot timpul.

Îmi făcusem griji că o va răni. Oare-mi spune că asta se întâmplase?

— Acum un an am încercat să pun punct relației. I-am spus că suntem persoane mai bune și mai puternice separat decât împreună, pe termen lung. Eram în bucătăria ei. Tăiam o pâine tocmai cumpărată. Iar ea...

Își trece degetul mare peste cicatricile albe de pe degete.

— A început să plângă și să spună că nu mai putea să suporte, că nu își mai înghițea părinții, școala, *viața* fără mine. A luat cuțitul și...

Nu, nu. *Nu*.

— Am prins eu lama.

Își deschide palma la soare. Sub razele lui neîndurătoare, se aliniază cicatricile lungi de zece centimetri.

— Doamne, Rick!

Îmi apăs degetele peste ele. Țesutul este rigid și dens. Au fost tăiate până la os. Îmi amintesc cât de ușor l-a dat la o parte pe „păpușică” la club. Mi-l imaginez îngrozit, ținând lama cu toată forța.

— Așa că ai rămas cu ea.

— Nu puteam risca să mergă până la capăt cu amenințarea.

— Dar dacă nu făcea decât...

— Să mă manipuleze?

Detest cuvântul ăsta.

— Dacă spunea doar așa?

— Cred că sună de parcă sufăr de sindromul Stockholm, dar nu e o persoană manipulatoare. Nu intenționat. A fost îngrozită de astea.

Își îndoaie degetele peste cicatrici.

— Nu și-a iertat-o niciodată. A mai cusut un bolovan în costumul de eşecuri. O parte din mine crede că a făcut-o pentru că eram acolo și știa că aveam să o opresc. În orice caz, nu puteam risca să o părăsesc.

— Și nu ai spus nimănui? Nici măcar părinților ei?

— M-a făcut să jur, lasă el capul în jos. Am spus tuturor că a fost un accident, că tocam legume și că a alunecat cuțitul.

Prin ce trecuseră ei îmi era greu să înțeleg. Cum s-a simțit ea în clipa în care a trecut de linie? Dar Rick? Mă simt îngrozitor de vinovată. Familia lui Rick – Sophie, chiar și eu – o detestă pe Jenna, care are nevoie în primul rând de ajutor.

— Ai fost supărat?

— Mai degrabă îngrozit. Am rămas, lucrurile s-au îmbunătățit și a început chiar să facă voluntariat la tabăra aceea cu cai. După o vreme, în mintea mea, era limpede. Crescuserăm împreună. Fuseserăm împreună dintotdeauna și, ciudat, singurul lucru pe care nu îl făceam era să ne culcăm împreună. Poate că e singurul lucru corect pe care l-am făcut. Deși mă gândeam, și știu că sună a nebunie, dar mă gândeam c-o să mă însor cu ea.

— Doamne, care-i faza cu familia ta? Rick, ai 18 ani!

— Și am grijă de mama și de sora mea de la 14. Am deschis un cont bancar înainte să am voie să conduc. Sunt fiul cel mare al unui prim născut al altui prim născut. Știi ce a zis tata, înainte să ne părăsească? „Acum, tu trebuie să fii bărbatul în casă.” L-am urât pentru asta. Pentru că a lăsat-o pe mama chiar când AR-ul ei s-a înrăutățit. Dar am luat de bun ce mi-a zis. Nu puteam fi ca el. Nu cu Jenna. Nu îi puteam face așa ceva.

Nu îmi vine să cred cum a fost – este – ținut captiv, nu doar cu Jenna, dar și de propriile principii, de standardele imposibil

de înalte pe care și le-a fixat și de integritatea lui. În noaptea aceea, pe balcon, sub semilună, pentru ea își făcea griji.

— De aceea te transferi la Williams.

Rick smulge un fir lung de iarbă. Și-l răsuțește în jurul degetului. Mirosul verde al tulpinii strivite este purtat de o adiere de vânt.

— De fiecare dată când am venit aici, în călătoria asta, am vrut să îți arăt locul ăsta. Pentru că-mi aminteai de surioara mea, îmi spuneam. Te băgai într-o situație nebunească după alta, cu mine. Și scăpai.

Degetul lui este un fir de iarbă. Dă drumul lamei, care se ridică, răsucindu-se moale.

— În noaptea aceea, pe balcon, când am coborât pe țeavă, aproape că te-am sărutat. Îmi pare rău că am fost atât de ne-simțit. Eram supărat pe mine. Mi-am spus că totul era fiindcă ești atât de frumoasă, când de fapt eram doar un ticălos tipic. Dar la mătușa mea am admis, în sfârșit, că e mai mult decât atât. Am sunat-o pe Jenna și i-am spus că trebuie să ne despărțim.

Ochii lui se golesc subit, de parcă și-ar fi îngropat toate celelalte sentimente, încercând să îl îngroape pe acesta. Își scoate telefonul și îmi arată o fotografie alb-negru cu un scatiu întins la pământ.

— Mi-a trimis asta peste noapte.

Fotografia este de o frumusețe stranie: pasărea așezată pe o parte, parcă adormită, cu ciocul mic profilat pe pământ și cu aripa întinsă în față, ascunzându-i cu modestie piciorușele.

— Este...?

— Moartă.

Mi se usucă gura.

— Ce înseamnă?

— Când eram mai mici, îngropa fiecare pasăre pe care o gă-seam înecată în iazul din spatele caselor noastre. Le marca

mormintele cu pietre și le jelea. Poza asta a făcut-o pentru că i s-a părut că transmite o senzație de liniște. Am fost îngrozit că va face un lucru... ireversibil. Mi-am dat seama că era o prostie din partea mea să încerc să am singur grijă de ea, așa că am sunat-o pe mama ei și i-am spus totul. Habar nu avea. M-au sunat părinții ei. Tatăl ei era în Hong Kong, așa că am aranjat să zbor și să mă întâlnesc cu el în persoană. Jenna rezervase un bilet spre Taipei și și-a schimbat biletul. Am fost de acord să o aștept, dar n-a venit. A încercat de trei ori și nu a putut urca în avion.

Nu pot să nu simt compasiune pentru ea. Nu știu cum e să te simți atât de neajutorat. De fragil.

— Nu pot să cred. Toate săptămânile astea, toți anii ăștia.

Nu Băiatul-Minune pe care mi-l imaginam și îl uram, ci un puști speriat, care încerca să facă bine.

— Ai venit în Taiwan pentru spațiu?

I se măresc ochii și pare brusc îngrețosat.

— Sună oribil, nu? E îngrozită de zbor, așa că am venit unde ea nu poate. Mi-a spus, cândva, că nu am suflet. Poate avea dreptate.

Cândva am crezut la fel și acum îmi e rușine.

— Ai rămas cu ea pentru că ai suflet. Mai mult decât majoritatea. Dar niciodată..., mă întrerup. Are un terapeut?

— A mers de câteva ori. Nu i-a plăcut.

Dacă se lupta cu asta de una singură, nu era de mirare că se agăța de Rick.

— Durează până găsești unul potrivit. Tata este mare fan, poate din cauza dislexiei lui Pearl.

— Tatăl ei a spus că face tot posibilul să i-l găsească pe cel mai bun.

Mă ridic și mă îndrept spre ușă, cu fața la curte. Vântul trece prin iarba uscată, până la intrare, unde se află labirintul de stâncă. Nu îl întreb de ce nu a spus altcuiva. Știu care este fi-

losofia: nu povestești străinilor despre familia ta. Poliția și autoritățile nu sunt de încredere – dacă te iau? Dar a fost prins în capcană. De aceea era la fel de hotărât să scape, ca mine.

Jenna nu era singura care purta un costum cu bolovani cu-suți în căptușeală.

Mai degrabă îl simt decât îl aud apropiindu-se din spatele meu.

Fără să mă întorc, întreb.

— Deci nu te gândești la mine... ca la o soră mai mică?

Mâna lui mi se așază pe umăr, iar eu mă rotesc încet spre el.

Nu știu cine face prima mișcare. Dar sunt în brațele lui. Degetele lui mă apucă de ceafă. Cealaltă mână a lui îmi cuprinde în pumn mătasea de la spatele bluzei, iar începutul lui de barbă îmi zgârie bărbia când gura lui o acoperă pe a mea.

Sărutul lui mă lovește în piept. Cât de *potrivit* este ca buzele lui să se afle acolo – căldura, brațele lui care mă țin strâns. Sărutul n-are nimic blând sau tandru. Rick e suficient de puternic să mă rupă în două, iar degetele mi se strecoară în părul lui aspru și mă lipesc de el. Are gust de curat, de apă de izvor și mentă, iar limba lui îmi mângâie gura și trezește în mine ceva atât de adânc, ceva ce am întrezărit doar când mă pierd în dans. Mă sperie și mă încântă.

În cele din urmă respirăm amândoi. Își lipește fruntea de a mea, privindu-mă. Gâfâind ușor, ne potrivim respirațiile. Are buzele rozalii și umflate de sărut. Mâinile lui îmi mângâie interiorul coatelor. Ochii lui de ambră s-au întunecat de dorință, de o foame care-mi înmoaie genunchii.

— La ce te gândești? șoptesc.

— Că nu are sens sincronizarea, spune cu voce răgușită. Nu ar trebui să mai vreau să fiu cu nimeni... după tot ce...

Gura lui o acaparează din nou pe a mea. Sângele îmi pompează prin vene. Vreau să închid ușile și să-l trântesc în țărână și să-l las să își potolească foamea cu mine.

Pun o mână pe a lui și mă retrag încet. Mă înfioară vidul rămas, dar trebuie să spun asta.

— Tocmai te-ai despărțit, spun, cu dificultate. Ai ieșit dintr-o relație dificilă.

Mâna i se întoarce la brațele mele.

— Nu caut o relație-tampon, Ever. Dacă nu te întâlneam, nu știam, dar acum știu. Cu cineva ca tine vreau să fiu. Cu *tine*.

Îl cred. Băiatul-Minune știe mereu ce vrea.

— Nu vreau să te blochez într-o altă relație. Ai nevoie de timp.

— Nu ar fi un blocaj, și mă strânge mai tare. Ever, nu m-am simțit niciodată atât de liber cum mă simt cu tine.

Am nevoie de fiecare dram de autocontrol să nu sar pe el. Dar nu pot, *nu vreau*.

Mă desprind din brațele lui.

— Este Xavier? Era artistul tău. El...

Duc un deget la buzele lui Rick și îl fac să tacă.

— Putem petrece timp împreună, da? Turul din Sud e peste câteva zile.

Sprâncenele ca de urs se contorsionează.

— Vrei să fim amici de tur?

Mă strâmb.

— Amici de Tur sună mai nasol decât Surioară, dar mai bine decât Iubită Fake, care câștigă premiul pentru cea mai proastă idee a planetei.

— A ta a fost.

Zâmbetul lui aproape că mă face să mă răzgândesc.

Un tril explodează între bușteni și două păsări se lansează într-un dans al zborului.

De ce mă împotrivesc?

Apoi mă lovește inspirația.

— Am o idee. Sper doar să nu fie a doua cea mai proastă idee a planetei.

— Ce?

— Ce spui dacă am fi Parteneri de Dans? Pentru numărul meu de la spectacol.

— Stai să ghicesc, se strâmbă el. Un hipopotam în tutu? *Fantasia*? Fac asta, firește, dar nu vreau să-ți stric numărul.

— Nu, râd și îl îmbrățișez repede. Te bagi la un duel cu bo?

— Ever, te iubesc, dar ideea este groaznică, spune Debra sec.

Își încrucișează brațele și se sprijină de bazinul fântânii cu crap, care scuipă fericit apă la nesfârșit. Este aproape ora nouă, după ce trupa mea de dans a exersat prima dată cu Rick. Celelalte dansatoare au plecat, dar patru dintre noi, Debra, Lena, Rick și cu mine, suntem încă în curtea din spate. Stelele pictează cerul nopții.

— Extind definiția dansului, zic și îmi răsucesc toiagul, apoi îl ridic repede, ca să blochez o manevră leneșă a lui Rick. Mulan face asta.

Sunt amețită după o oră de experimente agile. Orice alt tip ar fi înghețat făcând salturi în frig, dar Rick a acceptat și ne-am atacat unul pe altul ca o pereche de tigri, ne-am agitat toiegele, am făcut cercuri și am umplut spațiul dintre dansatoare. Fluxul, curentul dintre noi, *energia*...

— Nu vorbesc despre duel. E minunat. Ci despre voi doi, zice Debra și arată de la unul la altul. Cineva trebuie să o spună. E *Loveboat*. Dacă vă despărțiți...

— Dar nu suntem împreună.

Mă feresc de o împunsătură a lui Rick, care mi-a țintit talia.

— Și părul meu crește albastru. Dacă vă certați, acolo se termină spectacolul pentru care am muncit din greu.

— Haide, Deb, intervine Lena, pacificatoarea, care mă ia de după gât cu un braț, iar cu celălalt pe Debra. Acum este perfect, ai zis-o chiar tu.

— Și nu ne certăm.

Răsucesc toiagul cât de repede pot. Părul îmi flutură în curentul de aer. Debra se întoarce spre Rick.

— Ce o să spui când băieții o să facă mișto de tine că ești într-un dans de fete?

— Marc a făcut-o deja, spune și răsucește bățul de bo, care îi scapă. Cincisprezece kilometri în susul și în josul râului Kee-lung.

— Serious? Întreb și las jos toiagul, iritată.

— I-am spus să-și găsească propria trupă, dacă e atât de gelos.

Eu râd, dar Debra își pune geanta pe umăr, încă încruntată.

— E timpul pentru verificarea paturilor, Ever.

Debra și Lena pleacă, iar eu ridic capul spre Rick, încă râzând.

— Exact de asta avea nevoie dansul. E ca atunci când adaugi ultimul mecanism într-un ceas.

Rick își rotește iar toiagul, care cade din nou.

— Mă prind eu, jură el.

Îl răsucesc pe al meu la 360 de grade.

— Ești atât de competitiv.

Începem să ne mișcăm spre dormitoare, iar el aruncă și prinde toiagul.

— Nu vreau să îți stric spectacolul.

— Nu o s-o faci.

Brațul lui se întinde și mă trage în cea mai umedă îmbrățișare din istorie.

— Ah, ești learcă! și îl împing, iar el mă prinde de braț și își scutură părul ud spre mine, în timp ce eu țip: Rick, termină!

Ușile de la lobby se deschid, scârțâind ușor. Xavier iese afară, din lumina felinarelor în întunericul nopții. Privește în jos, la carnetul de schițe din mâini. Vântul îi ciufulește părul ondu-lat și cămașa neagră.

Apoi ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, iar eu mă desprind de Rick.

— Xavier...

Scapă carnetul când se rotește pe călcâie.

— Xavier, stai! strig eu, dar a plecat.

— Îmi pare rău. A fost vina mea. Mă duc să ți-l aduc.

Mâinile îmi tremură când recuperez carnetul de schițe și încerc să îi îndrept colțul.

— Nu, e vina mea. Ar fi trebuit să vorbesc cu el mai repede.

*

— Am o veste bună și una proastă, spune Sophie, în timp ce coafeza îi pune un munte de șampon în părul uscat. Pe care vrei să o auzi întâi?

În același timp, scalpul meu este masat și mi se pare extraordinar. Saloanele de șamponat așa ca acesta sunt altă specialitate taiwaneză, în care ne înghesuim ca tratație pentru sfârșitul cursurilor și ultima seară înainte de Turul din Sud.

Treaba asta cu veștile mă face să mă gândesc la ultima fotografie lipsă. Chiar și cu Rick și cu fetele în misiune, tot nu știe nimeni la cine e sau dacă e la cineva.

— Vestea bună, spun.

— Rochia ta pentru numărul solo este aproape gata. Croitorul a fost de acord să accepte jumătate din plată în spațiu publicitar, așa că este un preț în regulă. E roșie, așa cum ne-am înțeles. O să fii super sexy.

Poate că mă gândesc la fotografii, dar nu vreau să fiu sexy pe scenă. Nu cu toți acei ochi asupra mea. Aș vrea să pot monitoriza chiar eu costumul, dar între antrenamente și sfârșitul cursurilor am reușit doar să îi trimit lui Sophie fotografiile care mi-au plăcut de pe internet.

— Are decolteu? Cât de scurtă e fusta?

Parcă aş fi mama. Dar acum vorbesc eu.

— Mă asigur că n-o să fie exagerată. Promit.

— Şi vestea proastă?

— Teatrul Național este complet rezervat. Unchiul Ted încearcă să ne adauge într-un matineu, ca spectacol de încălzire, dar șansele sunt foarte mici.

Sunt mai dezamăgită decât credeam. Trei secțiuni cu 1 498 de locuri și Teatrul Național ar fi fost cel mai mare spectacol al meu. Momentul de glorie pentru ultimul dans al lui Ever Wong.

— Putem să îi convingem cumva?

Clatină din cap.

— L-am întrebat pe unchiul Ted dacă putem să ne strecurăm într-o zi din săptămână. A spus că *s-ar putea* să primim un loc într-o luni, dar am fi doar noi, fără public – doar unchiul Ted și mătușa Claire.

Îmi mușc buza.

— Știu că eu am făcut coregrafia?

Ne-ar susține dacă ar ști?

— Nu le-am spus, zice Sophie și tăcem amândouă.

Coafezele ne clătesc părul cu apă caldă dintr-un cap de duș ținut cu mâna, reușind cumva să ne păstreze uscate în rest. În timp ce ne usucă părul cu prosopul, spun:

— Dacă am alege o luni, am putea găzdui întregul spectacol acolo. Dragonul ar profita de ocazie.

— Tot spectacolul? Niciun concurs de talente de la Chien Tan nu a fost vreodată la teatru.

— Poate ar trebui. Mike Park are un număr de stand-up care a fost difuzat pe canalul lui local. Debra a întâlnit un tip care a cântat la pian la Carnegie Hall. Sunt 500 de copii talentați aici!

Xavier ar trebui să își arate lucrările. Am caietul lui de schițe – alte capodopere –, dar și multe pagini goale. Am încercat să îl prind la mandarină și la caligrafie, dar acum el mă evită. Nu

vorbește cu mine, nici măcar ca să-mi spună dacă a trecut examenul final, pentru care Dragonul a anunțat ieri notele. 20% reprezenta o conversație în mandarină, pe care el trebuie să o fi trecut cu brio, iar eu doar datorită ajutorului său.

Construiam o prietenie. Acum am pierdut-o.

— Vorbesc cu Li-Han. Și cu teatrul, zice Sophie și se încrunță. Vom avea nevoie de aprobarea Dragonului. Adică, *ar trebui* să fie OK cu asta, dar, venind de la noi...

— Nu poate refuza dacă este bine pentru tot Chien Tan. Dar și eu sunt îngrijorată. Hai să trecem obstacolul ăla când ajungem acolo.

Ne oprim ca să le mulțumim și să le oferim câte un bacșiș coafezelor, apoi ne întoarcem în campus.

— Știi, ești tare pricepută la asta, spun. La treaba asta cu făcutul lucrurilor să se întâmple.

— Crezi? întreabă Sophie își vără clipboardul în geantă.

— Cred că e o treabă de familie.

Rick și miliardele lui de competiții și de campionate. Plecarea lui la Hong Kong.

— Ești la fel de bucuroasă ca atunci când probezi rochii noi sau faci afaceri inspirate.

Zâmbesc, dar ea nu râde.

— Mama sau Tuși Claire mi-ar spune că „fetele bune nu sunt autoritare”.

Oare vom fi vreodată libere? O strâng în brațe.

— Fetele bune sunt *overrated*.

*

Turul din Sud se desfășoară în mare viteză.

Rick și cu mine împărțim un loc în spatele Autobuzului A, unul dintre cele unsprezece autobuze de lux care transportă Chien Tan în jurul insulei. Caravana noastră navighează pe au-

tostrăzi ridicate pe picioaroange înalte de beton, aducându-ne la același nivel cu coroanele verzi ale copacilor. Din orașele apropiate se ridică fumul, iar clădirile moderne sunt scoase în evidență de arhitectura chineză. Peisajul urban devine un conglomerat de ferme și de sere cu acoperiș de sticlă. Ape de un albastru-argintiu cu diguri de beton, munți ca niște conuri gigantice pline cu frunze verzi.

În Pasul Taroko, autobuzul ne lasă între două stânci înalte până la cer, acoperite cu mușchi verde smarald și străbătute de un râu care se unduiește acvamarin, turcoaz, safir. Rick și cu mine ne grăbim în față. Nu îmi vine să cred că apa asta nepământean de albastră și picioarele mele care dansează și sar peste stânci, cu ale lui Rick alături, sunt reale.

— Totul despre Ever Wong, runda fulger, spune Rick. Doar răspunsuri. Gata?

S-a deschis un zăgaz. Vorbim non-stop.

— Trebuie să răspunzi și tu, zic.

— Sigur. Carte favorită?

— *Harry Potter*.

— *American Born Chinese*.

— Și mie îmi place!

— Mâncare?

— Mango.

— Friptură în stil țărănesc. Cu sos.

— Serios? Dar îți face rău!

— Fără comentarii!

— Da, scuze.

— Ai făcut testul bezelei?

— Ce?

— Știi tu, testul acela de când aveam cinci ani. Poți mânca una acum sau poți aștepta ca să primești două.

— Ah! Am mâncat una. Tu?

— Mama a fost chemată timp de zece minute. Am așteptat tot timpul.

- Te dai mare.
— Da. Cea mai mare temere?
— Că mă accidenteaz și nu mai pot dansa. Hai să nu vorbim despre asta!

*

În piețele de noapte, mâncăm street-food, de la prăjiturile mochi la zăpadă de cocos și urechi de porc pe băț. Rick mă obligă să încerc tofu puturos fript în baie de ulei. Mă răzbun cu limbă de rață. Facem lăcuste din frunze de bambus. Cumpăr un pendul în miniatură pentru mama lui, care colecționează case de păpuși. Eu cumpăr un ornitorinc de pluș pentru Pearl. De fiecare dată găsește scuze să mă atingă: îmi vâără bani în mână, își trece palma pe spatele meu, mă cuprinde de talie.

— Suntem Amici de Tur, îți amintești? mă prefac eu supărată. Doar Amici de Tur!

— Scuze, iar am uitat.

Își duce mâinile la spate și rânjește ca Biscuitul-Monstru. Poartă tricoul acela galben-canar pe care l-am purtat când am venit de la Clubul KISS și, deși tot îi dă o tentă de icter, nu mă pot abține și vreau să îi aduc mâinile înapoi pe corpul meu.

*

Autobuzele noastre trec peste Tropicul Cancerului în drum spre cel mai sudic punct al Taiwanului, care are formă de coadă de rândunică. Degetele lui Rick sunt pe brațul meu când mergem pe cărări printre petice de vegetație un verde intens, spre ape colorate în nuanțe de păun; când stăm la joncțiunea a trei mări, care arată ca o mare obișnuită, fără nicio recunoaștere a divizărilor umane ale mareelor. Simt gust de sare în vânt și râdem când Gașca Celor Patru – acum Gașca Celor Cinci, com-

pusă din Sam, David, Benji, Peter și Marc – se înșiră cu degetele laolaltă, în rugăciune, în fața unei stânci care are formă capului lui Nixon.

— Ce sunteți acum? întreb eu, cât le face poze un prieten. Ce stereotip ne luăm înapoi?

— Cinci înțelepți asiatici, răspunde Marc, fără să deschidă ochii.

— Noi, asiaticii, intonează Sam, suntem *atât* de înțelepți. Simt un val de afecțiune. Nu sunt singura care își asumă identitatea vara asta. Apuc telefonul.

— Zâmbiți pentru colecția de fotografii „Ia tropul înapoi”! Cei cinci înțelepți se apleacă adânc în fața mea.

— Bine spus, fica noastră.

*

Timpul pentru antrenamentele de dans s-a redus drastic. Cu morminte, peșteri și temple de explorat, autobuzele noastre ajung târziu la fiecare nou hotel de cinci stele, apoi trebuie să căutăm un spațiu în care să exersăm departe de ochii Dragonului.

Într-o sală de festivități de la subsolul cazării noastre de la Parcul Național Kenting, reflectată într-o oglindă integrală, Debra conectează boxele la telefon și toți șaisprezece trecem prin numărul complet. Spencer și Benji, recrutați de Sophie, aduc tobe de lemn la fel de mari ca ei.

— Wow! Unde le-ați găsit?

Dansez cu vârfurile degetelor peste pielea întinsă.

— La piața de noapte găsești orice, rânjește Spencer.

Dansatoarele mele intră din nou în formație, iar Spencer și Benji fac să plouă cu bătaii care răsună între pereți, punctate de trosnetele toiegeilor. Rick și cu mine ne eschivăm și fentăm. Ratează un pas și aruncă bo-ul cu un icnet, iar eu lovesc din săritură, el mă prinde de picior și mă face să sar necontrolat,

luptându-mă pentru echilibru, iar dansatoarele îl lovesc cu panglicile. El râde, râd și eu – râdem cu toții.

Când terminăm următoarea rundă, răsună aplauze. Ușile duble sunt aglomerate de personalul hotelului, cu cămășile lor în pătrățele, și de un grup de vizitatoare din Olanda. Nu mi-am dat seama că avem public.

— Ați făcut chiar voi coregrafia? întreabă o femeie cu părul de culoarea mierii, în pantaloni de yoga.

Sophie arată spre mine.

— Ea a făcut-o.

— Este fantastică.

Ochii Lenei sclipesc.

— Asta vreau să zic, Ever. Nu poate oricine.

Roșesc. S-a spart un ochi din lucarna închisorii, iar razele supernovei încep să scape.

— Încă mi-e greu să cred că se întâmplă.

Sophie dă din mână în mână o cutie cu prăjiturile cu ceai verde, apoi verific holul, să nu fie consilieri, și lumea pleacă în perechi.

— Ești gata, Rick? întreabă Spencer și își strecoară căruciorul sub tobă.

— Da.

Rick mă îmbrățișează repede. Când se retrage, am o scrisoare în mână, iar Sophie ne privește lung peste clipboard.

El și Spencer ies, iar eu adun câteva pahare rătăcite din pauza de gustare. Iau ultima prăjitură și plec cu Sophie.

Trecem pe lângă un cărucior de menaj cu pături și cearșafuri, când suntem depășite de Mei-Hwa, cu o fustă care foșnește, în roșu, verde și galben. Îmi zâmbește.

— *Wǎn' ān*. Noapte bună.

Apoi alunecă în față, grațioasă. Pentru o clipă, vreau să o strig și să îi spun că dansăm pe *Iarba din livadă*, cântecul ei favorit. Cel pe care mi l-a prezentat în cea mai neagră noapte. Dar

Mei-Hwa lucrează pentru Chien Tan și, dacă ar afla, ar trebui să îi spună Dragonului.

— Te-a văzut dansând cu noi? șoptește Sophie, când ne grăbim pe scări spre lobby.

Au trecut deja minute bune peste stingerea mea.

— Nu, evident, zic, mai sigură decât mă simt.

Lângă lifturi, Sophie apasă pe buton. Atinge scrisoarea lui Rick din mâna mea.

— Ce s-a întâmplat cu Jenna, mai precis?

Mă înec cu prăjiturica.

— Nu ți-a zis? S-au despărțit.

— A acceptat ea asta, pur și simplu?

— Cred că da. Adică, altfel ce să...

— Eu nu cred că va renunța la el așa ușor.

Mă încrunt. A mai încercat să se despartă de ea. Sophie știe. Dar ce nu știe este ce s-a întâmplat atunci.

— De ce erai atât de dură cu ea și cu Rick?

— De unde să încep? Jenna e fată deșteaptă. Îi place știința. Conducea clubul de chimie la școală și este și în clubul de tricotat. Shelly o *venerează*. Ai crede că, la cum arată, ce minte și ce bani are, e mai încrezătoare. Dar, chiar și dacă îi spunea Rick iar și iar că e frumoasă, s-a operat să își mărească ochii. A renunțat la voluntariatul cu copiii, la clinică, pentru că un tip a făcut o glumă despre asta.

— Pe bune?

Înțeleg ce simte. Pleoapele mele, la fel ca ale lui Sophie, au o singură linie în loc de două, cu un fald superior. Evitam să mă uit în oglindă cu prietenele caucaziene, pentru că ochii mei păreau mereu mai mici. Dacă aș fi avut bani și șansa de a o opri pe Cindy Sanders să își tragă de colțurile ochilor la mine în școala primară, aș fi profitat? Poate acum jumătate de an. Dar aici, printre ochi frumoși ca ai lui Sophie, nu i-aș da pe ai mei pentru nimic.

— Da, știu, cine sunt eu să judec? spune Sophie. Dar eram sătulă de felul în care o purta pe brațe peste tot, ca pe o invalidă. Se agăța de el ca de un colac de salvare.

Pentru că asta era.

— Își face griji pentru ea.

— Are 18 ani. Ar trebui să crească odată, spune Sophie apăsând în mod repetat pe buton. Cred că este cel mai lent lift de pe insulă.

Deschid gura, o închid. Pentru Sophie și pentru toată familia lui Rick, Jenna era doar iubita superposesivă. Nu o persoană cu probleme.

Vreau ca ei să știe adevărul. Dar secretul ei nu îmi aparține.

— Nu mi-am imaginat niciodată că Rick s-ar alătura unui dans, continuă Sophie. Nu l-am mai auzit râzând de când aveam unsprezece ani, când aproape că am dat foc dulapului mătușii.

— Cum?

— Verificam prețurile. Pe întuneric, cu lumânarea. Rick nu mă lasă să uit momentul.

Zâmbesc la imaginea lui Rick și Sophie, la fel ca Felix și Fannie, făcând nebunii.

Apoi zâmbetul meu dispare. Strâng scrisoarea la piept.

— Cum era Rick cu Jenna?

— Vrei să întrebi dacă-i cumpăra cadouri? Dacă o atingea așa cum respira? Dacă se purta de parcă tocmai ar fi fost încoronat rege?

— Da.

— Nici pe departe. Era mai degrabă ca o soră mai mică, știi? Mă înec cu un hohot.

— Nu, nu știu.

— O dată m-a întrebat dacă îi plac băieții, pentru că rareori o săruta.

Era mereu atât de nesigură în privința lui. Cu o lună în

urmă, i-aș fi spus să nu își facă griji, pentru că el n-ar dezamăgi niciodată pe cineva care depinde de el.

Ador asta la Rick. Dar sunt îngrijorată. O dezamăgește acum?

— Hei, unde ți-e bo-ul? întreabă brusc Sophie.

— Oh, nu!

Mă răsucesc spre scară. Apar câteva persoane care râd și vorbesc. Mi se strânge stomacul.

— L-am lăsat în sală.

— Ar trebui să-l luăm, își frânge Sophie mâinile, cu ochii la ceas. Sau personalul de la hotel îl va da Dragonului și are numele tău pe el. Îi vor spune că am dansat. Ea va pune totul cap la cap și suntem terminați.

În sfârșit, ajunge liftul. Ca la un semnal, apare Dragonul, cu tocurile bătând o avertizare în staccato. Ochii ei întunecați se îndreaptă spre noi.

— Ai-Mei, e trecut de stingere, spune ea în mandarină.

Sophie înjură încet. E prea târziu.

— Ever, ai uitat asta!

Mei-Hwa apare de nicăieri, cu fusta numai foșnet. Dragonul se încruntă, poate din cauza numelui meu american, dar Mei-Hwa îmi pune în brațe un pachet învelit într-o pătură. Este rigid și voluminos, ca un umeras prea încărcat.

— Ah!

Este toiagul de bo, deghizat.

— La culcare! Ai întârziat.

Mei-Hwa mă împinge în lift, înainte să pot spune ceva. Apoi o ia pe Dragon de braț și o întreabă despre programul zilei de mâine. Privirea Dragonului se îndreaptă spre ce am în brațe. Îi mulțumesc lui Mei-Hwa din priviri, o iau pe Sophie de mână și dispărem din linia lor vizuală.

Îmi pare rău că a durat atât să îți răspund la întrebarea despre teme. Cred că am ratat scrisoarea ta când a ajuns, acum șapte ani. Dacă nu o ratam, poate cursul vieții mele s-ar fi schimbat mult mai repede.

Mă tem că nu am multe vorbe înțelepte pentru tine despre teme, doar că muncesc de îmi sar capacele. Am ales ore pentru care nu mă deranjează să investesc timp. Cred că sunt perfecționist, iar profesorul meu preferat de fizică a zis că este bine pentru școală, însă nasol pentru mine. Sper să găsești o cale mai eficientă de a le rezolva.

Am și eu nevoie de un sfat. Sper să mă poți ajuta. Nu sunt cel mai priceput la exprimarea sentimentelor – nu în cuvinte. Dar există o fată, iar când am întâlnit-o prima dată am simțit un șoc ciudat, ca de recunoaștere. De parcă i-aș fi visat fața de o sută de ori, înainte, dar acum era prima dată când o vedeam limpede.

Când mă gândesc la calitățile pe care le admir la oameni, ea le are pe toate. E curajoasă. Puternică și bună. Își iubește familia atât de mult, că nu vrea să îi dezamăgească, fie și cu prețul propriei fericiri. Când am avut o problemă, a sărit fără discuții să mă ajute. Mă face să mă întreb dacă există adevăr în matematică, unde $1+1$ fac întotdeauna 2, însă cu ea $1+1$ devine exponențial.

Când dansez cu ea, înțeleg. Dansul, ca să funcționeze, trebuie să se petreacă între doi oameni aflați în echilibru. Eu m-am balansat pe muchie toată viața. Acum încă merg pe drumuri nebune, dar nu mă mai simt dezechilibrat. Pentru prima oară pot privi cerul și e plin de stele.

Ever, când am început să îți scriu, credeam că întrebarea mea va fi cum să te conving de ce însemni pentru mine.

*Dar îmi dau seama acum că era întrebarea greșită. Nu plec
nicăieri. Aștept cât consideri.*

*Al tău,
Rick*

*Împăturesc scrisoarea lui și caut pe Google Cum știi că te în-
drăgostești?*

Taifunurile devin tot mai serioase, lovind cu perdele de ploaie geamurile autobuzului și încetoșând peisajul rural prin care trecem. Autobuzul nostru se liniștește cât conducem printr-un sat Puyama complet scufundat: vârfurile acoperișurilor de tablă ies din apele noroioase ca niște insule pe care nu mai există viață. Peste tot plutesc resturi – roata unei ricșe răsturnate, pești morți cu burți argintii, o păpușă murdară, cu părul și cu fusta în nuanțe de roșu, galben și verde evantai în jurul ei.

— A fost cineva rănit? Întreabă Debra, din față.

Ghidul îi spune că nu și ne reluăm conversațiile.

În ultima zi de tur ajungem la spa-ul cu izvoare termale despre care a bălmăjit Sophie de la începutul verii. O poartă de lemn duce într-o pădure luxuriantă. *Lán Huā Cǎo* se aude din boxe camuflate, făcându-mi picioarele să danseze, în timp ce Rick și cu mine ne îndepărtăm pe o alee de piatră, până la glezne în apă, sub frunze de palmier care picură și atârnă ca niște piepteni curbați, și printr-o pădurice de bambus, spre clădirea cu acoperiș plat. Ne ținem de mână, așa cum am făcut de la scrisoare, deși nu ne-am sărutat iar, de parcă am ști că, odată ce-o facem, nu vom mai putea reține șuvoiul.

— Ador jacuzzi, îi spun în timp ce ne îndreptăm spre camera mea.

După șase zile în care am mers pe jos pe tot țărmul sudic al Taiwanului, după Râul Dragostei în Kaohsiung și după toate

antrenamentele de dans, corpul meu e nerăbdător să se afunde în piscinele încălzite.

— Din păcate, izvoarele termale sunt separate pentru bărbați și femei, îmi spune la ușa mea și îmi dă geanta, pe care insistase să mi-o ducă.

— Cam învechit conceptul.

— Regulile astea nenorocite, și îmi aruncă zâmbetul acela plin de subînțeles, care-mi aduce în minte lucruri obraznice pe întuneric.

Mâna lui îmi atinge talia și mă trage mai aproape. Își atinge nasul de al meu. Închid ochii, așteptând, dorindu-mi atingerea buzelor lui pe ale mele.

Apoi se retrage. Îmi aruncă un zâmbet ca o tachinare.

— Știi ceva ce eu nu știu și vrei să mă luminezi?

— Regulile sunt reguli, și se îndepărtează pe hol, refuzând să spună mai multe.

— Eu tot le încalc, strig după el.

Sophie și cu mine purtăm halate din yukata verzi și ne îndreptăm spre izvoarele termale pentru femei. Într-o cămăruță, un asistent cu fața rotundă ne întinde prosoape pufoase, apoi face semn cu ambele mâini în jurul corpului. E cam de vârsta noastră și îmi amintește de vărul meu, George. Vorbește rapid în mandarină.

— Scuze? mă aplec, nevrând să ratez indicații prețioase.

— Dezbrăcat! face el semne cu un entuziasm alarmant.

— În stil japonez, râde Sophie și ne aplecăm printre perdele de in cu imprimeu cu cocori albaștri în zbor. Izvoarele termale se folosesc în pielea goală. Este cuvântul-cheie pentru turiști.

— Rick mi-a spus că sunt separate pe genuri. Din păcate, râd eu și tonul viclean al lui Rick nu mă mai miră.

Debra și Laura se dezbracă deja în baie. Oglinzile din perete în perete reflectă șiruri de dulapuri în care ne punem halate-

le și papucii. Un ceainic cu ceai de oolong roșu este înconjurat de o grădină de câni de porțelan. Pe o ușă cu draperie intră aer cald, împreună cu gâlgâitul seducător al apei și parfumul de minerale.

— Sunt în rai, oftează Sophie.

— Și eu.

Îmi înfășor prosopul în jurul corpului, când intră Dragonul, îndesată, în halatul de yukata, cu părul grizonant ascuns de o caschetă de baie de plastic. Scap cheia de la dulap.

— Ai-Mei, mă muștră ea. Nu ți-a zis Mei-Hwa? Fără izvoare termale pentru tine.

Propriile mele griji pentru ultima poză nud care există nu sunt o pedeapsă suficientă. Părinții mei lovesc din nou.

— Vă rog să o lăsați să stea, începe Sophie. A fost vina mea...

— E OK, Soph.

Deja îmi scot halatul din dulap. Din câte știu, Dragonul ar putea avea spioni care ne urmăresc dansul și ultimul lucru pe care vreau să îl au este „Fără concurs de talente”. Sper că Mei-Hwa nu e în bucluc.

Debra și Laura îmi aruncă priviri pline de simpatie. Sophie, una vinovată. Dar sub dezamăgirea mea se află o tentă mai profundă de tristețe. Părinții mei încearcă să mă strunească mai departe pe singura cale cunoscută lor.

Dar nu pot împiedica schimbările pe care mi le aduce vara asta.

— Ne vedem mai târziu, spun.

*

— Ever.

Vocea lui Xavier mă face să tresar și aproape dau jos o vază de pe un stand, cu o orhidee mov. Iese dintr-o cameră de oaspeți și se sprijină de cadrul ușii, cu un zâmbet sarcastic pe buze, ca

acelea pe care le afișa în primele zile de vară. Are tricoul pătat de vopsea și cutia cu ustensile sub braț.

— Xavier, bună!

Mă apuc de cordon, pentru că trebuie să țin ceva.

— Am avut dreptate când am zis că băieții atletici obțin tot ce vor, nu?

Mă înroșesc. Dar măcar îmi vorbește.

— Nu de asta îmi place de el.

— Dar de ce? Datorită umerilor largi? Pentru Yale? Fiindcă are un club al pupincuriștilor?

— E nedrept ce spui și tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi asta. Rick este...

Încerc să explic ce este, dar e prea mult: generozitate, modestie, bunătate, devotament, simțind în același timp că nu ar trebui să mă justific.

— Uneori nu avem motive. Iubim pe cine iubim.

Ochii lui Xavier sclipesc. Mă pregătesc să-i aud râsul.

— Știu.

— Ce știi?

— Că nu putem alege pe cine să iubim.

Își încrucișează brațele peste cutie, cu ochii întunecați posomorându-se. Aș vrea să ne regăsim confortul prietenesc, dar nu mai este. A dispărut precum lumina soarelui în anotimpul taifunurilor.

Las cordonul în pace.

— Mulțumesc pentru ajutorul cu Matteo, în noaptea aceea. Trebuia să îi mulțumesc de mult.

— Orice tip decent ar fi ajutat.

Tocmai asta și este: un tip decent.

— Îți datorez o scuză, îi spun. Pentru ce s-a întâmplat în noaptea de după Tuși Claire.

— Nu îți cere scuze. Ai spus-o chiar tu. Am fost implicați amândoi.

Scoate cutia de sub braț și scoate o schiță făcută sul.

— Ai uitat să iei asta.

Sunt cei trei bătrâni. Țin hârtia rigidă și îi mângâi marginile cu degetele, admirând detaliile bărbilor, peticele de pe coate, senzația de melancolie pe care a surprins-o.

— O ador. Dar nu pot accepta.

— De ce nu?

— Este prea valoroasă. Poți face mult mai multe cu ea decât să mi-o dai mie.

— Cum ar fi? și se uită la ea fără nicio speranță.

Simt un nod în gât.

— Vei ști. Când vine vremea.

— Ești atât de fatalistă, și vocea lui e aspră când rulează schița și o pune înapoi în tub. Poate că și eu sunt. Dacă te întâlneam primul.

— Xavier...

A existat vreun motiv pentru care Xavier și cu mine am ajuns să ne cunoaștem, vara asta? La exterior, suntem în aceeași călătorie. Ne luptăm să facem artă, în ciuda opoziției părinților. Iar el m-a făcut să mă simt atrăgătoare când nu credeam că aș fi. Am fi putut păstra lucrurile așa, dar eu le-am permis să meargă prea departe.

— Avem nevoie de o resetare. Aș vrea să fim prieteni și să rămânem prieteni.

Se sprijină de cadrul ușii, apoi spune:

— Așteaptă o secundă!

Dispare în camera lui. Când revine, îmi ia mâna și îmi pune o fotografie mică în palmă. Îmi închide degetele deasupra ei.

— Îmi pare rău, spune. A fost urât din partea mea să nu ți-o dau.

E poza mea. Îmi tremură mâna.

— La *tine* era ultima.

— Anul trecut mă vedeam cu o fată care mi-a spus că, într-o

zi, o să plătesc pentru toate fetele pe care le-am distrus. Cred că avea dreptate.

— Xavier, te rog. Nu...

— Resetare. Încerc, bine? îmi spune cu ochii pironiți în corvor. Lucrez la o pictură murală. Poate că îți urmez sfatul și o prezint la spectacol.

Cu un zâmbet care nu i se reflectă în ochi, se strecoară înapoi în cameră și închide ușa.

*

— Nu poți rata izvoarele termale. Sunt cea mai faină parte a Taiwanului.

Mâna lui Rick mă ghidează în fața lui spre coada de la bufetul restaurantului. Un șir de vase care se încălzesc la flăcări mici, albastre, răspândesc un miros care face să-mi lase gura apă.

— Ai spus că Aleea Șerpilor e cea mai faină parte din Taiwan, mă plâng, în glumă. Și gheața rasă. Și grădinile de bere. Și piețele de noapte.

Din nou cu Rick, mă simt deja mai bine după interdicție, după Xavier. Îmi pun vinete pe farfurie și las deoparte moluștele cu fasole neagră. El își încarcă o duzină în farfurie.

— Toate sunt faine.

Căldura lui mi se cuibărește la spate, un magnet pentru fierul meu.

— Marc și cu mine am găsit niște băi când am ieșit azi să alergăm. Te strecor după stingere.

— Goală?

— Astea sunt regulile.

Simt adrenalina. Da, încălcarea regulilor are consecințe și uneori ele există din motive întemeiate. Dar să mă strecor afară nu mai este despre rebeliune, ci despre lucrurile pe care le vreau.

Și vreau noaptea asta cu el.

— În ce direcție este *onseen*?

O voce afectată de bărbat, cu accent britanic sau poate sud-african, străpunge zumzetul scăzut al conversației din restaurant. Este un turist, cu soția lui brunetă. Intră pe ușile duble, iar lângă ei, un angajat al hotelului își desface brațele, neajutorat, vorbind în mandarină. Turistul își face de lucru cu pălăria lui albă, de parcă s-ar îndrepta spre Australia. Soția lui își strânge șalul chinezesc de mătase în jurul umerilor.

— În ce direcție este *onseen*?

Bărbatul se întoarce spre Mei-Hwa, care tocmai intră, ca o păsăruică. Își scoate căștile din urechi.

— Pardon?

El repetă întrebarea, exagerat de tare.

Mei-Hwa se încruntă, confuză, și își azvârle coada lungă peste umăr.

— Scuze, dar nu înțeleg.

— Căutăm *onseen* exterior, se ridică vocea lui nerăbdătoare.

— Nici ea nu înțelege. Să mergem, îl trage soția lui de braț.

— Nu sunt în stare să vorbească engleză ca lumea, spune el tare, cât să fie auzit din Taipei. Nimeni nu vorbește o boabă de engleză aici.

Obrajii lui Mei-Hwa pălesc. Tăcerea se lasă ca o perdea grea și orice conversație încetează. Văd roșu în fața ochilor. Da, majoritatea personalului din zona rurală nu vorbește engleză, prin comparație cu Taipei. Dar majoritatea turiștilor occidentali sunt respectuoși, chiar mai mult decât unii elevi de la Chi-en Tan. Am mai auzit tonul ăsta: femeia de la McDonald's care a urlat la mama, angajatul de la magazin care l-a făcut pe tata „chinezoii prost”.

Prima mea intenție este să mă prefac că nu se întâmplă, așa cum am făcut toată viața. Să o scutesc pe Mei-Hwa de rușine, pentru că, dacă nu recunoaștem lipsa de respect, ea nu există.

Dar apoi îmi pun farfuria pe bufet și mă îndrept spre ei.

— Îi datorăți scuze, spun cu pumnii strânși. Nu e servitoare voastră. Nimeni de aici nu este.

Bărbatul se face roșu-aprins. Măcar cineva vorbește perfect engleză.

— Nu vorbeam cu tine.

— Vorbeați cu întregul restaurant. Ca să știți, faptul că nu vă vorbesc limba în țara lor nu face pe nimeni mai puțin inteligent decât dumneavoastră.

Mâna lui Rick îmi atinge spatele. Dezaprobarea lui radiază spre bărbat, care se încruntă la cele 90 de kilograme ale lui.

După o clipă scuipe un „Scuzele mele” în direcția lui Mei-Hwa.

— Nicio problemă, domnule.

Atât de bună e Mei-Hwa.

— Sper să găsiți ce căutați.

Soția lui se uită urât la mine și îl grăbește să iasă. Mei-Hwa își duce mâinile la obraji și îmi zâmbește. Începe să vorbească în mandarină, dar se întrerupe.

— Ah, mereu uit că nu înțelegi. Mulțumesc.

— Vrei să stai cu noi?

— M-au sunat părinții. Trebuie să îi sun înapoi. Dar vin după aceea.

Mă sărută pe obraz și pleacă.

Înapoi la coadă, Rick îmi întinde farfuria înapoi și o ia la fel de repede că aproape o scap. Îmi tremură mâinile. Discuțiile din restaurant reîncep încetitor.

Poate nu ar fi trebuit să fac atâta caz.

Dar, când ajungem la masa noastră, Spencer și Marc sunt în spatele nostru. Sophie vorbește cu Xavier, la masa lui, apoi își ia farfuria și ni se alătură.

— O femeie a urlat la tata să se întoarcă în China, spune Rick. Nu făceam decât să mergem pe trotuar. Aveam șase ani.

— A pățit și mama, recunosc eu.

— Tata nu a zis nimic, spune Rick. L-am urât pentru asta, atunci. Dar acum cred doar că se săturase să lupte.

Încălcăm un alt tabu și vorbim despre rasism, însă eu tocmai am încălcat unul și mai mare, înfruntându-l pe tip în fața unei restaurant întreg, în loc să evit conflictul, în stil asiatic. Dar sunt reguli făcute să fie încălcate. Ceva i se întâmplă copilului când își vede părintele tratat așa. Ceva se întâmplă și cu părintele.

— Sunt o mie de morți mărunte, spun eu.

Cât de ciudat mi se pare că a trebuit să vin până în Taiwan ca să înțeleg. Rick mă ia de mână.

— Familia mea a avut mereu probleme când trecea granița americano-canadiană, zic eu. O dată, mama, Pearl și cu mine am fost reținute peste noapte, când ne întorceam dintr-o vizită la unchiul meu.

Interogatorii în timp ce eu mă uitam la pistoalele din tocuri, mama atât de îngrozită încât și-a scăpat și și-a spart ochelarii, o noapte într-o cameră de hotel mizerabil, pe care nu ne-o puteam permite.

— Când am fost destul de mare să conduc, am preluat eu trecerile peste graniță. Cu mine au fost mai îngăduitori. Înveți să faci o față anume și să adopți un ton ca să te lase în pace, nu?

— Sau joci fotbal, ca să te respecte, spune Rick încet.

Degetele mele se strâng într-ale lui. Dansul m-a învățat cum să farmec, un scut defensiv. Poate este o altă asemănare care ne-a adus împreună.

— În L.A. nu e chiar atât de rău, spune Marc. Sunt locuri în care asiaticii formează majoritatea, chiar și cei pe jumătate, ca mine. Cel mai nasol a fost să fiu poreclit la baschet, dar toți copiii sunt răi.

— Unii oameni o pățesc și mai rău, spune Spencer în timp ce rupe un biscuit cu susan. Unul dintre prietenii mei poartă

costum când trece pe la securitatea aeroportului. Spune că altfel, fiindcă este de culoare, ar fi percheziționat și ar dura prea mult. Când intru în Congres, primul lucru pe agenda mea este să răstorn Ministerul Siguranței Naționale.

— Aș contribui la campania ta, spune Marc, dar voi fi un jurnalist muritor de foame. Ce-ar fi să scriu despre tine? Un vot pentru Hsu e un vot cum ești TU.

— Rick îți finanțează campania, spune Sophie.

— Sophie o conduce, completez eu.

— Aș putea, zice și își aruncă părul pe spate. Când ajungi la Biroul Oval, Ever va fi chirurgul tău.

— Tatei i-ar plesni o arteră de bucurie.

Îmi imaginez cum ar fi să fiu consiliera președintelui, în calitate de medic-șef. Fără sânge, doar perle de înțelepciune. Aș minți dacă aș spune că nu mă încântă ideea.

Dar, pentru prima dată, îmi dau seama că sună bine ca povestea altcuiva. Nu a mea.

— Dacă vrea, o s-o facă.

Rick mă sărută pe ureche, surprinzând pe toată lumea de la masă. Cum de nu știe care e culoarea mea preferată și totuși înțelege atât de bine partea asta din mine, mai bine decât o înțeleg eu?

Îi zâmbesc.

— Primul lucru pe care-l voi face va fi să pun etichete de avertizare pe sake cu sânge de șarpe. Este periculos pentru sănătate!

Toată lumea râde. Visăm, bineînțeles. Viețile părinților noștri au fost pline de obstacole.

Și totuși vrem să credem.

Un zgomot familiar zguduie clădirea, făcând lampioanele de hârtie albă să se clatine deasupra noastră. Picăturile de ploaie își accelerează căderea pe ferestre. Apoi luminile clipesc și se sting.

Se ridică un cor de voci nemulțumite.

— Pană de curent, zice Sophie.

În mâna lui Rick se aprinde o brichetă. La alte mese se aprind luminițe similare.

Directorul hotelului ni se adresează în mandarină, iar Rick traduce pentru mine.

— Mai este un taifun peste Taitung, pe coasta de sud-est. Șase sate sunt inundate.

— Șase! Unde se vor duce familiile?

— Cine știe? spune Spencer. Ghidul nostru spunea că linia țărmului se modifică în fiecare anotimp din cauza taifunurilor. Sunt loviți permanent.

— Cum pot trăi așa?

— Suntem privilegiați, spune Rick și, chiar și după discuția noastră despre rasism, are dreptate.

Părăsim restaurantul într-o dispoziție sumbră. Coridorul este luminat de becuri de urgență de un galben palid. Mă ciocnesc de Mei-Hwa, care trage un troler după ea. Are materialul atât de uzat, că l-a legat cu o frânghie să țină, ceva ce ar face și mama ca să tragă de bani.

— Doar nu pleci? întreb.

Nu a mișcat o geană când a țipat turistul la ea, dar acum i se umplu ochii de lacrimi.

— Casa mea din Taitung a fost lovită de taifun. Satul meu a fost distrus. Mă duc să îmi ajut părinții.

— Nu! Surorile tale. Părinții... sunt bine?

— Da. Am pierdut însă totul. Haine, fotografii, mobilă. Nu mai avem nimic.

Ca o scenă golită de dansatori, toată bucuria ei s-a risipit. Îi scapă un suspin. O îmbrățișez, inhalându-i parfumul floral. Se agată de mine.

— Sunt la Universitate cu o bursă, spune ea. Cum o să-mi permit să mai stau? Cum o să supraviețuiesc ai mei? Ce o să facă?

Mi-i imaginez pe părinții ei, deja abia supraviețuind, zi de zi, minoritari în propria țară, sacrificându-se ca să îi ofere fetei lor un avantaj. Cu excepția faptului că, accidental, m-am născut în State, aș putea fi Mei-Hwa.

Vântul deschide ușa și trimite o rafală de ploaie spre noi. Mă simt total neajutorată.

— Pregătim un dans pe *Iarba din livadă*, îi spun. Mulțumim pentru că l-ai împărtășit cu noi.

Pe față îi apare un zâmbet sincer, înainte să fie înghițit din nou de umbre.

— Mulțumesc, Ever.

— Te rog să ne spui dacă putem face ceva, orice.

Face semn din cap și își șterge lacrimile de pe față, apoi își târăște trolerul în ploaia nemiloasă.

Bezna răsună de apa care gâlgâie. Rick aprinde o lumânare și vedem o podea de lespezi înconjurată de un gard solid din prăjini de bambus, cu un acoperiș stil pagodă care adăpostește parțial spațiul pătrat al băii aflate la vreo 800 de metri de spațiul principal.

Rick a donat deja o sută de dolari din propriile economii pentru colecta mea în numele lui Mei-Hwa. E un început. Dar ea și familia ei, discuția noastră de la cină, toate îmi apasă mintea când apuc cordonul împletit al halatului din yukata. Vâr degetul în fiecare dintre cele două piscine. Cea mică este caldă, cea mare, mai fierbinte ca orice jacuzzi. Miros a minerale. Un izvor curge în colț, înprospătându-le.

Rick trage ușile japoneze.

— Tu prima. Promit că nu mă uit.

Îi aud zâmbetul în bezna punctată de lumânări. O parte din grijile mele dispar, la bucuria de a fi aici cu el. Poate că parte din lupta cu nefericirea din lume este să profităm de fericire ori de câte ori putem.

Se întoarce cu spatele să studieze un șir de trei capete de duș îndreptate spre tot atâtea scaune de piatră, în timp ce eu îmi scot halatul și mă strecor în apele mătăsoase. Mă acoperă cu o căldură delicioasă. Picioarele mele goale alunecă pe pietre netede când mă afund până la umeri și găsesc o bancă sub apă,

pe care mă așez. Peretii de bambus și ușile închise ne izolează de lume.

— Mmm, gem eu. Să stăm aici pentru totdeauna.

Rick se strecoară lângă mine. Brațul lui alunecă lângă al meu. Încerc să nu mă gândesc la pieptul lui gol, la mușchii tari ai abdomenului. La goliciunea noastră ascunsă, cu nimic altceva decât apă între noi.

— E prima dată când suntem singuri de când te-ai întors din Hong Kong.

— Am mai fost în camera mea pentru trei minute. Ar fi trebuit să stăm acolo. De ce a trebuit să îți arăt conacul Lin?

— Pentru că este cel mai fain din Taipei, îl imit eu.

— Așa e.

Rick se afundă până la bărbie. Vocea lui capătă un ton viclean.

— Știi, unele *onsen** se prezintă drept nonsexuale. Ca să fim înțeleși. Deși separarea pe genuri a existat încă din era Meiji, când Restaurația a deschis Japonia către Vest.

— De unde știi atât de multe, Băiat-Minune?

— Cred că din cărți. Citesc orice. Și îmi amintesc tot soiul de chestii inutile.

— Nu sunt *inutile*, spun și îl stropesc cu apă. Deci, în teorie, profesore Woo, dacă doi oameni ar fi să se implice în asemenea activități în această zonă, ar călca în picioare ani de tradiție?

— 130, mai precis. În plus, ar fi o încălcare serioasă a regulilor.

— Păcat!

Lumina lunii îi dezvăluie zâmbetul neastâmpărat, iar el se întoarce spre mine și îmi dă o șuviță de păr după ureche. Își răsuțește o altă în jurul degetului.

— Dacă sunt obsedat de părul tău, înseamnă că-s superficial?

---

* Izvor termal japonez. Termenul se referă adesea și la toate facilitățile asociate. (n. tr.)

— Nu știam că ești obsedat de asta.

— Nu e doar negru. E albastru, șaten, roșcat. În lumina lunii are părți argintii.

— Dacă aș fi cheală?

Mă sărută pe frunte.

— Cred că ai și alte calități. Unele semnificative. Uite, umărul, de exemplu.

Mâna îi alunecă peste pielea mea dezvelită.

— Gâtul.

Îl împing ușor în spate.

— Și dacă aș fi desfigurată într-un accident? Sau mi-aș pierde mințile? Nu încerc să fiu morbidă. Doar realistă. Nimic nu e sigur în viață.

Mâna lui mă apucă de talie și mă trage spre el, până când coapsa mi se lovește de genunchiul lui.

— Ții minte când am zis că sincronizarea nu pare să aibă sens? Dar ești aici. Ai apărut, în sfârșit, iar eu nu îmi dădeam seama că te caut, îmi spune cu o voce serioasă acum. Poate că unii oameni sunt meniți să facă parte din viața noastră. Și nu avem control când apar. Sau asupra a orice se mai întâmplă care îi poate lua de lângă noi. Dacă n-aș mai putea vorbi cu tine – buzele lui îmi ating vârful nasului –, partea din mine care vrea să îți vorbească ar muri.

Îl sărut.

Brațele i se închid în jurul meu, iar mâinile puternice îmi cuprind spatele. Buzele mele se despart, sorbindu-i gura fierbinte, limba cu gust de mentă și de prune. Îmi strecur mâna între noi și îi ating pieptul, coastele; îi explorez corpul, abdomenul muscular. Degetele lui alunecă pe pielea mea udă. Mi se împletesc în păr.

Nu știi cum trece timpul sau când încep să se adune stelele puzderie deasupra noastră, atât de multe, că cerul e plin de lumină.

Ne despărțim, într-un târziu, amețiți, respirând întretăiat.

— De ce nu am făcut asta mai repede? murmur eu.

— Să știi că te mai așteaptă și alte lucruri bune, spune cu glas leneș.

— Ești atât de plin de tine.

— Îhî!

Alunecăm mai jos în apă, sprijinindu-ne capetele de bancă și ascultând greierii. Vreau să rămân ancorată în clipa asta fierbinte, cu el, la nesfârșit.

Dar un gând de la cină îmi tot vine în minte. Fac o legătură și mă ridic brusc.

— Cum i-ai spus locului ăstuia?

— Izvor termal?

— Ai folosit alt cuvânt. Cel japonez.

— *Onsen*.

— Asta căuta turistul ăla. L-a pronunțat greșit. „*Onsee exterior*”, așa a zis.

Și și-a vărsat nervii pe Mei-Hwa, în timp ce părinții ei fugeau să-și salveze viața de inundație. Am un nod imens în gât. Nu îmi dau seama de ce mă întristează într-atât că turistul se înșelase pe două fronturi.

— Ce ai? Se ridică Rick, alarmat. Te-am rănit?

— Nu. Părinții ei...

Spre groaza mea, îmi scapă un suspin.

— Părinții *mei*...

— Haide aici!

Mă trage la pieptul lui, iar eu suspin.

— Îmi pare rău, spun printre sughituri. Nu știi ce am. Este singura noastră noapte împreună și uite-mă ridicând salinitatea izvoarelor termale.

Râsul lui răsună peste ape.

— Nu am cunoscut pe nimeni așa ca tine, Ever. Nu te îngrijora. Avem parte de noaptea noastră, și mă sărută pe creștet, pe obraz. La ce te gândești?

Îmi sprijin capul pe umărul lui. Nu am vrut să îl încarc, când a făcut atât de multe pentru Jenna. Dar așa e Rick: te poți baza pe el. Poate că este OK să o fac. Încerc să îmi adun gândurile, să îmi dau seama ce mă supără, nu doar acum, ci în atâtea alte nopți.

— Tata are cincizeci și cinci de ani. Este mai în vârstă decât mai toți părinții prietenilor mei. Până a împlinit nouă ani, n-a avut încălțăminte. Mama lui gătea tăiței cu bucăți de carne, pentru că atât își permiteau. Când a venit în America, i-au plăcut drumurile, pentru că el știa cum arată doar cele de pământ. Când eram mică și scuipam carnea, o mânca el, pentru că nu putea suporta să se irosească. Iar acum Asia s-a ridicat, în timp ce în State părinții mei au angajații de la Imigrări pe urmele lor, fructe dragon uscate, iar mama și-a vândut colierul ca să mă trimită aici, să învăț despre cultura lor. De fiecare dată când îi dezamăgesc, parcă le scuip în față, așa ca turistul ăla. Detest când ei îmi amintesc de asta, dar chiar au suferit. Ca familia lui Mei-Hwa. Nimănui nu îi pasă. Astă-seară, când a spus Sophie că aş putea fi chirurg-șef... știi ce ar însemna asta pentru tata? Mereu visează la lucrurile astea, când își împinge căruciorul. Asta l-a ținut în viață. Așa s-a accidentat: a intrat direct într-o scurgere la Clinica din Cleveland. Dar eu nu am motivația lui. M-am gândit că nu vreau să devin doctor, ci dansatoare. Chiar și numai să vreau asta mă face să simt că îi trădez.

Rick își trece degetele prin părul meu ud, cu gesturi blânde.

— Crezi că ei vor să fi nefericită?

Oricât de supărată aş fi fost, nu m-am îndoit niciodată că mi-ar vrea binele. Manualul de biologie moleculară era pentru viitorul meu. Pentru fericirea mea.

— Nu, admit, ridicând ochii spre un orizont pe care nu îl pot vedea. Dar nu pot discuta cu ei. Dacă ar fi americani, poate aş putea. Așa cum face Megan cu părinții ei. Dacă aş fi chinezoaică, poate aş vrea mai multe din ce vor ei, așa ca verii mei din

China. Nu mesaje confuze, americane, despre individualism și actualizare personală. Dar ei sunt la 15 000 de kilometri și chiar dacă am fi în aceeași cameră, rostind aceleași cuvinte, în aceeași limbă, cei 15 000 de kilometri sunt mereu prezenți. Între noi este *Marea schismă*.

— Cu familia mea a fost pe dos.

Degetul lui îmi atinge coapsa, apoi dispare.

— Au avut dreptate cu Jenna. Iar eu nici nu am vrut să aud. Dacă îi ascultam, poate făceam rost de ajutor pentru ea mai devreme.

Își vâră nasul în părul meu, după ureche, inhalând.

— Poate nu m-aș simți atât de vinovat.

— Vinovat pentru ce?

— Că sunt fericit. Că sunt mai mare. Cea mai mare matrioșcă, în loc de cea mai mică versiune a mea. Nu din cauza ei, ci a cine eram împreună.

I se frânge glasul.

— Nu știam că poate fi și așa între doi oameni.

Pentru că este primul fiu al celui dintâi născut al unui prim născut și își poartă crucea numelui. Nu dorește propria fericire, ci fericirea altora.

— Ever.

Degetele lui îmi ating stomacul.

— Știu că tu crezi că nu sunt pregătit...

— Șșș...

Îl prind de mână. I-o duc la piept.

Atingerea lui este ezitantă. Precaută. Îmi așez mâna peste a lui.

— Ever, ești sigură?

Ne mișcăm prea repede, îmi șoptește o voce micuță în minte. Dar nu vreau să mă opresc.

— Vreau să mă atingi.

Îmi atinge sânii cu palma și mă face să tremur. Degete-

le mele îl găsesc sub apă și explorează. Ne învățăm mușchii, curbele, contururile. Gura lui o acoperă din nou pe a mea și ne mișcăm împreună într-o ceață de foame și căldură. La un moment dat îmi dau seama că m-a împins într-un colț. Marginea pietrei mă apasă între omoplați și el mă sărută pe gură, pe bărbie, pe maxilar, pe gât, iar mâinile încă explorează sub apă.

— Mi-e cald, șoptesc.

Mă ridică și mă așază pe margine. Stă între genunchii mei, sărutându-mă, iar eu îi înconjur talia cu picioarele și mă agăț de mătasea scurtă a părului lui.

— Trebuie să-ți spun ceva, murmură el, între săruturi. În prima zi, când stăteam lângă tine, în dubiță, am vrut să te sărut.

— De asta te-ai purtat ca un idiot?

— Așa am făcut?

— Absolut. Unde?

— Unde ce?

— Unde ai vrut să mă săruți?

— Peste tot, îmi spune cu vocea răgușită.

— Atunci, sărută-mă!

Respirația i se întetește. Buzele lui îmi ating clavicula, îmi apasă umerii. Mâinile mele i se împletesc în păr când își coboară capul peste sânii mei. Îmi scapă un hohot.

— Șșș...

Se ridică, plescăind ușor. Buzele lui îmi ating urechea.

— Vrei să vină și niște consilieri?

— Nu. Și nu te opri, spun eu, iar el mă apasă ușor până când sunt întinsă pe dalele de piatră, privind stelele, cu picioarele încă în apă. Cu mâinile de o parte și de alta a coatelor mele, mă sărută iar pe buze, într-un singur punct de contact care îmi face restul trupului să ardă de gelozie.

— Stai așa, spune el.

— Cum să stau?

Gura lui îmi trasează o linie fierbinte până la buric. Îmi face trupul să vibreze, ca un instrument bine acordat. Clipocitul apei are ecou când el intră înapoi în piscină.

Și gura lui continuă să coboare.

Doamne, are de gând să...?

Mi se strânge stomacul când mâinile lui îmi desfac genunchii. Își strecoară umerii între ei, iar mâinile lui ajung sub coapsele mele, apucându-mi șoldurile. Îmi sărută interiorul fiecărei coapse, cu respirația caldă pe pielea mea, atât de aproape, de intimă. Palmele mele apasă dalele, iar trupul îmi pulsează, fără să creadă, când el îmi cere permisiunea să continue, iar *da-ul* meu șoptit se amestecă în gâlgâitul izvoarelor termale.

Nu se grăbește. Simt cum se creează o ardere lentă, care crește și crește, până când zgârii pietrele, iar spatele mi se arcuiește și degetele de la picioare stropesc, iar corpul meu se coace sub atingerea lui:

Până când stelele de pe cer explodează într-un miliard de supernove de lumină.

Când cobor a doua zi la micul dejun, Rick se ridică de la o masă pentru doi de lângă fereastra care dă spre o grădină stâncoasă. Trupul dur pe care l-am explorat noaptea trecută este acum îmbrăcat într-un tricou verde și pantaloni scurți sport. Îmi trage scaunul, iar ochii jucăuși și buzele care mi-au făcut lucruri glorioase mă fac să roșesc.

— Te-ai trezit devreme, mă tachinează el.

Când mă las să cad pe scaun, se preface surprins.

— Cineva este foarte binedispusă.

— Am avut parte de o noapte plăcută, spun și îmi deschid meniul numai în chineză. Dragonul ar fi mândră. Pot să citesc ce feluri de mâncare sunt supe, care au carne, care legume...

— Plăcută? Ai avut o noapte plăcută?

Rick mă apucă de talie și mă sărută. Scap meniul.

— Când ajungem la Lacul Soarelui și Lunii în seara asta, îți arăt eu *frumos*.

Îmi vâr mâna în părul lui, după care sunt înnebunită. Ne alunecă fața de masă și atragem atenția unui cuplu mai în vârstă de la masa de lângă, însă nu-mi pasă. Nu vreau să îl mai văd pe Rick așa, controlat, ci întins pe spate dezbrăcat, îmbătat de plăcere. De *mine*.

— Cine-ar fi crezut că Băiatul-Minune este atât de priceput cu limba? murmur eu.

— Am câștigat un concurs de dicție când eram în clasa a zecea.

— Cât talent *irosit*.

— Bună, zice Sophie, strălucitoare în rochia ei cu dungi portocalii și își trage un scaun la masa noastră. Am un loc pentru noi! Am auzit că taifunul încurcă zborurile, așa că am sunat din nou la Teatrul Național și am avut dreptate. O trupă de acrobați din Singapore a trebuit să anuleze și acum teatrul trebuie să se descurce. Vineri seară, când ajungem înapoi în Taipei, e al nostru! Mătușa și unchiul meu vor fi acolo, iar Li-Han a fost deja de acord să mute tot spectacolul și să îl deschidă pentru public. Acum trebuie doar să obțin aprobarea Dragonului.

— Wow, Sophie!

Mă desprind de Rick ca să pot respira. Câte lucruri bune mi se întâmplă deodată!

— Nu îmi vine să cred, îi spun. De fapt, cred. Teatrul Național. Ai reușit.

Își aruncă părul negru peste umăr.

— Vor pune afișe la aviziere și vor trimite un e-mail listei de abonați. Au spus că putem să vindem bilete.

— Serios? Hai să donăm încasările familiei lui Mei-Hwa. Familiilor din satul ei afectate de taifun.

— Un concert caritabil, spune Rick. Perfect!

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai repede, spun și îl îmbrățișez, apoi pe Sophie. Ar fi o cale de a-i oferi ceva mic în schimb.

— Dacă am adăuga și o licitație? întreabă Rick. Vom strânge mai mulți bani. Așa pot contribui toți, chiar dacă nu sunt pe scenă.

— Sophie, știu că poți aranja totul. Putem cere lumii să doneze lucruri. Chiar și Xavier...

Botesc colțul feței de masă.

— Poate că ar vrea să ne ofere niște tablouri.

Mâna lui Sophie se mișcă spre ureche, căutându-i involuntar cerceul cu opal. Îi trece o umbră pe chip.

Apoi sare în picioare.

— Dragonul. Ever, *haide!*

*

În timp ce Sophie îi explică, Dragonul își pune jumătăți de ouă sărate în porridge-ul de orez. Eu mă fâțâi de pe un picior pe altul și, la un moment dat, Dragonul își duce un deget la nas și degetul mare la bărbie, ascultând în poziția mamei.

— *Hăo ba*, spune ea, în cele din urmă.

— Gata! zice Sophie și începe să mă târască după ea.

— Ai-Mei, spune Dragonul.

Mă întorc precaută.

— Wei?

Privirea ei de șoim mă străpunge.

— Voi, fetelor, faceți un lucru bun.

Își ia farfuria și continuă de-a lungul bufetului.

— Nu va mai crede că e așa de bun când urc eu pe scenă, murmur, în timp ce Sophie și cu mine ne îndreptăm spre Rick. Mai ales dacă avem costume sexy, așa cum spui.

— Va fi deja *prea târziu*, cântă Sophie.

— *Ai-Mei*, îmi întinde Li-Han un bilet de hotel verde. *Nî bàba dǎ diàn huà lái le.*

— A sunat tata?

Mă lupt cu un junghi de panică. Nu am vorbit cu el de la apelul despre pozele nud.

Li-Han îi dă alt bilet lui Rick, care se încruntă.

— Jenna? Credeam că nu vrea să mai discute cu mine.

— Se pare că amândoi avem telefoane de dat, spun eu.

*

Hotelul nu are etajul patru – este echivalentul chinez al ghinionistului 13, pentru că *patru* sună ca *moarte* în mandarină.

Camera mea este la etajul cinci, adică, de fapt, la patru, și simt greutatea ghinionului când deschid ușa camerei.

Nu o să intervină în spectacol. În niciun caz.

Chiar dacă trebuie să mănânc biletul de avion spre casă.

Verific întâi e-mailul, să văd dacă am vreun avertisment de la Pearl. Am, draga de ea. *Tata încearcă să dea de tine. Nu știu de ce. Vorbesc în chineză. Mama e îngrijorată.*

Tata răspunde din prima.

— Bună, Ever.

Mi-l imaginez sub șapca lui cu Cleveland Indians. Vocea i s-a calmat cu un nivel de magnitudine de la apelul despre pozele nud, însă nu înseamnă că nu vin vești rele.

— Am întrebat la spital dacă nu pot să îmi mute zborul cu câteva zile. Zbor mâine seară și te iau poimâine după-amiază, iar duminică ne putem întoarce împreună.

E mai bine decât să mă amenințe cu întoarcerea, dar nu cu mult. Vine să mă supravegheze în persoană pentru ultimele zile.

— Mă întorc în campus doar sâmbătă seara, târziu.

Când își va da seama că sunt la Teatrul Național, așa cum a zis Sophie, va fi prea târziu.

— Ah, bine, spune și pare dezamăgit. Atunci te iau din campus duminică dimineață. Să ai telefonul încărcat, OK? Trimit mesaj pe WeChat.

Mă așteptam la furie, dar vocea lui este aproape rugătoare. Am evitat dezastrul?

— Sună bine, tată.

Închid, dar mâna îmi rămâne pe telefon. E pe cale să urce în avion, dar am uitat să îi urez călătorie ușoară. Este ritualul familiei noastre, grăunțele de sare aruncat peste umăr, fără de care ne poate paște nenorocirea. Tatăl meu aerian, care visează cariere medicale. Își va uita bagajul la aeroport sau va intra într-un perete, dacă nu e mama cu el să îi atragă atenția încotro

se îndreaptă.

— Călătorie ușoară, șoptesc și sper să conteze.

Aud o bătaie în ușă și deschid pentru Rick. Are rucsacul pe umăr și e gata de plecare.

— Nu a răspuns, așa că i-am lăsat un mesaj. E totul OK?

Am scăpat amândoi. Să profităm.

Mâna lui îmi mângâie talia, iar eu mă ridic pe vârfuri să îl sărut.

— Totul e OK.

*

Când coborâm din autobuze pe țărmurile cu nisip alb ale Lacului Soarelui și Lunii, ultima noastră oprire, deja s-a dus vorba despre concertul caritabil. Debra și Laura se oferă să-i invite pe oficialii taiwanezi pe care i-au cunoscut, în calitate de bursiere ale președintelui. Apar noi talente, inclusiv un grup *a capella* și o redare a discursului lui Martin Luther King Jr., marca Spencer, pe care Sophie le pune pe listă.

— Pune-mă pe mine și pe băieți cu un spot de șapte minute.

Marc face cu ochiul, dar refuză să spună mai multe. O briză caldă ne ia în brațe când Gașca Celor Cinci pozează pe țărm pentru o altă fotografie Ia-Tropul-Înapoi: cu brațele și picioarele ridicate a la Karate Kid, cu dinții dezveliți – sunt Guru Magici ai Artelor Marțiale care fac tot autobuzul să se cutremure de răs.

Râd și eu și le pun numele pe listă.

— Cred că mai ai o vocație, de vânător de talente, zice Rick și mă sărută pe păr.

— Poate că avem cu toții multe meniri.

*

Sophie și cu mine îl găsim pe Xavier sprijinit de trunchiul unui palmier cu frunzele lăsate foarte jos, schițând pe un carnet din poală. Valurile albe se ridică peste nisip și vin să îi mângâie picioarele.

Tresare când dă cu ochii de mine și mâna îi acoperă schița.

— Ce vreți? întreabă iritat.

Sophie, cu clipboardul în mână, se așază curajoasă lângă el, pe nisip, fără să-și facă griji pentru rochia ei portocalie. Mă așez lângă ea, lăsând-o să explice licitația și scopul de a ajuta satul inundat. Xavier nu vorbește, dar nici nu ne spune să ne cărăm și să-l lăsăm în pace.

— Cred că operele tale s-ar vinde foarte bine, încheie Sophie. Și este pentru o cauză bună.

Xavier își pune carnetul pe nisip.

— Bunica mea a fost aborigenă. De aici și părul ondulat.

Își răsuțește o buclă cu creionul. Se uită la mine, apoi la sandale.

— Aș avea câteva picturi.

— Bine. Îmi spui.

Sophie e foarte profi – o fațadă pentru lucrurile acelea profunde pe care nu le poate spune sau arăta.

— Invit toate familiile din zonă, plus colecționarii de artă ai mătușii mele. Mă asigur că lucrările tale vor fi văzute de oameni potriviți. Dacă participi, nu te voi dezamăgi.

Ochii lui sclipesc surprinși. Zâmbește puțin.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta.

*

Mei-Hwa plânge când o sun de pe telefonul lui Li-Han.

— Ești sigură?

— Absolut. Mulți oameni vor să ajute. Trebuie doar să știe cum.

— Părinții mei nu vor crede. Mama o alăptează pe surioara mea acum. Voi aștepta să îi spun mai târziu, ca să nu o scape! Te rog să le mulțumești tuturor, în numele întregului sat.

— Așa voi face, promit eu. Ar trebui să vii și tu să dansezi cu noi.

— Eu am două picioare stângi! Dar mulțumesc, Ai... adică, Ever.

— Este OK să îmi spui Ai-Mei. Îmi plac ambele.

— *Hăo de. Râde. Xièxiè, Ai-Mei.*

Îl caut pe Rick și dau de el lângă compartimentul de bagaje al autobuzului. E cu spatele la mine și cu trupul îndoit într-un unghi ciudat. Are telefonul la ureche. Trupul îi este încordat în unghiurile de stres pe care nu le-am mai văzut de când s-a întors din Hong Kong. Degetul mare sapă cicatricile din palmă, cu un gest familiar.

Mă cuprinde teama.

Sprintez prin nisip spre el.

— Te rog, abia te pot înțelege, spune el. Ești aici? Cum? Unde?

— Ce s-a întâmplat? și îl prind de mână în timp ce alunec pe nisip. Cine e aici?

Rick își coboară telefonul la piept, iar umerii i se încordează ca niște stânci. Tresar când văd că are degetele pline de sânge, după ce și-a săpat adânc cicatricile.

— E aici, spune el uluit. A spus că încearcă să dea de mine de zile întregi.

— Despre ce vorbești?

Ochii lui se îndreaptă spre drum, unde un Porsche argintiu se oprește lângă plajă. O fată frumoasă sare din spate, cu părul negru, tuns modern, mângâindu-i maxilarul. Rochia ei neagră, boțită, trădează orele petrecute pe drum.

— Rick!

Aruncându-și sandalele, aleargă spre noi prin nisip.

Cuprinsă de șoc, o recunosc.

În persoană, e chiar mai frumoasă decât în poze: linii curate, sprâncene perfecte, nas îngust, buze ca un boboc de floare. Ochi mari, de star de cinema.

În mintea mea i-am construit o prezență imensă. Dar, în realitate, este îngustă în umeri, micuță și fragilă, de-a dreptul eterică. Sunt îngrozită de disperarea pe care trebuie să o fi simțit ca să își înfrunte frica de zbor și să vină până aici.

— Rick, trebuie să vorbim.

Se oprește în fața lui, sorbindu-l din ochi. La gât îi sclipește inelul cu safir de absolvire. Respiră greu, dar are o expresie adunată, chiar arogantă, ca de prințesă. Nu-i de mirare că nu bănuiește nimeni ce ascunde la interior.

Dar apoi fața i se boțește brusc, ca o draperie de scenă care cade.

Se aruncă de gâtul lui, își lipește fața de el și izbucnește în lacrimi.

— Haideți să ne mișcăm, oameni buni! Invitații ajung aici în două ore!

Sophie trece printr-o despărțitură a cortinei din spate și intră pe scena Teatrului Național, cu clipboardul în mână. Este îmbrăcată pentru lucru, în pantaloni lejeri și o bluză albă, cu mâneci scurte.

Teatrul e viu, o junglă de zgomote: roți care huruie când Spencer și Benji își aduc tobele-dragon, pantofi care pocnesc când dansatoarele mele își rotesc rochiile în culori de nestemate: smarald, safir topaz, cu fiecare cusătură la locul ei.

Un strat proaspăt de ceară acoperă cicatricile spectacolelor anterioare de pe scenă. De unde stau, în mijloc; aripile laterale mi se par la kilometri distanță. Șase reflectoare amestecă deasupra mea halouri duble, iar din cabina tehnicianului din spate un manager de scenă îmbrăcat în negru strigă niște indicații. Sophie a aranjat ca teatrul să filmeze tot spectacolul.

Stau în fața a trei secțiuni cu 1 498 de scaune îmbrăcate în catifea, pe scena unde a dansat Baletul Mariinsky, unde s-au jucat spectacole de Broadway și unde a cântat Yo-Yo Ma la violoncel. Ar trebui să fac roata mare. Este cea mai importantă seară din cariera mea de dansatoare și totuși simt că mă doare corpul de parcă aș fi fost strivită de un pod care s-a prăbușit.

Sophie mă prinde de braț pe drumul spre o probă de microfon.

— Va ajunge.

Își trece mâna prin păr și oftează.

— Mă simt atât de prost fiindcă n-am știut. Nimeni nu a știut.

Rick a plecat de la Lacul Soarelui și Lunii ieri după-amiază, cu Jenna, fiindcă îi era teamă să o lase să se întoarcă singură în Taipei. I-a sunat pe bunicii ei din Hong Kong și îi așteaptă să sosească.

Partea mea egoistă voia să se agate de el la fel de puternic ca ea. *Nu pleca. Și eu am nevoie de tine.* Să ceară ca Rick să tragă niște linii clare, așa cum mă îndemna mereu Megan să fac cu ai mei. Dar nu am putut. Nu cu Jenna în starea aceea.

Despre ce or fi vorbit în orele acelea lungi de călătorie înapoi spre Taipei? Au stat noaptea trecută la Grand Hotel. I-a dus geanta pe lobby-ul plușat, cu covor roșu și coloane. Oare și-au amintit de anii împreună? Și-a dat el seama oare că nu poate părăsi pe cineva pentru care înseamnă viața însăși?

Și dacă ea nu poate să renunțe, va putea oare el să o facă, dacă toată viața și-a ajustat dorințele după rolul de fiu mai mare al unui prim născut al altui prim născut, de frate mai mare și de iubit?

Vreau să cred că există ordine în univers, chiar dacă nu o vedem, și că scopul său fundamental este pozitiv. O ființă nu este menită să o care pe alta. Rick și vara asta mi-au dat curajul să îmi iau viitorul în mâini.

Sper doar să fi făcut același lucru pentru el.

Dacă se hotărăște că o vrea pe ea, atunci vara asta a fost despre destinul lor, nu al nostru.

— Rick vine? întreabă Debra, când execut soloul în loc de lupta cu toiege, pentru repetiția cu costume.

— Va fi aici, spun eu.

Fetele schimbă priviri. Poate că Debra a avut dreptate și nu trebuia să îi cer lui Rick să danseze cu noi, de la început, și nici să construiesc numărul în jurul luptei cu toiege.

Dar ador să dansez cu Rick. Și dacă nu facem ce ne place, atunci care e rostul?

— Va fi aici, repet eu. Dacă nu, fac soloul. Haide! Ne ies formațiile. Să vedem dacă oamenii care se ocupă de licitație au nevoie de ajutor.

*

În curtea interioară a teatrului, luminată de soare, fetele din grupul de studii biblice al Lenei acoperă mese dreptunghiulare cu fețe albe și desfac două duzini de șevalete pe care le-a lăsat mătușa lui Sophie. Alți copii așază frumos platouri cu saran de mochi, *niángāo* și alte produse gătite la opționalele gastronomice din Chien Tan, pe o masă pentru desert.

Sophie înșfacă trei șevalete pentru Xavier. Îi așază pictura cu o pereche de bărci-dragon pe râul Keeling, ca să prindă cea mai favorabilă lumină.

— E atât de talentat, spune și i se frânge glasul. Am fost tare proastă, Ever.

Am un nod în gât.

— Cu toții am fost.

— Salut, fetelor!

A ajuns Xavier, într-o cămașă neagră, de mătase, cu un sul lung de hârtie sub braț.

— Am adus pictura murală.

Părul lui ondulat este dat după urechi. Își vede picturile și i se încordează maxilarul. Mă tem că ne va cere să le dăm jos. Sau va fugi.

Apoi netezește tabloul cu cei trei bătrâni cu pălării negre, pe care Sophie și-a luat libertatea de a-l eticheta, simplu, *Trei bătrâni*.

— Dacă le afișezi așa, arată de parcă le-ar fi pictat un artist adevărat.

— Păi, le-a pictat un artist adevărat, spun eu. Dar nu le-ai semnat.

Ochii lui mă privesc, de necitit.

— Dacă le cumpără cineva, le semnez.

*

Xavier și Sophie ridică muralul în decorul scenei. Un dragon verde, chinezesc, zboară printr-un colaj de amintiri de la Chi-en Tan: cele cinci porți ale Muzeului Național al Palatului. O urnă de aur fumegând de bețișoare parfumate. Dansatori sub lumini stroboscopice. Lacul Soarelui și Lunii, cu caracterele chinezești înșăilate cu istețime în forma lui. O confluență în formă de Y a unei ape albastre curgând într-o apă cenușie, în Pasul Taroko, albastrul populat de copii asiatico-americieni, cenușiul de familii cu păr negru de toate vârstele.

— Este o analogie. Suntem noi.

Cotul lui Xavier îi atinge pe al meu. Mă oprisem să mă uit. Înclin capul, citind fără cuvinte. Noi, croindu-ne drum prin stâncă, până când ne unim cu râul vieții. Curgerea apei îmi frânge inima, dar mi-o și vindecă – tot ce ar trebui să facă arta.

— Genial, și gâtul mi se strânge de bucurie. O ador!

Îmi dă un sul mai mic de hârtie, legat cu o panglică maro.

— Mi-ai spus să nu te mai desenez, dar m-am gândit că nu o să te deranjeze astea.

— Ce?

Derulez patru schițe: Rick și cu mine, șezând împreună pe o stâncă portocalie, în Pasul Taroko. Rick și cu mine pe fundalul luminilor din piața de noapte. Rick și cu mine luptându-ne cu toiege la marginea Pădurii Naționale Kenting. Am capul dat pe spate și râd.

Și încă una. Sophie și cu mine, stând lângă Lacul Soarelui și Lunii. Sophie cu capul aplecat peste clipboard. Eu cu brațele în

jurul picioarelor. Vorbeam despre momentul acesta cu Xavier.

— Ai avut dreptate în multe privințe, și atinge toiagul de bo în miniatură din mâna mea pictată. Așa arată fericirea.

Sophie ni se alătură.

— Scot muralul la licitație ultimul.

— Anonim, zice Xavier. Spune că e făcut de un elev.

— Sigur, este de acord Sophie, apoi tresare când vede schița cu noi. E superbă.

— Culorile, zic și mă doare gâtul de câte emoții am înghițit. N-am văzut niciodată niște culori atât de superbe.

*

În culise, în cabina cu oglinzi, mă schimb în rochia mea rubinie. Mânele tăiate îmi dezvelesc brațele, iar o panglică neagră legată într-o parte îmi scoate talia în evidență. Fusta îmi mângâie modest genunchii, dar mătasea mi se lipsește de trup. Când mă uit în oglindă, îmi aduc umerii în față din instinct, ca să îmi ascund curbele. Apoi mă oblig să stau dreaptă.

Am un ghem de nervi în stomac, imaginându-mi toți ochii de la Chien Tan asupra mea. Îmi vâr hainele în geantă și din ea flutură afară poza returnată de Xavier. Simt junghiul obișnuit, dar, pentru prima dată, îmi permit să o analizez.

Și se întâmplă ceva incredibil: este mult mai OK decât crezusem. Pomeții mei înalți, dintr-un unghi flatant, curba de balerină a gâtului, poziția bună. Mai degrabă m-aș arunca sub o ricșă decât să împart pozele astea, dar nu mai sunt șocată de propriul corp.

Sophie intră și își deschide trusa de machiaj în fața oglinzii.

— E nebunie afară, spune ea.

Arunc o privire. Mulțimea se înghesuie pe poarta cu cinci panouri a Pieței Libertății, așteptând să intre. Se revarsă și pe stradă. Un cordon de polițiști în uniforme albastre îi îndeamnă

departe de trafic, pe trotuarul opus. Mașinile și motocicletele claxonează când trec ca niște mașini de tuns peste o peluză.

— Parcă ar fi aici jumătate de Taipei, spun.

— Chiar o să fie, se laudă Sophie. Debra spune că vin niște oficiali VIP. De aceea au întărit securitatea.

Știu că e puțin probabil să-l pot vedea, dar tot caut umerii masivi ai lui Rick în mulțime. Toiagul lui de bo ridicat.

În schimb, din mulțimea de peste drum îmi sare în ochi o șapcă bine-cunoscută cu Cleveland Indians.

Chiar și dintr-o sută de chinezi îi recunosc postura neglijență. Felul în care-și coboară cozorocul și își aduce umerii în față. Distanța mare față de ochi la care ține harta. E ca un personaj dintr-un spectacol care intră pe scena altei povești.

Tata.

Scot telefonul. Da, mi-a dat mesaje:

Tata: Sunt la Chien Tan. Colega ta a spus că ești la un picnic la Memorialul Chinag Kai-shek.

Tata: Sunt în Piața Libertății, dar e blocată. Este un concert caritabil la teatru.

Tata: Mai ești la Memorial? Încerc să ajung.

Ultimul mesaj a fost trimis acum 20 de minute. La ce s-o fi gândit colega mea, care m-a acoperit trimițându-l la o atracție turistică greșită din complexul corect? Îi dau mesaj:

Tată, nu sunt acolo. Cred că e o încurcătură. Ne vedem mâine în campus.

Mesajul se învâрте, se învâрте, se învâрте și nu se trimite. Nu am semnal. Momentul nu putea fi mai prost de atât.

— Sophie, tata e afară.

Iau un smoching negru de pe umeraș și mi-l înfășor în jurul rochiei.

— Mă caută. Trebuie să fug jos câteva minute.

— Nu poți, zice și mă prinde de braț. Te va opri. Ai spus-o chiar tu. Este marea ta ieșire. Ultimul dans al lui Ever Wong!

O îmbrățișez.

— Nu se va opri din căutat până nu mă găsește și nu îl pot lăsa să caute toată noaptea. Îi spun că ne vedem mâine în campus.

— Dacă te opresc la securitate?

— Sunt în spectacol. Nu mă pot reține.

— Dar...

— Uite, zic și desfac de pe clipboardul ei unul dintre permisele pentru culise pe care le scoate azi la licitație. Revin cu asta.

*

Pășesc cu o vioiciune neașteptată pe treptele teatrului, în brațele înserării. Tata este aici. Tatăl meu cel stângaci, care m-a luat la patinaj când s-a născut Pearl, ca să nu mă simt neglijată cât se ocupa mama de ea. Tata, care m-a învățat să conduc în parcare școlii, punându-se în pericol, care a părăsit țărmurile Asiei când era cu câțiva ani mai mare decât mine, să își trăiască viața departe de familie și prieteni.

Nu am fost complet sinceră când i-am zis lui Sophie că voiam să îl cruț să rătăcească toată noaptea. Înțeleg de ce tata a plâns la *Mulan* doar când hunii au invadat China.

Îi era dor de casă.

Iar mie îmi este dor de el.

Cele cinci porți care dau spre Piața Libertății sunt blocate. Invitații se înșiruie printr-o intrare îngustă, deschizându-și gențile și rucsacii pentru a fi inspectate de paznici în albastru. Mă strecor și îi arăt permisul de culise unui paznic cu fața rotundă.

— Revin. *Wǒ hěn kuài jiù huì huílái le*. Nu mă uitați!

Îmi face semn să trec și eu mă afund în mulțimea care se ridică din toate părțile ca un câmp de porumb. Nu văd dincolo de fețele care vin spre mine. Sub tălpile mele, pământul vibrează de mașinile care trec pe lângă. O cavalcadă de motorete trece în goană, scuipând fum.

Mă apropii de stradă. Trece un camion alb.

Și după ce trece, șapca aceea cu Cleveland Indians este chiar vizavi de mine.

Este încadrat de un tip înalt, la stânga, și de o familie la dreapta, și strivit în spatele unei femei masive, cu fustă înflorată, care se tot lovește de el când poliția împinge lumea înapoi din stradă. Cămașa cu dungi albastre pe care a purtat-o când am absolvit este scoasă din blugi. Se uită la hartă, apoi în câteva direcții, poate încercând să găsească rute alternative. Pare obosit. În Ohio abia se crapă de ziua și, la fel ca mine, nu se descurcă bine cu diferențele de fus orar. Cred că a stat treaz toată noaptea, în timpul zborului.

— Tată!

O mașină neagră trece în goană, lăsând în urmă un vid care-mi trage fusta. Tata se întoarce în câteva direcții, căutându-mi vocea.

— Tată, aici! Îi fac cu mâna.

Ochii lui obosiți îi întâlnesc pe ai mei și se luminează ca niște artificii.

— Ever! face din mână și încearcă să depășească femeia care se află între el și stradă. Ever!

Ea îl împinge.

— Așteaptă-ți rândul! strigă, în mandarină.

Pornesc spre el. Încă face din mână, cu un rânjet larg. Se strecoară pe lângă femeie și se grăbește spre mine, cu toată atenția concentrată la un singur țel, așa cum îi e felul.

Totul se întâmplă deodată.

Tata face ochii mari, surprins. Se aruncă în față, cu brațele fluturând pentru echilibru.

În stradă. În calea unei mașini.

— Tată, ai grijă!

Se aude un claxon la infinit. În mijlocul drumului, tata încremenește, ca un animal încolțit. Nu a fost niciodată sprinten.

În spațiul dintre două bătaii de inimă, văd coliziunea în min-te și în inimă. Corpul acela, care a împins un cărucior douăzeci de ani. Impactul neiertător al oțelului, greutatea a prea mulți kilometri la oră.

Fac o alegere. O alegere prin care risc nu doar spectacolul din seara asta, ci toate cele care ar urma. Dar *este o alegere*, nu o forțare a mâinii prin sacrificiu, prin amenințare sau prin pedeapsă și nici măcar prin apăsarea vinovăției și obligației.

Aleg cu tot sufletul.

— Tată, *mișcă-te!*

— Ever, nu! strigă el. Oprește-te!

Navighez de-a curmezișul străzii, spre el. La stânga, lucirea cromată și privirea urâtă a farurilor se aruncă spre mine. Mâna mea îl prinde de braț, chiar când un alt claxon mă asurzește.

Lumea este toată o vibrație. Tunet. Particule.

Tata și cu mine năvălim peste femeia cu fusta imprimată. Ea țipă, pantoful meu zboară, brațul mi se sucește la încheietură și îmi trimite un fior de foc prin trup. Suntem o încâlceală de păr și membre care lovesc trotuarul, rostogolindu-ne și învinețindu-ne, iar claxonul se pierde la distanță.

— Ever, ești rănită?

Umărul și brațul îmi ard. Nu le pot mișca. Durerea vine în valuri care amenință să mă înece, însă îmi dau seama că sunt, de fapt, peste tata. El pipăie trotuarul. I-au căzut ochelarii și îi ridic de la pământ de ramă. Are o lentilă groasă crăpată, dar i-i vâr în mână, iar el și-i pune la ochi.

— Ever.

Fața lui are mai multe alunite decât îmi aminteam, iar părul grizonant îi stă în smocuri răzlețe pe cap.

— Ever, ești bine?

Ceva nu e în regulă cu trupul meu. Dar mă ridic în genunchi și îl înconjur cu brațul sănătos, lucru pe care nu l-am mai făcut de copilă. Miroase a săpun, a Tide și a ziar.

Miros de acasă.

— Puteai să *mori*, suspin.

În jurul nostru, lumea mormăie, împinge, îngenunchează și se agită. Dar eu mă concentrez la mâna tatei, care mă mângâie pe cap, alt lucru care nu îmi amintesc să se fi întâmplat de când eram mică.

— Glezna, atât. Mai bine decât capul, mulțumită ție, adaugă el.

O fulgerare de durere mă face să văd alb.

— Ever! mă apucă tata de braț când strig. Ce e?

— Umărul..., reușesc să spun. Umărul meu...

— L-ai dislocat.

Îmi apucă omoplatul, iar cu cealaltă mână brațul, deasupra cotului. Îngrijorarea de pe fața lui este înlocuită de concentrarea calmă pe care am văzut-o la el în parcuri și la evenimente, când ingenunchează în fața unei urgențe medicale și știe perfect ce are de făcut.

— Stai liniștită, pentru c-o să doară.

Smulge și trosnește și îmi pune brațul înapoi.

Ușurarea fantastică mă face să mă prăbușesc la pieptul lui.

— O să fii bine, și mă mângâie pe spate, nesigur. În câteva săptămâni...

— Ați pierdut asta, și un bărbat îmi întinde pantoful. Vin paramedicii.

O ambulanță albă, cu cruce roșie și sirene, avansează spre noi pe stradă.

Tata mă apucă de mână. Următoarele lui cuvinte se rostogolesc afară, de parcă le-ar fi zăgăzuit pe toată durata zborului și căutării și acum trebuie să le rostească înainte să apară paramedicii.

— În avion, mi-am amintit când te-am dus în parc. Aveai patru ani. Un bărbat cânta la vioară și tu ai dansat desculță în iarbă. Toată lumea a venit să te vadă. O femeie ne-a zis să te înscriem la dans. Atunci te-am dus la Zeigler.

Tot ce voiam să fac vara asta era să dansez.

Tata mă auzise.

Nu îmi amintesc ziua aceea. Nici măcar nu știam că acela fusese motivul pentru care ajunseseam la studioul care mi-a devenit a doua casă. Dar povestea este un cadou. Dansul a fost mereu parte din mine, iar tata a văzut asta.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Nu seamănă deloc cu reuniunea dintre Mulan și tatăl ei. Nu îi aduc sigiliul împăratului. Din punctul lui de vedere, și-a trimis fica peste mări, iar ea a luat-o razna. Și nu se înșală întru totul.

— Îmi pare rău pentru poze.

— Vorbești cu prietenii tăi și cu consilierul pentru carieră mai mult decât cu noi, spune el. Uneori, vii acasă și vorbești engleză atât de repede, că nu te putem urmări. Uneori ne este teamă că nu te-am crescut cum trebuie. Noi am vrut doar să ai o viață mai bună. Dacă am venit în America pentru asta și în schimb te-am pierdut?

— Dar nu vezi? și mă succesc spre el, apăsându-mi umărul la pieptul lui. Am deja o viață mai bună. Datorită ție și mamei.

Fața tatei se boțește și mă tem că va plânge.

— Așa crezi?

Dar vin paramedicii și au o sută de întrebări.

— Am glezna ruptă, le spune tata, calm.

— Tată, nu.

Tipic pentru el, să nu spună nimic.

— Dar munca...

— Lasă că îmi fac eu griji pentru asta.

Îi verifică semnele vitale. Și pe mine mă doare glezna, dar n-are nimic. Un paramedic îmi dă o pilulă albă – ibuprofen – și o sticlă cu apă. Alt paramedic îi inspectează glezna, în timp ce tata glumește că ambulanța lor este mai bine echipată decât unele spitale din SUA. Are vocea mai încrezătoare decât mi-o amintesc.

Se mai întâmplă ceva extraordinar. Vorbesc mandarină, dar eu înțeleg esențialul.

Mulțimea a început să se rărească, sifonată către teatru. Un bărbat în halat alb pătrunde printre oameni și îngenunchează lângă tata, căruia îi scutură mâna. Are părul cenușiu, la fel ca el.

— Andy, am venit de îndată ce ți-am primit mesajul.

— El este doctorul Jason Lee, îmi spune tata. Am fost colegi la Medicină. Este cel care mă aduce să consult în spitalul lui de aici, în ultimii câțiva ani.

— Tatăl tău este o comoară, spune doctorul Lee și îmi strânge mâna. Mulțumită lui, oferim cea mai bună îngrijire pentru pacienții din Taipei.

Doctorul Lee preia conducerea, iar tata e așezat pe o targă. Are glezna bandajată temporar. În ciuda protestelor sale, îl declară deshidratat după călătoria lungă și îi vâără o perfuzie în braț. Îmi rotesc ușor brațul. Durerea m-a mai lăsat, dar nu am de gând să îl întreb pe tata despre dans. O să fiu bine.

— *Wong Yīshēng?* zice paramedicul-șef și îi dă tatei o tabletă electronică. Orașul vă plătește factura. Vă rog să semnați aici.

Doctor Wong. Îi folosește titlul corect.

După toți anii ăștia.

Apoi îmi ajunge la ureche vocea lui Sophie.

— Trebuie să vorbesc cu ea. E o urgență!

Sophie apare din spatele unui paramedic, cu fața pregătită de prime time: gene false, fard albastru puternic, buze roșii ca zmeura. Un smoching negru îi acoperă rochia în carouri. Părul i se revarsă din coc.

— Doctore Wong! Bună! Eu sunt colega de cameră a lui Ever la Chien Tan. Am auzit că sunteți bine și mă bucur mult! Dacă sunteți bine, poate Ever să vină cu mine, pentru că avem un proiect urgent la școală?

Bine jucat, Sophie. Îmi aruncă o privire temătoare, iar tata își scoate ochelarii și îi șterge cu cămașa.

— Ar trebui să îți odihnești brațul, Ever.

— Durează doar câteva ore, tată.

Mai iau un ibuprofen din trusa paramedicului.

Ochii tatei îmi spun că vrea să protesteze. Dar apoi încuviințează.

— Jason vrea să merg la spital pentru radiografie și ghips. După aceea mă duc la hotel. Despre ce proiect e vorba?

— Ceva pentru finalul verii, minimalizez eu importanța, automat.

Îl mai îmbrățișez o dată, apoi mă iau după Sophie, care îmi face semne.

Haide, haide!, i se mișcă sprâncenele.

Dar ceva mă trage înapoi, mă ține pe bucata asta de trotuar.

Mă întorc. Tata mă privește de pe targă, cu fața lui acoperită de alunițe și cu ochelari, pe care nu o pot citi. Spațiul dintre noi va fi mereu acolo.

Dar acum știu că Marea Schismă va fi mereu prezentă. Tata nu va înțelege niciodată de ce am plâns *eu* la *Mulan*, dar poate că nici nu e corect să îi cer asta.

Iar pentru ca Marea Schismă să se mai reducă, pot doar să mă schimb eu. Nu să renunț la *americanismul* meu.

Ci să le permit lor accesul.

Fac un pas înapoi spre el, cu degetele prinse în smoching. Nu m-a văzut niciodată dansând în afara recitalurilor de balet potolite. Din multe motive nu am putut niciodată să împărtășesc asta cu el.

— De fapt, ajut la spectacolul caritabil de acolo, și arăt spre acoperișul portocaliu, în coadă de rândunică, al Teatrului Național. Este un concurs de talente. Am făcut coregrafia pentru un dans. Dacă poți trage niște sfori și îi faci să te externeze, mi-ar plăcea să vii.

Tata clipește în spatele lentilelor.

— Ah! și își smulge perfuzia.

— Doctore Wong, vă rog să fiți atent! sare paramedicul-șef spre el.

— Dacă-mi găsiți un scaun rulant, spune tata, care deja s-a ridicat și se sprijină de ușa ambulanței (am uitat cât de încăpățânat poate fi), aș vrea să merg cu fica mea.

Draperiile de catifea roșie înăbușă zgomotul vocilor de dincolo de ele. Le dau la o parte doi centimetri și arunc o privire. Copiii și consilierii de la Chien Tan sunt grupați în jumătatea din față, iar restul rândurilor până la cea mai de sus lojă sunt pline de străini.

— Suntem sold out! șoptesc.

— Cu cât avem un spectacol mai bun, cu atât mai mulți oameni vor licita. Vor fi binedispuși, zice Sophie și mă îmbrățișează. Vine el.

Cu programul în mână, se strecoară printre draperii.

Spectacolul durează o oră, plus pauza, și numărul nostru este închiderea. Rick are încă timp. Refuz să mă îngrijorez. Îmi pulsează glezna – se pare că totuși am rănit-o ușor. O masez și iau a doua pastilă, sperând că va fi suficient să mă ajute să rezist. Îmi netezesc coada împletită spre dantela roșie cu care e legată la capăt, apoi îmi ajustez decolteul. Fiecare pliu mi se mulează pe corp. Nu pot să îmi ascund corpul în rochia asta și, în loc să îmi doresc picioarele lui Megan sau curbele lui Sophie, mă simt frumoasă așa cum sunt. Astă-seară voi arăta ce pot, nu doar Taipeiului și Chien Tanului, nu doar mătușii Claire și unchiului Ted..

Ci tatei.

— *Dàjiā hǎo!* și microfonul amplifică urarea de bun venit a lui Sophie în tot teatrul. Bună seara, Taipei!

*

Privesc din lateral, cu Debra și Laura, cum Sophie anunță fiecare număr: yo-yo-uri chinezești, arte marțiale. Comedia lui Mike atrage chicotelile publicului. Un tip din Autobuzul G zboară prin *Etudes-Tableaux*, de Rahmaninov, cu trupul și mâinile înfigându-se în clapele pianului cu atâta foc și pasiune, că înțeleg ce a înțeles Rick când a trecut de la muzică la fotbal.

În pauză, Sophie încurajează pe toată lumea să viziteze licitația tăcută, pentru că sunt ultimele minute. Îmi acopăr rochia cu smochingul negru și mă strecor afară, să urmăresc ce se întâmplă. Sute de oameni s-au adunat la mese, marcând foi de licitație, apoi se închide. Zâmbesc la mulțimea adunată în jurul șevaletelor lui Xavier. Chiar el stă lângă ele, cu părul negru căzându-i în ochi când își apasă sigiliul pe o piatră de cerneală și îl aplică pe fiecare tablou.

Deci le-a vândut pe toate. Și le-a semnat. *Trei bătrâni*, așchia aceea de speranță, a fost aruncat ca un zar în lumea largă.

De parcă mi-ar simți privirea, ochii i se ridică spre ai mei și îmi întoarce zâmbetul.

*

A doua jumătate a spectacolului pornește în forță. Spencer a cucerit Taiwanul: cu dorința lor de independență mereu în inimă, redarea discursului „I Have a Dream” stârnește ropote de aplauze care zguduie candelabrele.

— Un vot pentru Hsu e așa cum ești tu! strigă o voce.

Debra și Laura cântă un duet la țitere. Un trio de puști și un consilier din Autobuzul D improvizează un număr de jazz cu clape, bass, tobe și un instrument de suflat făcut din bambus.

Apoi Sophie anunță Gașca Celor Cinci, ultimul număr înainte de al nostru.

Mă duc la cabine, ies pe holul din spatele scenei, dar Rick nu e nicăieri. Îmi sprijin toiagul de bo de perete, cu o strângere de inimă. Cinci minute.

Va ajunge.

— Unde e Marc? murmură Debra. Este numărul lui și totuși azi nu l-am văzut.

Îmi îndoi genunchiul și îmi masez glezna.

— Nu l-am văzut nici eu, recunosc.

Muzica pentru o defilare de modă sparge boxele teatrului, un mash de pian electronic și un beat sintetic, care ne solicită atenția. Ridic capul pe scenă, când o fată înaltă, cu o haină scurtă, de blană, peste ciorapi din plasă, apare sub reflectoare. Părul negru și des încadrează o față puternică. Are buzele bosumflate, cireșii, și ochi machiați devastator.

— Wow, e bună rău! șoptește Debra.

Este și e mândră de asta. Sutienul de dantelă roșie este acoperit doar de nasturele din mijloc ai hainei. Adoptă o poză exagerată de model: cu un braț în sus, cu încheietura îndoită, cu pieptul în afară. Se aud câteva fluierături.

— Cine e? întreabă Debra.

— Nu știu, zice Sophie și își încrucișează brațele peste clipboard. Spencer i-a transmis mesajele lui Marc. Cu el în persoană nu am vorbit.

I se încleștează maxilarele.

— Ar fi bine să fie *ceva* numărul ăsta sau va fi vărsare de sânge.

Mă uit lung la fată.

— Mi se pare cunoscută.

Dar sunt convinsă că nu am mai văzut-o. Să fie prietenă cu Marc? Nu i-am cunoscut pe toți cei cinci sute de puști, dar o fată ca asta ar fi ieșit în evidență. Și unde este Gașca Celor Cinci?

Muzica accelerează când a doua fată apare din lateral, cu osatura fină îmbrăcată într-o rochie roz, brodată cu boboci de cireș și purtând mănuși albe, până la coate. E urmată de a treia fată, în animal print, cu un decolteu suficient de adânc să se înece oricine în el. Parfumul puternic îmi ajunge la nas.

— Este *Sam*? întreb.

Debra icnește.

Mă uit lung la fata numărul unu, când a patra și a cincea fată, în qipao de mătase, se alătură pe scenă.

— Cred că sunt Marc și David, zic și o apuc pe Sophie de mână.

— Nu! strigă ea.

Prima fată ia microfonul. Contraltoul ei cald umple teatrul.

— Doamnelor și domnilor, eu sunt Marquette, și am plăcerea să vi le prezint pe delicioasele Sammi, Vida, Ben-Jammin' și Petra. Bine ați venit la Concursul de Frumuseți Bronzate Ms. Chien! Concurente, vă rog să vă aliniați! Public, pregătiți-vă să votați!

Publicul erupe în urale și fluierături stridente. Mac. Sam, David (fără barbișon), Benji și Peter. Gașca Celor Cinci își ia înapoi stereotipul bărbaților asiatici efeminați, în stil caracteristic.

Strig atât de tare că mă doare gâtul. E prea cool. Prea nebunesc. Rick ar trebui să fie aici, să vadă. Mă uit la public, să văd cum reacționează adulții noștri. Spre surprinderea mea, în primul rând, Dragonul bate din palme deasupra capului. Cei doi demnitari care o flanchează strigă urale.

Cine ar fi crezut?!

Concursul de frumusețe se lungeste mult, pentru că reginele aspirante își prezintă „marfa”. Dar publicul este pe val. Votază și le elimină una câte una, până când rămân cu Ben-Jammin' și cu Marquette, care-și smulge haina de blană și ce se dovedește a fi un costum de piele falsă, dezvăluind...

Qipao-ul verde al Dragonului!

Dragonul însăși se ridică din primul rând, iar qipao-ul asortat sclipește în lumina reflectoarelor. Rânjind, își ridică mâinile împletite deasupra capului și le scutură, sorbind aplauzele. Pe scenă, Marquette este încoronată, iar ceilalți o ridică pe umeri și aruncă peste ea confeti.

Îmi șterg lacrimile din ochi. Marc a distrus machiajul atent aplicat de Sophie.

— Nu vom reuși să depășim așa ceva, spun, întorcându-mă spre ea.

Dar nu e acolo.

În schimb, din lateral apare Rick. Părul negru, ud, îi sclipește ca penele de corb peste tunică neagră și pantalonii sport găsiți de Sophie. Își aruncă bascheții la gunoi, dar nu înainte să le vadă tălpile fluturând ca niște boturi de aligatori. Are toiagul în mână. Îl ia pe al meu de lângă perete și mi-l aruncă, iar eu, prea uluită, îl prind.

— Ce s-a întâmplat cu bascheții tăi?

— Am alergat de aici până la hotel. Traficul era blocat. Scuze pentru întârziere, tocmai am făcut duș, spune și zâmbeste. Nu-l puteam lăsa pe Marc să ne fure gloria.

— Ai alergat până ți-ai rupt bascheții. Nu pot să cred.

— I-am cumpărat pe Alea Șerpilor. Se pare c-am fost tras în piept.

Se apleacă să își lege pantofii negri, de dans.

— Zborul bunicilor ei a fost amânat. Am ajuns să îl sun pe tatăl ei și părinții ei au zburat încoace. E cu ei acum.

Mă ia de mână, cu o privire brusc serioasă, într-un fel care îmi face inima să tresară în piept.

— I-am spus că mi-am luat un angajament să fiu aici. Că trebuie să îmi dea drumul.

Să îi dea drumul.

Bucuria se războiește cu vinovăția. Știu cât l-a costat.

— Crezi că va fi bine?

Încă îl apasă ceva pe băiatul care își asumă responsabilități cu o maturitate mult peste vârsta lui, alegând fără să aibă nicio garanție că totul va fi bine.

— Am vorbit mult. Ne-am dat seama amândoi că este mai puternică decât am crezut amândoi. Să vină aici cu avionul, singură, a surprins-o chiar și pe ea. A fost prima dată când am vorbit deschis despre depresia ei. I-am spus ce știu de la tine despre găsirea unui terapeut potrivit. Nu a spus da, însă nici nu. Mi-a dat asta înapoi.

Își ridică degetele. Lumina se reflectă în safirul inelului de absolvire care fusese la gâtul Jennei.

— De fapt, e al meu.

Deci i-a dat drumul.

Un suspin înfundat în scapă de pe buze.

— M-am temut...

Nu sunt capabilă să îmi duc gândul până la capăt. Mă trage la pieptul lui și mă ia în brațe. Își lipește gura de urechea mea.

— Când eram copil, un profesor ne-a întrebat cine nu crede în viața în spațiu. Eu am fost singurul care a ridicat mâna. Nu pentru că nu credeam, ci pentru că, după ce citisem toate cărțile Usborne, îmi era teamă să cred că un lucru atât de incredibil ar putea fi adevărat. Dar, când sunt cu tine, știu. Există viață acolo. O putem găsi, cândva.

Ochii lui de ambră îmi zâmbesc. Un miracol cât Big Bang de mare.

Dar Sophie cheamă publicul la ordine.

— Am glezna accidentată. La fel și umărul.

— Ce-ai pățit?

— Doar le-am sucit.

Îi aranjez gulerul și îi sărut fruntea încruntată, înainte să protesteze.

— Nu te îngrijora, o să-mi iasă.

Dansatoarele mele se aliniază în laterale, cu părul negru liber din elastice sau panglici, cu nuanțele de pietre prețioase ale rochiilor și panglicilor și evantaielor ascunse sub niște cămăși negre, încheiate până la gât.

Debra ridică degetul mare să-l vadă Rick.

— Mulțumesc, Marquette, și mulțumesc binefăcătorilor generoși, spune Sophie. Licităția noastră s-a închis și vom anunța încasările la finalul spectacolului. Pentru cei dezamăgiți, care nu au câștigat încă, mai avem un obiect – acest mural uluitor din spatele meu, pe care îl voi licita după marea închidere. Din nou, toate încasările vor merge către familiile din Taitung afectate de taifun.

Îmi răsucesc toiagul ca să mă echilibrez.

— Doamnelor și domnilor! Am plăcerea să vă anunț debutul internațional al *Rătăcitorului*, un dans original creat și pus în scenă de a noastră Ever Wong!

Se aud notele din deschiderea *Lán Huā Cǎo* și fetele mele intră pe scenă și formează trei grupuri identice: o fată care face o piruetă, cu brațele ridicate, și alte patru care se rotesc în jurul ei ca petalele unei flori negre. Trei reflectoare le creează aureole. Fețele lor sunt neutre, deocamdată. Cu mișcări languroase din șolduri și din brațe, își schimbă formele în ritmul ușor al tobelor.

Unul dintre aspectele mele favorite la coregrafie este că întotdeauna există o poveste. Cel puțin pentru mine. Povestea acestui dans a evoluat la fiecare repetiție, de fiecare dată când am adăugat elemente noi.

Muzica accelerează, iar fetele își scot cămășile negre și explodează în nuanțe de safir, smarald și topaz. Erup panglicile de mătase, evantaiile albastre se deschid, mâinile dansatoarelor de jazz flutură din încheietură. Fustele și părul lor se răsfiră ca niște petale, albastru, verde și portocaliu se amestecă pe scenă.

Tobele lui Spencer bat un contraritm. Cele trei culori se coagulează într-un aranjament floral și apar eu, în roșu, răsucind toiagul de bo. Inima îmi bate nebunește din cauza tracului. Cunosc teritoriul, e adevărat, doar că diferența este că acum în public se află tata.

Și este pe cale să mă vadă dansând. Cu un băiat.

Concentrată la dansatoare, Țes opturi printre ele. Panglicile lor de mătase îmi biciuiesc brațele, iar picioarele mele bat rit-

mul tobelor lui Spencer în podea, în timp ce îmi caut casa. Este locul meu alături de dansatoarele cu panglici, dacă nu am panglică? Cu dansatoarele cu evantaie, dacă nu am evantai? Sau alături de dansatoarele de jazz, care mă dau la o parte?

Dansatoarele se aliniază într-un val mișcător, alternând albastru cu verde și portocaliu. Mă țin la distanță. Toiagul meu de bo zboară rotindu-se în aer, în timp ce eu fac piruete sub el, îl prind și îmi caut un loc în rând.

Dar nu îl găsesc.

O fanfară de tobe și vocalizare anunță un nou-venit: Rick pășește pe scenă, cu toiagul de bo răsucindu-se în ritm cu al meu. Reflectoarele îi fac să sclipască părul de cărbune.

Un murmur străbate audiența.

Prefăcându-mă ultragiată de sosirea intrusului, îl atac. Toiagul îmi șuieră prin aer când îl lovesc de al lui, cu ecou. Cu bo-ul în ambele mâini, zbor în răsuciri peste scenă și mă întorc la el.

Simt o durere ascuțită în gleznă și tai din întoarceri. Expir. *Rezistă*. Dansatoarele formează o falangă în spatele meu și suntem șaisprezece la unul când țintesc capul lui Rick. Blochează. Contraatacă. Dă să mă lovească în cap, în picioare, în zona taliei, dar eu mă feresc, cedându-i teren.

Trosc, trosc, trosc. Rick rânjește, mânându-ne înapoi. Trosnetele îmi vibrează în mâini, iar el ne poartă lupta de-a curmezișul scenei. Dansatoarele mele, învinse, dau înapoi și formează un șir coral foșnitor.

Uit de public, uit de gleznă, și mă poziționez cu Rick în mijlocul scenei. La fiecare lovitură de toiag, el reacționează în oglindă, iar fiecare trosnet este amplificat de tobe. Nu reușim să ne învingem, ci fentăm și ne ferim, lovim și strigăm.

Ne încrucișăm toiegele și ne rotim împreună în cerc, tot mai repede, până când Rick îmi smulge bățul din mână. Nu mă las mai prejos și îi smulg și eu toiagul, aruncându-l într-o parte,

cu un zângănit. Măinile lui mă înconjoară, mâna îmi alunecă pe fața lui, iar dansatoarele mele fac un cerc dublu în jurul nostru, intrând din direcții diferite, în inele curcubeu.

Atunci îmi cedează glezna.

Îmi înghit strigătul și mă arunc în față. Piciorul îmi alunecă pe podeaua cerată și eu cad spre Rick, pe cale să îi aterizez la picioare, într-o grămadă nedemnă.

Cu o mișcare netedă ca mătasea, Rick mă prinde de talie. Mă ridică în aer, de parcă aș fi ușoară ca o pană, răsucindu-se în cercuri pe care nu le-am repetat și transformând lumina în culori. Zbor și mă las purtată, mă arcuiesc în spate, cu părul fluturând în vânt, cu brațele și picioarele moi, liberă.

În cele din urmă, Rick mă ia în brațe, mai face niște cercuri și mă coboară, sprijinindu-mă de el. Pieptul lui ud se ridică odată cu al meu, iar inimile noastre bat mai tare decât tobele-dragon când ne privim, departe de lume.

Doar ropotul de aplauze mă readuce în simțiri.

Dansatoarele mele fac reverențe. Rick și cu mine facem și noi plecăciunile finale. Îmi bubuie inima în urechi și rânjesc atât de larg, că mă doare fața. Publicul e o ceață de fețe.

Cu excepția bărbatului care sare din scaunul rulant în picioare. Ochelarii îi alunecă pe vârful nasului și îi ridică înapoi, continuând să bată din palme, iar publicul îi urmează exemplul și se ridică în valuri.

E tata.

Mai facem o a doua și o a treia reverență, dar aplauzele nu se opresc. Într-un târziu, la un semnal predefinit de mine, tobele se pregătesc de un bis.

Rick și cu mine ne separăm și ne recuperăm toiégele, gata de o ultimă luptă pe scenă. Glezna mea ține. Aplauzele publicului devin ritmice, iar dansatoarele formează un semicerc în spatele nostru.

Sar, atac și îmi rotesc toiagul, dansez pe ritmurile străvechi și simt toate părțile mele coagulându-se într-un întreg: sunt

bucuroasă că sunt parte chinezoaică, parte americană, și întregul sunt, pur și simplu, eu.

*

La cererea lui Xavier, Sophie îi scoate la licitație muralul drept opera unui student anonim. Stau pe un scaun, în culise, în timp ce Lena îmi fixează un pachet cu gheață în jurul gleznei care se umflă. Cei care licitează din public ridică miza tot mai sus și până la urmă îl declară vândut cu 7 100 de dolari.

— Frate, taică-său l-a câștigat! zice Debra.

— Serious?

Mă uit mai bine la bărbatul pe care-l recunosc, cu postura lui militară, fără o cută pe jacheta albă ca zăpada, cu părul gri-zonant cu cărare într-o parte. Dar cât de ironic mi se pare că nu știe că a cumpărat lucrarea propriului său fiu!

— Aș vrea să văd fața lui Xavier acum, mă bucur eu.

— Doamnelor și domnilor, declară Sophie, în numele fondului pentru ajutorarea victimelor taifunului, noi, cei de la Chien Tan, vă mulțumim pentru susținere. Sunt încântată să vă anunț că am strâns aproape 500 000 NT!

Asta înseamnă 16 000 \$!

Chiar înainte ca draperiile să cadă peste scenă, țipăm și ne îmbrățișăm, o încălceală de trupuri transpirate și de păr dat cu fixativ: Debra, Spencer, Marc, Laura. Lena plânge. Spencer bate cuba cu universul. Sam îl pupă pe Benji. Suntem cu toții amețiți de succes.

Li-Han îmi strânge mâna și se oprește doar când tresar.

— Sunt mândru de voi, spune el. Când ați ajuns, credeam că sunteți doar un grup de americani răsfățați, dar...

— Așa și eram, spun eu și îl îmbrățișez.

Sophie dă la o parte draperia și își aruncă un pantof cu toc, apoi altul. Aruncă și clipboardul în aer și își ridică brațele, strălucind ca un candelabru.

— Șaisprezece mii!

O îmbrățișez cu o mână.

— Nu-i rău pentru o fată fără niciun talent!

— Harvard Business School, păzea că vin!

Xavier urcă scările spre scenă, apropiindu-se de noi cu degetul mare agățat de buzunar, ca de obicei. Dar are o nouă lumină în ochi. Răsfiră o mână de cărți de vizită.

— Sunt colecționari de artă... și *tata*, clatină el din cap. Cumva, într-o zi, o să-i spun.

— Mă bucur, îi spun și îl strâng tare de mână. Mă bucur mult de tot.

Sophie îi ia cărțile de vizită.

— Nu tipul ăsta, zice și mototolește una. Mătușa mea îl cunoaște. Este un farsor. Dar ăștia doi – i le pune înapoi în mână – sunt ce trebuie.

După o pauză uluită, Xavier zâmbește.

— Mersi.

Se îndreaptă apoi peste scenă către Dragon. Sophie cea Autoritară a depășit-o pe Sophie cea Frumoasă în seara asta, dar mă bucur că poate fi ambele.

Suntem puternici.

Putem fi oricine vrem să fim – fice, fi, mame, tați, cetățeni, oameni. Am arătat asta întregului Taipei. În zilele care urmează o vom arăta și lumii.

O mână cunoscută mă atinge pe umăr.

Ridic și eu mâna să o iau pe a lui.

— A ieșit bine, zâmbește Rick.

— Așa e, zâmbesc și eu, apoi îl văd pe tata în scaunul rulant, ieșind din lift.

— Stai așa, Rick! Hei, tată!

Mă îndrept spre el. Își agită brațele în timp ce se mișcă repede spre mine.

— Ever, brațul! Când te-am văzut pe scenă, cu glezna cedând..

— Trebuia să fac asta.

— Te-ai fi putut accidenta definitiv!

Tata întinde o mână după glezna mea, pe care i-o pun în poală. O atinge cu degete de expert, apoi o pune jos și se ridică într-un picior să îmi verifice și umărul. Mă doare, dar atât. Se lasă să cadă înapoi pe scaun.

— Trebuie să lași brațul și glezna să se odihnească o lună.
Cel puțin.

— Așa voi face, îi promit.

Și vorbesc serios. Unele reguli sunt evidente.

Îmi ia mâna într-ale lui.

— Ai fost extraordinară! Și arăți minunat! Poate mă înveți cum să lovesc cu bățul, când ajungem acasă. Am văzut figura într-un film de kung fu.

— Așa o să fac.

Rick așteaptă în fundal. Îmi trec degetele printre ale lui și îl trag spre mine. Ochii tatei se măresc și mă întreb câte surprize mai poate îndura într-o singură seară. Dar o mai am doar pe asta.

— Tată, zâmbesc eu, ți-l mai amintești pe Băiatul-Minune?

Aeroportul Internațional Taoyuan din Taipei este plin de călători, dar, de data asta, agitația mi se pare prietenoasă, nu înspăimântătoare. Sunt lucruri care nu-mi vor lipsi la Taipei (prea multe motoarete, umiditatea care pare că îți linge trupul), însă am ajuns să ador oamenii, piața de noapte, street-food-ul. Îmi va lipsi intensitatea prietenilor de pe *Loveboat* și sunt recunoscătoare că unele continuă. Îmi va lipsi și anonimatul, dar poate că nu mi-a fost menit să fiu asimilată.

Cât despre mandarină, am un nou tip de respect pentru abilitățile bilingve ale părinților mei. Tot nu pot citi decât câteva zeci de caractere. Dar semnele, ziarele și revistele nu mai sunt doar grupări de simboluri aleatorii. Sunt pline de semnificații: uși, ochi, mâini, oameni, carne, apă, inimi, toporiști, pământ, ploaie, copaci, sori și luni, lemn, foc, putere, aur și păsări cu coadă scurtă.

Deocamdată îmi ajunge să știu că există un sens acolo.

Merg pe lângă scaunul rulant al tatei și îi așez o mână pe umăr – un gest nou pentru amândoi.

Își pune mâna peste a mea și îmi zâmbește.

— Ești gata să mergem acasă?

— Sunt gata.

*

Îi aduc lui Pearl un al treilea toiag de bo, ca să putem exersa cu tata, și o surprind pe mama cu un fruct dragon mic, violet, pe care l-am vârat în două perechi de șosete. După ani întregi în care a fost hărțuită de agenți vamali la graniță, cred că merita unul.

Fața ei, de obicei severă, se înmoaie.

— Ever! Este...

— Preferatul tău. Știu.

Zâmbesc. Nu este un colier de perle, dar măcar i-am arătat că m-am gândit la ea.

La câteva săptămâni după ce m-am întors acasă, după ce mi-am revenit în urma diferenței de fus orar, după o reuniune jubilantă cu Megan și cu Dan și un apel de la Mei-Hwa, care, datorită nouă, s-a întors la școală, fac un ceainic plin de ceai oolong roșu și pun trei cești pe insula din bucătărie.

— Mamă? Tată? Putem discuta?

La masa din bucătărie, mama ridică privirea din facturi. Tata își închide ziarul și își scoate ochelarii, îi șterge cu cămașa și și-i pune înapoi pe nas.

În vara premierelor, este prima dată când îi abordez cu vești. I-am dezamăgit în multe feluri vara asta, deși nu vor ști nici jumătate din ce s-a întâmplat. M-am dezamăgit și pe mine, uneori.

Dar sunt încă în picioare.

Acum sunt gata să îi dezamăgesc cel mai cumplit.

Mă așez vizavi de ei.

— M-am gândit mult în Taiwan, spun eu. Nu va fi ușor să auziți asta, dar nu mă duc la Northwestern în septembrie.

Tatei îi alunecă din nou ochelarii. Mama pune ceașca jos.

— Everett...

— Vă rog să mă ascultați. Nu vreau să fiu doctor. Am știut asta mereu, dar mi-a fost prea teamă să o recunosc. Îmi este

greață când văd sânge. Nu e tocmai un început promițător pentru o carieră medicală.

— Dar asta nu ar trebui să te oprească..., protestează tata, însă eu îi acopăr mâna cu a mea.

— Pot să depășesc asta, bineînțeles. Așa m-ați crescut. Motivul adevărat este că vreau să dansez. Vreau să creez dansuri. Mă pricep. Voi lua un an de pauză și voi lucra la Zeigler, ca instructor de dans, și voi candida la școli de dans și la programe de burse pentru toamna viitoare. Am o filmare cu dansul a cărui coregrafie am creat-o în Taiwan, pe care o voi folosi ca parte a candidaturii.

— Dansul nu este o carieră practică, zice mama, rece ca aerul dimineții. Nici să o iei de la zero nu este. Dacă nu îți poți găsi un job după școala de dans? Nicio facultate de medicină nu te va mai vrea atunci. Nu, ai muncit din greu. Faci facultatea de medicină și dansezi pe lângă.

— Mamă, nu cred că m-ai auzit, spun eu. Nu mă duc la facultate.

Scot un plic care a sosit azi cu poșta și le întind scrisoarea de la Northwestern. Are un cec inclus.

— Vara asta am învățat să negociez de la colega mea de cameră. Ne-au înapoiat garanția.

Mama dă la o parte teancul de facturi și citește scrisoarea. Se uită la mine. Cu un junghi, îi remarc noile riduri din colțurile ochilor și de pe frunte. Se adâncesc.

— Este o prostie.

Mâinile ei muncite lovesc masa. Se ridică.

— Dansul nu pune mâncare pe masă! Cum poți să ne faci una ca asta? Tatălui tău, mai ales? Tot nerecunoscătoare ești, după tot ce am făcut?

— Paula..., începe tata, dar ea îi face semn să tacă.

— Nu așa am crescut-o. Am renunțat la tot pentru ea! La tot!

Rămân așezată, cu mâinile în jurul ceștii fierbinți. La începutul verii, cuvintele ei mi-ar fi sfâșiat sufletul în bucăți. La mijloc, aș fi urlat: „Atunci, o să mor de foame!”

Acum, privirea ei urâtă îmi face încă stomacul să îmi cedeze de parcă aș fi ajuns în partea cea mai de jos unui montagne russe.

Dar apoi mă ridic și iau în piept următorul deal.

Dacă s-ar ajunge acolo, aș muri pentru familia mea. Aș emigra într-o țară străină și aș renunța la dans, ca să desfac bandaje pline de sânge din oră în oră, zilnic, dacă ar însemna mâncare și adăpost pentru familia mea. Dar, datorită lor, nu trebuie să fac asta. Nu trebuie să fiu tata, să împing un cărucior, să miros a antiseptic și să tânjesc să fiu altundeva, acolo unde locuiește sufletul meu.

— Mamă, tată, ambii ați fost destul de curajoși să veniți în America fără familiile voastre. Tata a renunțat la medicină ca să putem crește aici. A fost nevoie de curaj și am învățat asta de la voi. Ați renunțat la siguranță și v-ați asumat riscuri ca să aveți parte de lucruri importante. Asta fac și eu. Vreau să folosesc dansul pentru a atrage atenția asupra oamenilor pe care nu îi vede nimeni.

Mama iese valvârtej din încăpere.

Tata încă are o expresie uluită. Dar nu de furie. Încrederea dintre noi, câștigată cu greu, încă dăinuie.

— Își revine ea.

Mă strânge de mână și o urmează.

*

Conversația lungă și dureroasă se întinde pe multe zile, întreruptă de mese, muncă, recitalul lui Pearl din Mozart, pe care-l duce excelent la bun sfârșit, prima zi de gimnaziu pentru ea și despărțirea mea de Megan, cu multe lacrimi. Dar este o conver-

sație pe care mă bucur că o purtăm. Pentru prea multă vreme mi-am ascuns iubirea pentru dans și visurile acelea frumoase, de dragul părinților.

Nu mai vreau.

Mama nu mai vorbește cu mine. Dar știu că, deși se înșală în privința a ce am nevoie, vrea ce e mai bun pentru mine, în felul ei. Tata nu spune multe, ca de obicei, dar simt că mă susține și nu mă judecă. Poate așa a fost mereu. Tata înțelege ce înseamnă să renunți la visuri. Iar eu înțeleg acum că să le resping dorințele nu înseamnă să îi resping pe ei.

Mă lupt cu un alt tip de vină. Sunt oare genul de fată care se sfiște de o carieră în știință sau una tradițional masculină? Răspunsul este nu. Îmi iubesc părinții pentru că nu au considerat niciodată un obstacol în carieră faptul că sunt fată. Asta mi-a oferit alegerile pe care nu și le imagina Sophie.

Pentru că eu pot să aleg.

Și nu aleg orbește. Am cercetat drumul și știu că voi fi mult mai fericită dansând pe scena unui teatru comunitar decât sfătuind Biroul Oval, în calitate de chirurg general.

Sophie mă sună după orientarea de la Dartmouth. Colega ei de cameră, la fel ca Spencer, vrea să candideze la un moment dat, iar Sophie are deja în plan să devină președinta clubului de antreprenariat. Xavier, cu care vorbește o dată pe săptămână, a refuzat un loc la un liceu privat de elită, în Massachusetts, obținut de tatăl lui printr-o donație generoasă, și s-a mutat în Los Angeles, unde lucrează ca scenograf într-un teatru indie, un job obținut de la cumpărătorul picturii *Trei bătrâni*.

— Și n-o să-ți vină să crezi, continuă Sophie, dar Jenna a intrat în programul medical de la Northwestern.

— Nu! A primit locul meu.

— A zis-o Marc, nu? zice Sophie exasperată. O fată asiatică e la fel de bună ca alta. Dar a refuzat.

— Serious?

— Își ia un an liber să lucreze cu un terapeut, mai întâi. Spune că nu este pregătită.

— Mă bucur.

Pe 24 august, Rick mă vizitează în drum spre Yale, iar tata face și el un anunț la cină. Încă folosește cârje și la muncă se ocupă doar de treburi ușoare.

— Am decis să mă retrag de la Clinica din Cleveland și să mă ocup full-time de consultații. Doctorul Lee mă încurajează de ceva vreme să fac asta și mi-a obținut un alt contract în Taitung.

Mă ridic și îl îmbrățișez.

— Tată, *grozav*! Felicitări!

— E riscant, recunoaște tata. Dacă lucrurile nu merg bine, s-ar putea să câștig mai puțin decât la spital. Momentul nu pare potrivit, pentru că tu nu mai mergi la... ăăă, schimbi direcția. Dar mă gândesc să fac asta de zece ani și, pentru că tu ești atât de fericită, mă gândesc să nu mai ascund nici eu cine sunt.

— De acord.

Rick se oferă să îl ajute pe tata să își instaleze biroul la distanță și petrec amândoi câteva zile în birou, setând un dispozitiv care mărește raza Wi-Fi-ului, un power bank și un ecran pentru teleconferințe.

— Mulțumesc.

Îl iau pe Rick de după talie și el îmi înconjoară umerii cu brațul, în timp ce admirăm rezultatul muncii lor.

— Nu uita că am bal în octombrie, îmi amintește Rick, când tata își pune în priză lampa de birou.

Cât e tata cu spatele la noi, îl sărut în tăcere pe Rick.

— Voi fi acolo.

Mama sărbătorește primul contract al tatei luându-și obloanele albe pentru interior pe care le-a visat mereu.

— Îl vor ajuta pe tata să se concentreze când are nevoie de mai multă intimitate, găsește ea o scuză.

Dar, când dansez pe lângă living pe ritmul unui cântec din capul meu, pornind spre Zeigler, unde predau acum, o surprind stând pe canapea și zâmbind la obloane.

Am ajuns departe cu toții.

Deschizând ușa, dansez pe scări în jos și fac o piruetă. Soarele strălucește pe un cer fără nori. Nu doar că am deschis obloanele lucarnei, ci am smuls fereastra din balamale.

Supernova nu mai poate fi oprită.

Notă de iubire

A fost mai complicat decât credeam să scriu un roman în limba engleză cu trei dialecte chinezești diferite. Nu există multe precedente, așa că am ajuns să iau singură decizii în privința ortografiei, folosirii caracterelor cursive și marcării accentelor. Nu știu dacă am nimerit-o, dar sper că m-am apropiat măcar de o experiență de lectură fără cusur.

Cea mai mare parte a dialogului care se desfășoară în carte în limba chineză este scrisă în *Hanyǔ pīnyīn*, sistemul de latinizare oficial pentru limba chineză standard. Pentru cuvintele chinezești folosite frecvent în textul în limba engleză, precum *qipao*, *pinyin* și *dim sum* (cantoneză), nu am folosit accente, pentru a le integra în textul principal. Am făcut aceeași alegere pentru numele proprii ale personajelor și locurilor, cum ar fi *Mei-Hwa* și *Ai-Mei*, care apăreau frecvent în frazele în limba engleză, deși apar, uneori, în aceleași propoziții cu *Hanyǔ pīnyīn*.

Chien Tan este ortografia campusului și folosește sistemul Wades-Giles, fostul sistem de romanizare principal din Taiwan.

Pinyin-ul (dialectul) din Hokkien se bazează pe romanizarea Peh-ōe-jī, unul numeroasele sisteme pentru Hokkien din Taiwan.

M-au ajutat atât de mulți oameni în călătoria mea scriitoarească de 12 ani, încât nu mi-ar ajunge cerneala să le mulțumesc tuturor.

Le sunt recunoscătoare următorilor oameni care au ajutat *Loveboat, Taipei* să prindă contur:

Echipei mele de la HarperCollins:

Editoarei mele geniale, Kristen Petit, ale cărei viziune, energie și creativitate au creat o carte superbă. Îți mulțumesc pentru toate felurile în care aduci schimbarea în lumea noastră.

Jenna Stempel-Lobell, Corina Lupp, Janice Sung și Jennet Liaw, pentru coperta incredibilă și pentru toate celelalte lucrări ale voastre.

Cindy Hamilton, Ebony LaDelle, Jane Lee, Sari Murray, Clare Vaughn, Michael D'Angelo, echipa Epic Reads, Shenwei Chang, Jessica Gold și toți cei care lucrează în marketing și publicitate și oferă lumii *Loveboat, Taipei*.

Noii mele familii de la Leaf:

Jo Volpe, care, cu zece ani înainte să-mi cunosc agenta, m-a încurajat trimițându-mi un exemplar hardcover din primul meu manuscris. Cu tine, posibilitățile sunt nenumărate.

Pouya Shahbazian, care trage cortina de la Hollywood ca să pătrund în culise.

Meredith Barnes, care mi-a creat punți între numeroasele mele vieți, când nu eram sigură dacă se potrivesc între ele.

Mia Roman, Veronica Grijlva, Abigail Donoghue, Jordan Hill, Kelsey Lewis, Mariah Chappel, Hilary Pecheone, Cassandra Baim și întreaga echipă New Leaf. Suzie Townsend, mulțumesc pentru urările călduroase de bun-venit!

Comunității mele VCFA:

Shelley Tanaka, A.M. Jenkins, Lyn Miller-Lachmann, Rachel Yeaman, Monica Roe, Gena Smith, Suma Subramaniam, Heather Hughes, Lianna McSwain, Laura Atkins. Susan Korchek, mulțumesc pentru conversațiile noastră pe tema dislexiei!

Partenerelor mele într-ale criticii: Sabaa Tahir, Stephanie Garber, Stacey Lee (și ea membră a unei familii compuse din doi foști cursanți Loveboat), Kelly Loy Gilbert, I. W. Gregorio, Sonya Mukherjee. Generozitatea și încrederea voastră în mine au făcut să existe cartea.

Comunității mele scriitoricești din San Francisco: scriitorii SCBWI NorCal, Melanie Raanes, Angela Mann și toți librarii de la Keplers Books, pe care-l îndrăgim cu toții. Sunt foarte recunoscătoare pentru prietenia voastră din toți acești ani.

Prietenilor mei de la facultate și comunității mele: colega mea de cameră, Judy Hung Liang, apoi Chienland Hsu, Emily Sadigh, Jennifer H. Wu, Paula Fernandez, Kavitha Ramchandran. Când ne-am cunoscut, cu ani în urmă, voiam să schimbăm lumea. Acum, asta facem.

Lui Yang-Sze Choo și lui James Cham, pentru anii de răbdare și sfaturi.

Olivia Chen, pentru idei de marketing fără limită de creativitate pentru turul cu ceai cu bule.

Jill și Nathan Schmidt, pentru niște bețișoare superbe. Le folosesc cu mare mândrie.

Pentru feedback neprețuit: Noa Wheeler, Anne Ursu, Lewis Buzbee, Jordan Brown și Cathy Yardley. Meghan Hopkins, pentru subiectul sănătății mintale.

Brian Yang, Bing Chen, Chris Kim, Eugene Wei și Pier Nibandara, pentru susținerea de la Hollywood. Stephanie Yang, îți mulțumesc.

Pentru că și-au făcut timp să discute despre Loveboat: Carey Lai (sugestia ta despre lupta cu bastoane bo a schimbat povestea!), Emily Yao, Eugene Wei, Jerry Chiang, David Lee, Dave Lu, Andy Wen. Ferdinand Hui pentru prezentări. Tony Lin, ghidul meu pe insula Taiwan.

Fraților mei, Byron și Liza Hing, pentru sfaturile înțelepte și pentru susținere, lui Colleen Hing Linde pentru că mi-a citit cu sfințenie fiecare roman, și lui Brooks Linde, pentru rugăciunile de care am avut mare nevoie.

Părinților mei, Ray și Barbara Lim Hing. Înseamnă mult pentru mine să vă simțiți mândri.

Băieților mei, Aidan și Alistair. Sunteți bucuriile vieții mele.

Soțului și celui mai bun prieten al meu, Andy. Nu-mi pot imagina cine aș fi fără tine.

Și Celui care face totul după măsura Sa.

